

KENNETH E. HAGIN

A BIBLIAI

HIT

HIT GYÜLEKEZETE
1990

KENNETH E. HAGIN

A BIBLIAI HIT

Ez a könyv a szerző előszóban elhangzott tanításainak lejegyzése

© Kenneth E. Hagin jogutódja

Fordította: Németh S. Judit

Szerkesztette: Ruff Zsuzsa

ISBN

1. tanulmány

Hogyan keletkezik a hit? (I.)

Róma 10,17

Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.

Zsidó 11,6

Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy Ő létezik és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik.

Szeretném, ha különösen a vers első részét figyelnétek meg. „Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni”. Ha Isten azt követelné, hogy olyankor is legyen hitem, amikor az lehetetlen, akkor megkérdőjelezhetném az Ő igazságosságát. De ha kezembe helyezzi mindazokat az eszközöket, amelyek által létrejöhet a hit, akkor enyém a felelősség, hogy van-e hitem, vagy nincs. Isten tehát azt mondja, hogy hit nélkül lehetetlen Neki tetszenünk, de megmondja azt is, hogyan kaphatjuk meg a hitet. Nem Istent kell hibáztatnunk, ha nincs hitünk, hanem saját magunkat. Ha Őt hibáztatjuk, annak oka egyszerűen a tudatlanság. Ez igaz a megtéréssel kapcsolatban is. A megtérésre való hit úgy keletkezik, hogy valaki hallgatja és újra meg újra hallgatja Isten Igéjét. Pál azt mondta az Efézus 2,8-ban: „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez.” De hogyan lehet hitet nyerni ahhoz, hogy valaki megtérjen?

Róma 10,8-10; 13-14:

„De mit mond? Közel hozzád a beszéd [az Ige], a szádban és a szívedben van: azaz a hit beszéde [Igéje], amelyet mi hirdetünk. Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta Őt a halálból, megtartatol. Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre. Mert minden, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik.

Mimódon hívják azért segítségül azt, akiben nem hisznek? Mimódon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak? Mimódon hallanának pedig prédikáló nélkül?”

A 17. versben folytatja: „Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.” Apostolok cselekedetei 11,14: „Ő szólni fog hozzád olyan igéket, amelyek által megtartatol te és a te egész háznépe.”

Ez Péterre vonatkozik. Kornéliusz nem tért meg, nem volt üdvössége, amíg nem hallotta Pétert prédikálni. Jézus azt mondta: „Elmenvén e széles világra hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek.” Kornéliusz még nem hallotta az evangéliumot, hogyan térhetett volna meg? Mivel az angyal nem prédikálhatott neki, mindössze tudtára adta, hová menjen, hogy találjon valakit, mert Isten az embereket küldte el, hogy az evangéliumot hirdessék. „Ő szólni fog hozzád olyan igéket, amelyek által megtartatol [üdvözülsz] te és a te egész háznépe!” E vers szerint az emberek igék hallása által menekülnek meg, mivel a hit hallásból jön, a hallás pedig Isten Igéje által. Hallás nélkül tehát nem lehet hitre jutni. Az emberek próbálnak sok mindenben hinni, anélkül, hogy hallgatnák az Igét. Vajon a gyógyulásban való hit hogyan keletkezik? Ugyanazon a módon. Az Apostolok cselekedetei 14,7 azt mondja: És ott prédikálták az evangéliumot. Ez Pálra és Barnabásra vonatkozik. A 8-10-es versekben tovább folytatja:

És Listrában ült egy lábaival tehetetlen ember, aki az ő anyjának méhétől fogva sánta volt, és soha nem járt. Ez hallá Pált beszélni, aki szemeit reáfüggesztvén és látván, hogy van hite, hogy meggyógyul, mondta nagy fennszóval: „Állj fel lábadra egyenesen!” És felszökött és járt.

Akik csak alkalmanként olvassák az Igét, így szólnak: „Hát nem csodálatos, hogy Pál meggyógyította azt az embert?” Hallottunk már ilyet is, de azt a férfit nem Pál gyógyította meg. Nem azért gyógyult meg, mert Pál apostol volt, sem pedig a Pál hite miatt. Neki magának volt hite. Pál három dolgot csinált. Először: prédikálta az evangéliumot; másodszor: észrevette, hogy annak az embernek van hite a gyógyulásra; harmadszor: szólt neki, hogy keljen fel és járjon. Az az ember is három dolgot tett: először is hallgatta Pál prédikálását; azután volt hite a gyógyulásra; végül pedig felugrott és járt. Tehát nem a Pálban lévő erő által gyógyult meg; hanem ő maga hitt abban, hogy meggyógyulhat. Miből jött létre benne ez a hit? Abból, amit hallgatott. A 9. versből tudjuk, hogy hallgatta Pál prédikálását. Mit prédikált Pál? A 7. vers azt mondja: „És ott prédikálták az evangéliumot.” Ha Pál csak azt prédikálta volna, amit mi a „Megtérés evangéliumának hívunk, akkor hogyan gyógyult volna meg ez az ember? De Pál azt prédikálta, amit a Biblia „Evangéliumnak” nevez.

30 évvel ezelőtt, mint fiatal vallásos fiú, olvastam nagyanyám Bibliáját a betegágyon, és minél többet olvastam, annál többet tanultam. Rájöttem, hogy még nem hallottam a teljes evangéliumot, csak egy részét. A teljességet nem tanították nekem. Figyeltem, és felismertem, hogy nem kell meghalnom, hogy meggyógyulhatok. Arra tanítottak, hogy Isten meggyógyít, ha akar. De ez még nagyobb sértés volt, mintha azt állították volna, hogy nem tud gyógyítani. Mind a két dolog hazugság. Olvastam az Igét, és az ördög emlékeztetett mindarra a kétségre és hitetlenségre, amelyet valaha is hallottam. Felidézett mindent, amit erről tanítottak nekem. Mérhetetlenül sokat segített akkor, hogy arra nem emlékezhettem, hogy a

hitnek valamikor is vége lehet. Ezt soha nem hallottam.

A Márk 5,34-ben Jézus azt mondta a vérfolyásos asszonynak: „Leányom, a te hited megtartott [éppé tett] téged. Eredj el békével, és gyógyulj meg a te bajodból.” A hit ideje nem járt le! A hit hallásból származik, Isten Igéjének hallásából. Jézus nem azt mondta, hogy az O ereje tette éppé az asszonyt. Amikor ezt megértettem, már tudtam: ahogy az asszony hite helyre tudta őt állítani, úgy az én hitem is meggyógyíthat engem. Hála Istennek, ez meg is történt, hitem éppé tett. Paralízisem eltűnt, súlyos szívbetegségem is megszűnt. Azóta szökdelek, ugrálok s az igazságot prédikálom. Listrában annak az embernek volt hite a gyógyulásra. Honnan kapta? Mit hallgatott? Isten Igéjét. Van valami olyan az evangéliumban, ami meg tudja gyógyítani az egész életen át tartó bénaságot? Határozottan, kifejezetten van.

A Róma 1,16-ban azt olvashatjuk: „Mert nem szégyellem a Krisztus evangéliumát: mert Isten hatalma az minden hívőnek üdvösségére, zsidónak először meg görögnek.” A magyarító fordítás lábjegyzetében ez áll: „A megtérésre (az üdvösségre) való görög és héber szó magában foglalja a szabadulás, épség, gyógyulás és teljes egészség fogalmait is.” Nem szégyellem Krisztus evangéliumát. Ez Isten ereje a szabadulásra, az épségre, a gyógyulásra, az egészségre. Pál a teljes evangéliumot prédikálta, nemcsak egy részét! Az Apostolok cselekedetei 8,5-8 azt mondja: „És Filep lemenvén Samária városába, prédikálta nékik Krisztust. A sokaság pedig egy szívvel-lélekkel figyelmeze azokra, amiket Filep mondott, hallván és látván a jeleket, melyeket cselekedék, mert sokakból, kikben tisztátalan szellemek voltak, nagy hangon kiáltva kimenének, sok gutautótt és sánta pedig meggyógyult. És lón nagy öröm abban a városban.” Ez mind úgy történt, hogy Krisztusról prédikáltak. Az Újszövetség nem ismer olyan Krisztust, aki ne lenne a gyógyító Krisztus is. A fizikai, isteni gyógyítás az evangélium része.

P. C. Nelson, baptista szolgáló-testvér jelentette ki: „A gyógyulás az evangélium szerves része.” 1921-ben egy detroiti gyülekezetnek volt a pásztor, amikor elütötte egy autó. Az orvosok azt mondták, hogy a jobb lábát térdtől le kell vágni, különben megmerevedik. Amikor a kórházban feküdt, az Úr a Jakab 5,14-15-ön keresztül szólt hozzá: „Beteg-é valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében. És a hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt. És ha bünt követett is el, megbocsáttatik neki.”

Megpróbált kifogást találni és megemlítette az Úrnak, hogy az ő gyülekezetében ezt nem gyakorolják. Az Úr azonban emlékeztette őt egy házaspárra, akik hisznek ebben, és azt mondta, hívassa magához és kérje meg őket, hogy imádkozzanak érte. Megkenték olajjal, imádkoztak érte, ő pedig meggyógyult. Térde nem merevedett meg, lábát nem kellett levágni. Isten Igéje jó. „Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.”

Egy nagyon kedves testvérnek igen kiemelkedő evangelizációs szolgálata volt néhány évvel ezelőtt, lenn Texasban. Minden felekezetből hívták összejöveleket megtartására. Eközben azonban beteg lett, és néhány éven belül - saját bizonyossága szerint - minden pénzét elveszítette. Előzőleg tízezer dollárja volt a bankban, ami akkor nagy összegnek számított. Két év alatt ez elfogyott, és el kellett adnia az autóját, az otthonát, legtöbb könyvét, hogy az orvos számláját kifizethesse. A leghíresebb klinikákon is megfordult, de nem lett jobban, sőt egyre romlott az állapota.

Végül bement a Kaliforniai Körzeti Kórházba. Ott közölték vele, hogy meg fog halni. Szerette volna még egyszer látni az anyját, ezért a testvére hazavitette. Anyja Colin körzetében lakott, ahol én is. 82 éves volt, a férfi pedig az 50-es éveiben járt.

A kedves, idős anyánál egy 19 éves fiú segített akkoriban a ház körül. Ő lett a férfi ápolója. Neki kellett megfordítani és öltöztetni őt. A fiú egy nap így szólt: „Doktor úr, miért nem engedi, hogy az Úr meggyógyítsa Önt? A Biblia azt mondja, ha van beteg köztetek, akkor hívassa a gyülekezet véneit és imádkozzanak érte.”

Ez az ember sokat tanult, sok mindent tapasztalt és ismerte az írásokat, de nem tudatosult benne, hogy ez az ige is onnan származik. Megkérte tehát, hogy vigye oda a Bibliáját a ládából, és mutassa meg ezt az igehelyet. A fiú odavitte, de kikeresni már nem tudta, mert olvasni nem tanult meg. „Hát akkor honnan tudod, hogy benne van?” - kérdezte a beteg. A fiú azt válaszolta; a pásztor mondta, hogy mindezek benne vannak a Bibliában.

Hozzátette, hogy aznap épp gyógyító összejövetelre készülnek, és ha el akar jönni, szívesen segít neki. A testvér készséges volt, így hoztak egy régi Fordot, és egy ágyat készítettek számára a hátsó ülésen. A szolgálat után a prédikátor kijött, megkenté őt olajjal és imádkozott érte. Még éjfél előtt hazaértek. Otthon azonnal szólt az édesanyjának, hogy fűtsön be a kandallóba, és készítsen egy kis sonkát tojással, mert éhes. Eddig csak bébiételt evett, semmilyen szilárd táplálékot nem tudott megemészteni már két éve.

Testvérünk elmondta az édesanyjának, hogy a prédikátor megkenté olajjal, imádkozott érte és ő meggyógyult. Később az anya bevallotta, hogy arra gondolt, fia talán elvesztette az eszét. Még süteményt is kívánt. Végül mindent megevett, de nem lett betegebb és nem halt meg, hanem meggyógyult.

Akkor megírta ezt különböző magazinoknak. Ébredési összejöveleket megtartására hívták mindenhol. Kansas Cityben volt egy városi méretű összejövetel. A fiú szólt neki, hogy mielőtt elmegy, töltekezzen be Szent Szellemmel, és ő kész volt mindenben hinni, amit a fiú mondott. Betöltekezett Szent Szellemmel és nyelveken szólt. Ez a testvérünk már elment az Úr dicsőségébe, de írásai azóta is sokunk számára nagy áldást jelentenek, beleértve azt a felekezetet is, amelyből jött. Hogyan kapott hitet a gyógyulásra? Hallás útján.

A Márk 5,25 egy olyan asszonyról beszél, aki tizenkét évig szenvedett vérfolyásban. A 26-28-as versek azt mondják: - „És sok orvostól sokat szenvedett, és minden vagyonát magára költötte, és semmit sem javult, sőt inkább még rosszabbul

lett. Mikor Jézus felől hallott, a sokaságban hátulról kerülve, illeté annak ruháját, mert ezt mondta: Ha csak ruháit illethetem is, meggyógyulok” A 34. versben: „Ő (Jézus) pedig mondta néki: Leányom a te hited megtartott [éppé tett] téged; eredj el békével és gyógyulj meg a te bajodból.” Honnan nyerte az asszony a gyógyuláshoz szükséges hitet? Azt olvassuk: „Mikor Jézus felől hallott...” Amikor Isten Igéjét hallotta.

1953-ban Dallasban szolgáltam egy teljes evangéliumi gyülekezetben. Hét közben többször prédikáltam, emellett naponta volt egy rádióprogramom. Péntek este, az összejövetel után egy házaspár akart velem beszélni. Az asszony beteg volt, gyógyulást keresett, így tehát találkoztam velük. A férfi elmondta, hogy egy reggel, munkába menet hallgatta a rádióprogramunkat, és én arról beszéltem, hogy a gyógyulás mindenki számára elérhető. Este elmondta ezt a feleségének, és a következő héten meghallgattak minden adást. A felesége átesett már két komoly műtéten, és éppen a harmadik előtt állt. Imádkoztak, hogy ha az ő gyógyulása Isten akarata, akkor Isten adjon neki hitet erre. Elmondtam nekik, hogy nem igei úgy imádkozni: „Ha ez Isten akarata.” Amikor beteszed a „ha” szót az imádba, akkor már kételkedve imádkozol. Néhány ember azt hiszi, hogy ilyenkor alázatos, de valójában csak tudatlan. Jézus így szólt Lázárhoz, amikor feltámasztotta: „Lázár, jöjj ki!” Isten nem hallgat meg, ha a „ha” szót beteszed az imáidba. Amikor egy odaszánási imát mondasz, abban használhatod ezt a szót, mert nem tudod biztosan, mi Isten akarata, és nem azért imádkozol, hogy valamit megváltoztass. Amikor azonban meg akarsz változtatni egy helyzetet, akkor a „ha” a kétség jelvénye, és nem lehet benne az imádban. Megkérdeztem őket:

– Ha az Újszövetség azt mondja, hogy Jézus elvette a te feleséged erőtlenségét és hordozta a betegségét, akkor ez nem azt jelenti, hogy Isten akarata az ő gyógyulása?

– De igen – válaszolta a férfi. Fellapoztuk a Máté 8,17-et, amelyben ez áll: „Hogy beteljesedjék, amit Ésaías próféta mondott, így szólván: Ő vette el a mi erőtlenségünket, és Ő hordozta a mi betegségünket!” A férfi akkor felugrott és azt kiáltotta, hogy igenis Isten akarata, hogy a felesége meggyógyuljon.

Bibliánkat az 1 Péter 2,24-hez lapoztuk: „Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: akinek sebeivel gyógyultatok meg!” Azután az Ésaías 53,45-öt kerestük ki: „Pedig betegségeinket Ő viselte, és fájdalmainkat hordozta, és mi azt hittük, hogy ostoroztatik, verettetik és kínoztatik Istentől! És Ő megsebesítettet bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünk büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyulánk meg.” A magyarázó fordításban ezt olvassuk: „Bizonytalán Ő viselte a mi betegségeinket, és hordozta a fájdalmainkat.” A házaspár közölte, hogy már csak a hitre van szükségük. Tudták, hogy a gyógyulás Isten akarata. Megkérdeztem őket, hogyan nyertek üdvösséget. Azt felelték, amikor oltárhoz hívták a megtérőket, előre mentek, letérdeltek és elmondták a bűnösök imáját.

Megkérdeztem, hogy akkor, amikor előrementek az oltárhoz, kérték-e az Urat, hogy adjon nekik hitet a megtérésre? „Nem!” válaszolták, hiszen a prédikátor mondta, hogy megtérhetnek. O Isten Igéjét olvasta fel az embereknek. Elmondtam nekik, hogy ugyanúgy megvan a hitük a gyógyulásra, ahogyan a megtérésre is megvolt, anélkül, hogy külön kérték volna, mert hallották erről Isten Igéjét.

Erre azt felelték, hogy ezek szerint most félre kell dobnunk az első imájukat, hiszen egyáltalán semmi jó nincs benne. Egyetértettem velük. Ahogy a világosság jön, már a hit is ott van. Az asszony rájött, hogy mindössze csak el kell fogadnia Jézus Krisztust személyes gyógyítójának. Rátettem a kezem a fejére és imádkoztam. Azután megkérdeztem, hogy meggyógyult-e? Azt felelte: „Biztosan.” Meggyőződött erről, azért, mert Isten Igéje mondja, hogy ő meggyógyult.

Vasárnap este az istentisztelet alatt a férfi újra ott volt. Szót kért és elmondta, mi történt. Amikor hazamentek, felesége lehúzta a gyógyfűzőjét és így szólt: „Köszönöm Istennek, hogy meggyógyultam.” Másnap, szombaton, amikor a férje hazajött, éppen hajmosás közben, a kád fölé hajolva találta őt, amit azelőtt soha nem volt képes megtenni. Ekkor elhozták a férfi édesanyját, aki paralízise miatt tolészékben ült, és miután imádkoztunk érte, az idős hölgy felállt és járni kezdett. Rájuk tettem a kezem, és mindketten elkezdtek nyelveken szólni. Évekkel később találkoztam velük, és az idős hölgy is egészséges volt. Hogyan kapott hitet? Isten Igéjének hallásából.

2. tanulmány

Hogyan keletkezik a hit? (II.)

Zsidó 11,1

A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.

Egy másik fordítás így szól: „Tehát a hit azt jelenti, hogy bizonyosak vagyunk abban, amiben reménykedünk, meg vagyunk győződve arról, amit nem látunk.” Egy további modern fordítás első része pedig ezt mondja: „A hit valóságot ad a reménylett dolgoknak.” Isten megmutatja, mi a bibliai hit. Meg kell értenünk, hogy többféle hit van. Mindenkinek van egy természetes, emberi hite, akár megtért, akár nem. De itt Isten az igei, a bibliai hitről beszél; arról, amelyet a szívünkkel hiszünk. Hatalmas különbség van a között a hit között, amelyet a szívünkkel hiszünk, és a között, amely az érzéseket követi. A hit tehát a reménység irrealitásainak megragadása, és azoknak a realitás területére való átvitele. Ez a hit Isten Igéjéből nő ki. Egy más fordítás azt mondja: „A hit egy meghatalmazó okirat, hogy az a dolog, amelyben végsőkig bíz-tál, végül is a tiéd.” Más szavakkal: reménykedsz abban, hogy az anyagi javaid fedezni fogják a fizetési kötelezettségeidet. De a hit adja a bizonyosságot, hogy meglesz a pénzed, amikor szükséges. „Meggyőződés”, „bizonyosság” – mondja az ige – „a nem látott dolgokról.” Bizakodsz, hogy lesz fizikai erőd, és el tudod végezni azt a munkát, amely előtted áll. De a hit azt mondja: „Az Úr az én életemnek erőssége: kitől remegjek [féljek]?” Azaz a hit önmagáról mindazt mondja, amit az Ige mond, mert az Istenben való hit, az hit az Ő Igéjében. Csodálatos lenne, ha az emberek megtanulnák ezt, és ennek alapján cselekednének. Akkor tulajdonképpen Isten valóságos ereje az övék lehetne. Emlékszem, miután fölkeltem a betegágyról, megtanultam, hogy mi a hit. Nehéz volt munkát találni, a gazdasági válság napjait éltük. 16 hónapig ágyhoz kötött voltam, és most szükségem volt ruhákra meg más dolgokra, hogy iskolába járhaszak. Állást kaptam egy óvodában; barackfákat kellett a földből kihúzni - kézzel. Egyik fiú az egyik oldalon, másik a másik oldalon, így kellett kihúznunk a földből ezeket a kétéves fákat egymás után, ahogy jöttek. Szeretném, ha tudnátok: munka volt ez a javából, különösen annak, aki sokáig csak feküdt, és csak néhány hónapja volt talpon. Reggelente napkelte előtt találkoztunk, és az egyik fiú mindennap azt mondta: „Nem hittem volna, hogy ma kibírod, hiszen tudod, hogy mennyire kemény volt tegnap is.” Hiszek az Úr mellett való bizonyágtételben, így mindez jó alkalmat szolgáltatott arra, hogy megvalljam: „Fiúk, a helyzet az, ha nem az Úr ereje által dolgoznék, már nem lennék itt. De láthatjátok, hogy az Ő ereje az én erőm is. A Biblia azt mondja: Az Úr az én életemnek erőssége. És tudjátok: életem éppen úgy áll szellemi valóságból, mint fizikaiból, és az Úr az én életem erőssége, akit én félek.” Néhány fiút ez megvadított. Csúfolódní kezdtek, de én csak mosolyogtam és azt mondtam: „Dicsőség az Úrnak! Itt leszek holnap és mindennap, mert az Úr az én erősségem.”

Ha az érzéseim után mentem volna, akkor ki sem kelek az ágyból. Úgy éreztem, olyan gyenge vagyok, mint soha korábban, és képtelen vagyok felkelni. De mégis kitartottam, és az Ige alapján cselekedtem, mert tudtam, mi a hit. Azt mondtam az Atyának, Jézusnak, a Szent Szellemnek, az ördögnek, magamnak és azoknak, akik kérdeztek: „Az Úr az én erősségem.” De nem kaptam Tőle segítséget addig, amíg dolgozni nem kezdtem. Sok ember meg akarja kapni és azután hisz, ha már megvan, de neked abban kell hinned, hogy már megvan, és akkor megkapod. Így aztán elkezdtünk dolgozni, és még mindig nem volt semmi erőm, de minden reggel, amikor nekimentünk az első vagy második fának, éreztem, hogy valami megérint a fejem tetején és átjárja az egész testemet a kéz- és a lábujjaim hegyéig, és keményen tudtam egész nap dolgozni. Emlékszem, hogy végül egy srác, aki vagy 120 kilót nyomott így szólt:

– Ha én a 120 kilómmal kidőnök, akkor már senki más nem marad a színen.

– Miért? – kérdeztem. – Isten súlyosabb a te 120 kilódnál. Amikor te kidőlsz és felmondanak neked, én még mindig itt leszek.

Gúnyolódott, de még aznap délután 3-kor feladta, és az az igazság, hogy én maradtam ott egyedül. Én voltam a leggyengébb és a legsoványabb, de mégis az egyetlen, aki ott maradt az eredeti csapatból, akikkel elkezdtük a munkát. Ezt azért mondtam el, hogy megmutassam nektek, nem riadtam vissza a munkától, hiszen véglegesen akartak alkalmazni. Így hát próbára tettem Isten Igéjét.

Azt mondhatod, tudod, hogy Isten Igéje jó. De amíg nem kezdsz el annak alapján cselekedni, addig nem ismered meg igazán, és nem arathatod le a gyümölcsseit. Értsd meg, arról szeretnék meggyőzni, hogy mi a hit. A hit ad valóságot a reménylett dolgoknak. Valósággá teszi őket. Elmentem dolgozni - Isten Igéje alapján cselekedtem. Reménykedtem, hogy lesz fizikai erőm a munka elvégzéséhez, de a hit tette valósággá azt, amiben reménykedtem. A hit -mondja Isten - az én életem erőssége, és amint Isten Igéje alapján cselekedtem, hitem valósággá tette azt, amiben addig reménykedtem. Láthatod, hogy sok ember csak reménykedik, és itt megáll, de így nem érhet el eredményt.

A reménynek önmagában nincs valósága; a hit ad valóságot neki. „Remélem, hogy Isten meghallgatta az imámat.” Ha ez minden, amit teszel, akkor biztos, hogy nem hallgatta meg és válasz sem fog érkezeni. Ne felejtse el, a reménység azt mondja: „Egyszer majd megkapom.” De a hit így szól: „Már most megvan.”

Ahogy *John Wesley* mondta: „Az ördög adott az Egyháznak egy pótszert, amely úgy néz ki, úgy hangzik, mintha hit lenne, és az emberek nem tudnak különbséget tenni a kettő között.” Ezt ő „értelmi elfogadás”-nak nevezte. Rengeteg ember érti, hogy amit Isten Igéje mond, az valóban igaz, de csak elméjükkel, értelmükkel fogadják el. Így azonban nem

lehet elérni a szükséges eredményt: Istentől csak szívbeli hitre kaphatod meg a választ. A Bibliában ez áll: „...szívvel hiszünk az igazságra...” Jézus így szól a *Márk 11,23*-ban: „...ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és szívében nem kételkedik (egyetlen szó sem hangzik el a fejről), hanem hiszi (ez a hit a szívében van), hogy amit mond, megtörténik, meglesz néki, amit mondott.” Azt kérdezte valaki: „Honnan tudhatom, hogy valóságos hitem van, vagy csak fejemben van az egész?” Nos, az egyszerű értelmi elfogadás vagy értelmi megegyezés, így néz ki: „Tudom, hogy Isten Igéje igaz, ismerem az Ő ígéreteit, hogy megígérte a gyógyulást és a Szent Szellemet, de valamilyen okból nem kapom meg. Nem is értem, hogy miért.” Aki így gondolkodik, annak csak értelmi belátása van. De ha neked hited van, valóságos hited Isten Igéjében, akkor azt mondod: „Ha Isten Igéje valamit állít, az úgy is van. Ez az enyém, nekem ez most megvan.” A hit így szól: „Megvan, még akkor is, ha nem látom.” Figyeljétek az Igére: „...a nem látott dolgokról való meggyőződés [bizonyosság].”

3. Na jó, de az, amiért én imádkozom, nem látható. Az a dolog még nem történt meg.

– Persze, hiszen ha már meg lenne, akkor nem kellene hinned, akkor már ismernéd.

Meg kell tenned a hit lépését, hogy eljuss a tényleges ismerethez. Azonban rengeteg ember először tudni, ismerni akar, és csak azután hinni; azaz a már megvalósult dolgok szempontjából akar mindent látni. Mi viszont azt tudjuk, hogy amit kérünk, azért a miénk, mert Isten Igéje mondja – és így testet ölt a kérésünk.

Figyeljétek meg, hogy Jézus mit mond a *Márk 11,24*-ben: „Amit könyörgésetekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglesz néktek.” A „meglesz” a hit után következik. A legtöbb ember fordítva akarja. Egyszerű, mindennapi nyelven Jézus itt azt mondta: hinned kell, hogy megkaptad, mielőtt valóban megkapod. Nem tudom, te hogy vagy ezzel, de én sohasem lettem volna képes elfogadni a testem gyógyulását anélkül, ha már előtte nem hittem volna el, hogy megvan. Akkor, amikor minden fizikai tünet azt kiáltotta: „Nem vagy egészséges!” egyszerűen így szóltam a testemhez: „A Biblia azt mondja, hogy inkább Isten legyen igaz, és minden ember hazug. Tehát, ha te azt állítod, hogy nem gyógyultam meg, akkor hazug vagy, mert Isten Igéje állítja, hogy meggyógyultam.” És amikor ennek alapján cselekszem, az eredmény már közel van: ez a módszer 100 esetből 100-ban biztos, hogy beválik. De ha leülsz és várakozol, nyöszörögsz, sóhajtozol, panaszkodsz, keseregsz és arra vársz, hogy valami történjék veled; és ha a betegség minden jele megszűnt, minden nagyszerű lesz, majd akkor kezdesz el Istenben hinni; így teljesen tönkremegy; nem jutsz messzire. Látjátok, a baj az, hogy sok ember olyan, mint Tamás: „Nem hiszem, amíg nem látom Őt, és nem érinthetem meg a kezén a szegerek helyét, és nem bocsáthatom ujjaimat az oldalán lévő sebbe.” Mikor Jézus megjelent, Tamás azt mondta: „Én Uram, és én Istenem!” Jézus pedig azt: „Mivelhogy láttál engem Tamás, hittél.” Azaz Tamás nem úgy hitt, mint te vagy én hiszünk Jézus feltámadásában; Tamás azért hitt, mert látta Őt a két szemével. De mi azért hiszünk, mert Isten Igéje állítja, hogy megtörtént.

Sokan mondják: „Én hiszek az isteni gyógyulásban, mert láttam, hogy X. és Y. meggyógyult.” Én nem. Én azért hiszek benne, mert Isten Igéje beszél erről. Nem azért hiszek a nyelveken szólásban, mert néhány ember szintén hisz ebben és gyakorolja is, hanem azért hiszek benne, mert Isten Igéje tanítja; és akkor is hinném, ha soha senkit nem hallnék nyelveken szólani. Én azt hiszem, amit a Biblia mond, nem azt, amit látok és hallok; nem erre épül az én hitem. Az én hitem arra épül, amit Isten mond. Látjátok, amikor hitünket erre a pontra juttatjuk, akkor igazunk van, mert a megfelelő dolgot hisszük: azt, ami eredményeket hoz. Tamás azt mondta: „Addig nem hiszek, amíg nem látok.” Jézus ezt: „Mivelhogy láttál engem Tamás, hittél: boldogok [áldottak], akik nem látnak és hisznek.” Igen, ők valóban áldottak.

A *Róma 4,17-21* verseiben ez áll: „(Amint meg van írva, hogy sok nép atyjává tettelek téged) az előtt, az Isten előtt, akiben hitt, aki a holtakat megeleveníti, és azokat, amelyek nincsenek, előszólítja mint meglévőket. Aki reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok népnek atyjává lesz, aszerint, amint megmondott: így leszen a te magod. És hitében erős lévén, nem gondolt az ő már elhalt testére, mintegy százesztendőös lévén, sem Sárának elhalt méhére; az Istennek ígéretében sem kételkedett hitelenséggel [nem ingott meg hitelenség miatt], hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván Istennek, és teljesen elhitte [teljesen meg volt győződve arról], hogy amit Ő ígért, meg is cselekedheti.”

Figyeljétek meg a különbséget Ábrahám hite és Tamás hite között. Tamásnak egyszerű, természetes, emberi hite volt. Egyszerűen ennyit mondott: Nem hiszek benne, amíg nem látom, és nem tapintom meg. De Isten Igéje azt mondja, hogy Ábrahám hitt Isten szavának és nem törődött a saját testével, nem tekintett a látható dolgokra és a fizikai érzésekre sem. Mire tekintett akkor? Isten Igéjére.

Emlékszem, jó néhány évvel ezelőtt néhány olyan problémával küszködtem, mint ma sokan: vészjósló szívtüneteim ismét jelentkeztek, noha már gyógyult voltam. Éjszakáim borzasztó harcban teltek. Így pontosan azt tettem, amit Ábrahám. Imádkoztam és Isten ígéreteire álltam, de nem jött álom a szememre, ezért imádkoztam tovább:

3. Uram, szükségem van egy kis enyhülésre. Ő így szólt:

3. Ne törődj a saját testeddel!

Tehát megpihentem, hálát adtam az Úrnak, levettem a figyelmemet a testemről, elengedtem magam, hogy alhassam. De megint fölbredtem és ismét néhány tünet jelentkezett, ezért újból szóltam:

– Uram, nem törődöm a testemmel, mit kell tennem?

– Figyeld Őt, aki a mi hitünk kezdője és bevezetője, a mi Főpapunk.

Ő pontosan megmondja, mire figyelj és mire ne figyelj, pontosan megmondja mire vagy kire figyelj az Ő Igéjében. Így azonnal ráfűggesztettem figyelmemet, és elkezdtem Róla gondolkodni és azon, amit értünk cselekedett: „Ő vette el [vette magára] a mi erőtlenségünket és Ő hordozta a mi betegségünket.” Értelmemet és figyelmemet Őrá fordítottam, nem a testemre, így azután lassan elaludtam, és elmúlt minden tünet. Túl sokszor fordul elő, hogy amikor gyógyulásról lenne szó, a rossz dolgokra összpontosítunk: testünkre, tüneteinkre; ezekről gondolkodunk, ezeket nézzük, és minél többet nézzük, annál rosszabbul leszünk.

„Isten nem hallgatta meg az imáimat, egyre rosszabbul vagyok, úgy látom, hogy végül operálni fognak.” Valóban így lesz, ha még sokáig hajtogatod. Voltam egy gyülekezetben, ahol egy asszony, amikor csak lehetett, bizonyosságot tett, és minden bizonyoságtételt úgy zárt le: „Imádkoztatok értem, azt hiszem, rákom van.” Végül a pásztor belefáradt, és egy alkalommal így szólt: „Rendben van testvérem, higgy csak ebben továbbra is, és valóban meg is fogod kapni.” Jézus is azt mondta, hogy a te hited szerint történik minden. Néha megkérnek: „Hagin testvér, imádkozz értem, azt hiszem, meghültem.” Semmi hasznod nem lesz abból az imából, mert ha hiszed, hogy már meghültél, akkor meg is hülsz, mivel a hited szerint történik minden, ahogy a Biblia is mondja. Ha hiszel benne, meg is kapod. Szeretném, ha megértenétek, mit jelent hitben és nem látásban járni. Sok ember a rosszat látja és azzal foglalkozik.

Némelyek kiragadnak részeket abból, amit mondok, és szélsőségekbe esnek. Egészen más megvilágításban látják a dolgokat, mint ahogyan én tanítom. Azt állítják, én azt tanítom, hogy tagadjanak meg minden tünetet és tegyenek úgy, mint ha azok nem léteznének. Úgy gondolják, én a Christian Science (Keresztény Tudomány) szerint tanítok, de a két tanítás között olyan nagy a különbség, mint a nappal és az éjszaka között. (Egy orvos egyszer azt mondta: „Ez nem 'Keresztény Tudomány', hanem 'Keresztény Értelem',”) Mi nem tagadjuk a fájdalmat, a betegség létezését, mert ezek valóságosak. Biztos, hogy a fájdalom is valóság, a bűn, az ördög is valóság, de figyeljétek meg, mit mond az Ige: „nem gondolt [tekintett] az ő ... testére.” Tehát ne tekints a testedre, Jézus Krisztusra nézz, aki a mi Főpapunk, a mi hitünk szerzője és bevezetője! Értelmed és figyelmed összpontosítsd arra, amit Ő tett és most is tesz érted, mivel Ő most is a mi Főpapunk. Épp most is tesz valamit az érdekedben. Ott van fenn, Isten trónjánál, és közbenjár éretted. A Zsidó 4,14-ben ez áll: „Lévének annakokáért nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz.” Szeretném, ha észrevennétek valamit: „Lévének annakokáért nagy főpapunk” – vagyis ez az oka, amiért megvallásunkhoz ragaszkodnunk kell, hogy ilyen hatalmas főpapunk van, „aki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia...” A görögben az a szó, amelyet vallásnak, megváltásnak fordítottak, azt jelenti, hogy „ragaszkodjanak ugyanazoknak a dolgoknak a mondatához”. Vagyis miről beszél? Ő ott van fenn, és minket képvisel Isten trónszéke előtt. Azt mondja: átvettem a helyüket, meghaltam értük az ő helyettesítőjükként. Nem saját magáért halt meg, nem volt szüksége arra, hogy Önmagát megváltsa, mivel nem volt elveszett: értük halt meg. Ő az én helyettesítőm lett, elvette a bűneimet, hordozta az erőtlenségemet és magára vette a betegségeimet. Érttem halt meg, értem támadott fel a halálból, és értem ment fel a magasságba. Most is fenn van és azt mondja: „Érted tettem.” Hát ezért kell erősen ragaszkodnunk, hogy ugyanazokat a dolgokat mondjuk ki, amit Ő, mert ez lesz az, ami futásra kényszeríti a Sátánt. Ezekre a helyes dolgokra figyeljünk önmagunk helyett.

Van egy másik kedves ígém. Tulajdonképpen ez segített, amikor a gyötrelmem ágyán feküdtem. A Példabeszédek 4,20-22-ről beszél: „Fiam, az én szavaimra figyelmezz, az én beszédeimre hajtsad füledet. Ne távozzanak el a te szemeidtől, tartsd meg ezeket a te elmédben. Mert életük ezek azoknak, akik megnyerik, és egész testüknek egészség.” Szeretném felhívni a figyelmeteket valamire, amit az ige mond: „Ne távozzanak el (az én ígém) a te szemeidtől.”

Sok ember azért bukik el, mert látja magát elbukni. Ez az ige fordulópontot jelentett számomra, mert amíg nem olvastam, folyton halottnak láttam magam, és gondosan kiszíneztem a kép minden részletét. De miután olvastam, úgy láttam magam, mint aki jól van és él. Láttam magam, amint olyan dolgokat csinállok, amelyeket a szívbetegségem miatt életemben sohasem tudtam, hogy Isten azért hívott el, hogy prédikáljak, és kezdtem erre készülni. Hozattam egy táblát, ceruzát, fogtam a Bibliát és kidolgoztam a prédikációimat. Sok ember bukásának oka az, hogy a kudarcra készülnek fel; látják magukat elbukni. Most nézzétek meg, mit mond az Ige: „Ne távozzanak el (az én ígém) a te szemeidtől.” Ha az Ige azt mondja: „Ő vette el a mi erőtlenségünket és hordozta a mi betegségeinket”, és ez nem távozik el a szemeid elől, akkor betegség és erőtlenség nélkül, jó állapotban kell látnod magad. De ha megengeded, hogy ez az ige eltávozzék a szemed elől, akkor bár az Úr jót akar neked, nem teheti, mert te nem az Ő Igéjén állsz.

Néhány ember észjárását nehéz követni. Azt gondolják, hogy Isten akkor is tesz értük valamit, ha ők közben nem az Ige alapján cselekszenek. Ez egyszerűen ostobaság. Isten ilyenkor nem tesz semmit, mert nem is tehet, még ha akarna sem, hiszen akkor hazuggá válna, és a Biblia azt mondja, hogy Ő nem hazudik. Látod, hogy épp itt, a *Példabeszédek 4.* részében ad utasítást arra, hogyan vedd be az Ő orvosságát. Ehhez tartsd magad! Figyeljük meg, mit mond a 22. versben: „Mert életük ezek (az én ígém), azoknak, akik megnyerik, és egész testüknek egészség.” A magyarító fordítású Bibliában azt olvasom, hogy az a héber szó, amelyet „egészség”-nek fordítanak, „orvosság”-ot is jelent. Tehát: „az én ígém orvosság az egész testüknek”. Ez itt Isten gyógyszerere. Mi az Ő gyógyszerere? Van egyáltalán gyógyszerere? Igen, hála Istennek, van. „Mert életük ezek azoknak, akik megnyerik, és egész testüknek egészség (orvosság).” De ahhoz, hogy az orvosság kifejtsen a hatását, útmutatás szerint kell alkalmazni, az egyik útmutatás pedig ez: „Ne távozzanak el a te szemeidtől.” Tehát azt figyeld, amit az Ige mond. Láthatod, hogy milyen sokan figyelnek önmagukra, a körülményekre vagy a tünetekre. De ha Isten Igéje nem ezt tanácsolja, és ha ez nem távozik el a szemeidtől, akkor meglesz neked, amiért imádkoztál. Ez az, ami miatt olyan sok ember szenved vereséget az imaéletben.

Imádkoznak, imádkoznak és imádkoznak, de soha nem látják magukat úgy, mint akiknek a kérése már meghallgatást nyert. Csak azt látják, hogy minden egyre rosszabb és rosszabb, hitetlenségben járnak, és ezzel lerombolják az imájuk hatását. Értelmedet fordítsd az imaválaszra, és erősítsd meg magad folyamatosan, még az ellentmondó bizonyítékokkal szemben is. Isten meghallgatta az imádat, mert ezt is az Ige garantálja: „Ne távozzanak el (az én igéim) a te szemeid-től”, és eredményes leszel.

Mindez megegyezik azzal, amit Jézus mond a Márk 11,24-ben: „Amit könyörgésetekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglesz az néktek.” Tehát hinned kell, hogy megnyered, mielőtt még megnyernéd. Erre azt mondhatná valaki: „Nem hiszek semmiben, amíg nem látom.” Nos, még a környező, természetes világban is sok dolog van, amelyet nem látunk, mégis hiszünk a létezésében. Az egész világ hitt abban, amit nem látott, amikor a bizonyos bombák felrobantak és radioaktivitást fejtettek ki. Nem láhattad, nem is érezhetted, mégis romboló erő volt. A világ tudósai hiszik azokat a dolgokat, amelyeket nem látnak, de néhány ember számára elképzelhetetlen, hogy Isten arra kérhessen bennünket, hogy higgyünk a láthatatlanban. Én hiszem, amit Isten Igéje mond a Szent Szellemről, Isten láthatatlan erejéről, akár érzem vagy látom, akár nem. A legnagyobb gyógyulások közül nagyon sok akkor következett be, amikor úgy éreztem, az összejövétel teljesen „halott”. A legcsodálatosabb dolgok közül néhány akkor történt, amikor semmit sem éreztem. Tehát láthatjátok, Isten itt van és az Ő ereje is itt van. Nem arra alapozom a hitemet, amit érzek, hanem Isten Igéjére. És Ő azt mondta: „Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled.”

Pál írta ezt a zsidó keresztényeknek: „Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled: Úgyhogy bizvást mondjuk: Az Úr az én segítségem, nem félek; ember mit árthat nekem?” Vajon ez az, amit mondasz? Bizvást mondog-e: „Az Úr az én segítségem”? Mert ezt kellene mondanod! „Ő, az Úr elhagyott, imádkoztatok értem, nem úgy érzem magam, mint rég.” „Nem tudom sikerülni fog-e vagy sem, de remélem, talán igen. Kérlek, imádkoztatok értem, hogy hűségesen kitarthassak a végsőkig.” Nem erről mondta az Úr, hogy bizvást megvallhatjuk! Sok ember bátran megvallja: „Megkorbácsoltak, legyőztek, megkötözött az ördög.” De sehol a Bibliában nem parancsolta az Úr, hogy ezt bátran megvalld. Pál írja: „...mert Ő mondta: Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled; Úgyhogy bizvást mondjuk: Az Úr az én segítségem...” Tehát gyorsan hagyjátok abba a rossz dolgok megvallását, és kezdjétek el megvallani a jó dolgokat. Mondd: „Az Úr az én segítségem.” Nem így van-e? Mondd: „Az Úr az én gyógyítóm.” Hát nem az? „Ő vette el az én erőtlenségemet és hordozta az én betegségeimet.” Talán nem tette? Beszélj megfelelő dolgokról, higgy helyes dolgokban!

Barátaim, egyszerűen csak a rossz gondolkodásmód, a rossz hit és a rossz beszéd gyötri az embereket. Az ördög nem győzhet le téged, hiszen Jézus már legyőzte őt helyetted is. A Sátán nem győzhet le, te győzöd le magad. Vagy ha mégis megteszi – te engeded meg neki. Az ok: tudatlanság. Isten nekünk adta az Igét, hogy ezzel hozzuk egyenesbe a gondolkodásmódunkat, hogy ezáltal a hitünk is helyes lehessen. Ha a gondolkodásunk és a hitünk is helyes; beszédünk is helyessé válik. Az Úr az én segítségem, az Úr az én erőm! Tudjátok, az Igében az igazi hit így szól: Ha Isten mondja, akkor úgy van. Ha Ő azt mondja, hogy az Ő sebeiben meggyógyultunk, akkor én meggyógyultam. Ha Ő azt mondja, hogy betölti minden szükségemet, akkor megteszi. Ha Isten azt mondja, hogy Ő az én életem erőssége, akkor valóban az is. Tehát az igazi hit Istenben egyszerűen azt mondja az embernek önmagáról, amit az Ige mond. Hála Istennek, hogy nekem megvan az, amiről az Ige mondja, hogy megvan. Én az vagyok, amit az Ige mond rólam! Ha azt mondja, hogy erős vagyok, akkor az vagyok. Ha azt mondja, hogy meggyógyultam, akkor meggyógyultam. Ha az Ige azt mondja, hogy az Úr törődik velem, akkor Ő megteszi. Én egyszerűen csak rátámaszkodom az Ő Igéjére. Mivel az Ige azt mondja, hogy „mi, hívők, bemegyünk a nyugodalomba”, ezért valóban nyugszom az Igében, tekintet nélkül azokra a körülményekre, melyek a fizikai vagy természetes szükségemet érintik. Az igazi hit az Igére épül. Elmélnünk kell az Igén, mélyen leásnunk és azzal táplálkoznunk, hogy az Ige részünké váljon, ugyanúgy, ahogyan a természetes táplálék is. Ami a fizikai táplálék a természetes embernek, az az Isten Igéje a szellemi embernek. Tehát az Ige belém épül, ez válik az igazi valómmá, belső emberemmé, biztonságommá, meggyőződésemmé. „Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.”

3. tanulmány

Mi a hit? (I.)

Zsidó 11,1

A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.

Ennek egy másik fordítása így szól: „A hit pedig azt jelenti, hogy biztosak vagyunk abban, amiben reménykedünk, és meg vagyunk győződve arról, amit nem látunk.” Egy további újszövetségi fordításban a vers első részében azt olvashatjuk: „A hit az, hogy valóságot adunk azoknak a dolgoknak, amelyekben reménykedünk.” Egyszerűen azt mondja itt Pál, vagyis a Szent Szellem Pál által, hogy a hit az, amikor a remény irrealitásait bevisszük a realitás területére. Gyakran, amikor arról van szó, hogy betöltekezzünk Szent Szellemmel vagy gyógyulást nyerjünk vagy imameghallgatást, sokan csak remélik, hogy majd egyszer megkapják ezeket.

De nem a reménység végzi el a munkát, hanem a hit. A hit az „most”, ha nem „most”, akkor az nem hit. Valaki azt mondta: „Hiszem, hogy majd egyszer megkapom a Szent Szellemet.” Ez nem hit, ez remény, mert a remény mindig jövő idejű, a jövőre mutat. De a hit az „most”! A hit azt mondja, hogy én most fogom megkapni, nekem most megvan. Szükséges, hogy rájövünk erre a lényeges dologra ahhoz, hogy kapjunk valamit Istentől.

Ugyanezek az elvek igazak a Szent Szellemmel való betöltekezésre, a gyógyulásra vagy akár milyen imameghallgatásra is. A hit alapelvei ugyanazok minden területen, akár anyagiak, akár Szent Szellem-kereszttség, Isteni gyógyulás vagy bármiről is legyen szó. És ha meg tudod tanulni a hit alapelveit, akkor bármit keresel vagy kívánsz Istentől, könnyen megkapod. Tapasztalatból tudom – olyan sok emberrel foglalkoztam az évek során -, hogy amikor arról van szó, hogy valaki betöltekezzen Szent Szellemmel vagy gyógyulást kapjon vagy imameghallgatást, sokan egyszerűen csak remélik, hogy Isten meghallgatja őket. Remélik, hogy kapni fognak valamit.

Emlékszem, egy sátoros összejövetelt vezettem Texasban néhány évvel ezelőtt. Vasárnap este kezdtünk. Evangelizáló üzenetet prédikáltam, a második estén pedig a hitről beszéltem, majd kedd este következett az első gyógyító szolgálatunk. Mindig ugyanazon a módon vezettem az embereket, hogy fogadják el a gyógyulást vagy a Szent Szellemet. Prédikáltam a kézzelről, azután pedig hívtuk az elveszetteket, majd a kezünket a betegek helyezettük, hogy gyógyuljanak meg, és a hívőkre, hogy vegyék a Szent Szellemet. Az első ember a sorban azért jött, hogy vegyen Szent Szellemet. Megkérdeztem:

– Betöltekezel-e Szent Szellemmel, amikor rád teszem a kezem és imádkozom?

– Hagin testvér, nagyon remélem, hogy így lesz. Remélem. Azt mondtam:

– Ezek szerint tehát nem.

Ez nagyon feldühítette. Segíteni akartam neki, nem felingerelni, ezért azonnal folytattam: - Reménység által Istentől nem kaphatsz semmit, csak hit által.

Azt felelte:

– Nem tudom, hogy megkapom-e vagy sem, így inkább nem mondom azt, hogy megkapom.

– Nézd – mondtam –, ha én felajánlanék neked egy egydolláros csekket, vajon mondanád-e: „Nem tudom, hogy elvehetem-e vagy sem.”

– Nem, egyáltalán nem mondanám – válaszolt.

– Nos, Isten egy ajándékot ajánl fel neked, amelyet éppen olyan könnyen el lehet fogadni, mint az egydolláros csekket.

– Ó, igen – szólt –, már elég hosszú ideje, 13 éve keresem a Szent Szellem-kereszttséget és még mindig nem kaptam meg, és nem tudom, hogy most megkapom-e vagy sem.

Eléggé feldúlt volt, ezért átöleltem, megcsókoltam az arcát, és azt mondtam:

– Testvérem, én azért vagyok itt, hogy segítek neked, de ilyen feltételek mellett addig tarthatnám a kezem a fejedben, amíg minden hajszálad kihull, és még akkor sem kapnál semmit. Így hát azt ajánlom, hogy menj vissza, ülj le az első sorba, nézz és hallgass, figyelj, hogy mi folyik, és meg fogod látni a különbséget a kételkedés és a hit, a hit és a reménység között.

Imádkoztunk néhány emberrel gyógyulásért, amikor egy fiatal hölgy következett, aki venni akarta a Szent Szellemet. Megkérdeztem:

– Keresztény vagy?

– Igen – mondta –, tagja vagyok egy gyülekezetnek.

– Érted ugye, hogy lehetsz te akármelyik gyülekezet tagja, de ettől még nem biztos, hogy keresztény vagy. Nem az a

lényeg, hogy valaki gyülekezeti tag-e, hanem az, hogy újjászületett-e?

– Igen – felelte –, tudom és újjászülettem.

– Ez nagyszerű – mondtam –, akkor ne engedd, hogy az ördög beszéljen belőled. Hiszel a Szent Szellemben?

Tudtam, hogy az ő felekezetének tagjai nem mind hisznek ebben, mert én is közülük jöttem.

– Hiszel a Szent Szellem-kereszttségben és a nyelveken szólásban?

– Természetesen igen, ez benne van a Bibliában, az Igében. Akkor megkérdeztem:

– Veszed-e a Szent Szellemet most, amikor a fejedre teszem a kezem és imádkozom?

Ő így felelt:

– Biztosan veszem. Tudja – és a Bibliáját a kezében tartotta –, itt ültem ma este, és minden ígét követtem a Bibliából, amelyet prédikált, és mind benne volt az Igében. Így természetesen elfogadom.

Láttam, hogy ez a nő készen áll, működik a hite, így tehát kinyújtottam a jobb kezemet, hogy a homlokára tegyem, és mielőtt hozzáértem volna, mind a két kezét fölemelte, és elkezdett nyelveket szólani. Azt mondtam az előbbi idősebb úriembernek:

– Nos, láthatja a különbséget a reménykedés, hogy „megkapom majd” a Szent Szellemet és a valóságos hit között.

– Igen – válaszolta –, azt hiszem, hogy látom.

Következő péntek este újra visszajött, és ő volt újból az első a sorban.

– Látom, hogy visszajött – mondtam neki.

– Igen, visszajöttem, és valamit szeretnék elmondani önnek. Átváltottam a reménységemet hitté. Csak tegye a kezét rám, és be fogok töltekezni azonnal Szent Szellemmel.

Kinyújtottam a kezem és rátettem. És alig tettem rá, nyelveken szólott, majdnem abban a pillanatban. Ilyen nagy a különbség, amikor valóban hiszel Istenben és nemcsak reménykedsz, hogy majd megkapod a Szent Szellemet vagy a gyógyulást vagy az imameghallgatást vagy az anyagi szükségben való segítséget vagy bármi mást. Ez az ember elmondta, hogy már 13 éve kereste, de ezalatt csupán reménykedett, hogy majd megkapja a Szent Szellemet; ám sohasem kaphatunk a reménység által.

Emlékszem, egy más alkalommal az Istentisztelet végén egy hölgy megszólított:

– Hagin testvér, szeretném, ha megegyeznél velem. Hallottam, hogy használtad az üzenetben a Máté 18,19-et, ahol Jézus azt mondja: „Ha ketten közületek egy akaraton lesznek [megegyeznek] a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám.”

– Rendben van, testvérnő – feleltem –, mit akarsz, miben egyezzem meg veled?

– El kell mondanom? – kérdezte.

– Természetesen. Nem egyezhetem meg olyan dologban, amiről semmit sem tudok. Hogyan lehet úgy megegyezni, hogy nem is tudod, miben egyezel meg?

– Ez egy anyagi kérdés – mondta ő.

– Rendben van. Mennyi?

– A férjemnek van állása, dolgozik, sok pénzt keres, de olyan helyzetbe jutott, hogy 30 napon belül plusz 100 dollárt kell fizetnünk, és egyszerűen nem tudom, hogy ezt honnan fogjuk megkapni, de biztos vagyok benne, hogy Isten tud segíteni és megmutatja.

– Valóban tud segíteni – feleltem. – Akkor azt kéred, hogy abban egyezzek meg veled, hogy 30 napon belül legyen 100 dollárod?

– Igen – válaszolta.

– Rendben van, akkor most imádkozni fogok, és te hallgatsz, és egyetértesz velem. Mert ha ketten egyszerre imádkozunk, akkor te is egy irányba mehetsz és én is a másikba. Szellemben kell megegyeznünk. Így tehát imádkoztam és emlékeztettem az Atyát, hogy itt vagyunk ketten, testvérem és én, a földön, és Te azt mondtad, ha ketten közületek megegyeznek a földön – és mi megegyezünk efelől a 100 dollár felől, amire a hölgynek 30 napon belül szüksége van –, akkor Te ezt megadod. Köszönjük, Ámen.

– Rendben van, testvérnő? Megvan? – kérdeztem.

Abban a pillanatban (nem akarom kigúnyolni, ezek egyszerűen a tények), sírni kezdett és fölkiáltott:

– Hagin testvér, igazán remélem, hogy megvan, igazán remélem! Azt válaszoltam:

– Nincs meg, egyáltalán nincs meg, mert nem voltunk egységben. Te reménykedsz, én hiszek. Ez egyáltalán nem meg-
egyezés.

Ha jól figyelünk, rájöhethetünk, hogy a dolgaink egyáltalán nem Isten hibájából mennek rosszul, mert Isten soha nem vall kudarcot. Ha valami nem megy, nem Jézusban van a hiba. Isten nem változik meg, és tudod jól, hogy az ima sem változtatja meg Őt. Ő ugyanaz, mielőtt te imádkozol, miközben imádkozol és miután imádkozol. Az ima nem változtatja meg Istent. Az ima dolgokat változtat meg, de nem Istent. Ő mindig ugyanaz.

Dr. L. Yoeman testvérnő azt mondta: „Ha imádkozom bármiért és nem kapom meg, elkezdek megváltozni. Én kezdek el változni, ezt nekem kell megtennem, mert ha az imám válasz nélkül marad, változásra van szükség ahhoz, hogy a válasz megérkezzen. Tudom, hogy Istennél nincs változás, hogy ő változhatatlan, így ha erre szükség van, az én oldalamon kell, hogy megtörténjék. Így tehát: ha imádkozom és a válasz elmarad, változni kezdek.”

Ezt a politikát követtem én is az évek során, és mindig 100%-osan bevált. Fel kell ismernünk, hogy nem helyettesíthetjük a hitet reménnyel, mert így nem kaphatunk választ Istentől. Ne érts félre, ha a reménységed a megfelelő helyen van, ez nagyszerű, nagyon áldott, csodálatos és realitás a számodra. Pál azt írta a korinthusiaknak az 1 Korinthus 13-ban: „Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.” Nem azt mondta, hogy a másik kettő nem fontos, hanem, hogy a három közül a legnagyobb a szeretet, de mind a háromnak megvan a maga helye. Nem helyettesítheted például a reménységet szeretettel és nem helyettesítheted a hitet reménységgel. Mégis tudom, mivel sok emberrel foglalkoztam az évek során, hogy a legtöbb ember hit helyett a reménység alapján próbálja meg elfogadni a gyógyulást vagy a Szent Szellem-keresztséget vagy az imameghallgatást. Néhányan azt mondják: „Ha elve-
szed a reményemet, semmim sem marad.” De én nem vettem el a reményedet, mindössze meg akarom mutatni, hogy rossz helyen tartod azt.

Hála Istennek, nekünk áldott reménységünk van. Az Egyház áldott reménysége, hogy az Úr Jézus Krisztus hamarosan visszatér. Van egy áldott reménységünk a megtért halottak feltámadásáról és az élő szentek elragadtatásáról; az a men-
nyei reménység, hogy viszontlátjuk szeretteinket és barátainkat. Hála Istennek ezért a reménységért! Örvendezünk ebben, de ez mind jövő idő. Ő eljön, akár hiszük, akár nem. Ő eljön, mert az Ige ezt mondja. A feltámadás meg fog történni, akár van erre hitünk, akár nincs; így lesz. Az elragadtatás is meg fog történni, függetlenül attól, hogy hiszük-e vagy sem. Szeretteink, barátaink, akik keresztényként haltak meg, elhagyták ezt a világot és a mennybe mentek, azok ott vannak, tekintet nélkül arra, hogy mit gondolunk erről, vagy hogy hiszük-e ezt, és visszatérnek Vele, amikor visszajön. Az én hitem nem akarja Jézust visszahozni a földre. Más szavakkal: nem hihetem, hogy Ő ma eljön, és ezáltal nem hozhatom ide vissza, mert ha ez lehetséges volna, akkor az Egyház egyszerűen csak hinne, és így visszahozná Jézust hit által. De Ő el fog jönni, nem? Meg fogjátok látni ezt mind – jövő időben –, nem tudom, hogy ez ma lesz vagy holnap vagy a jövő héten, de tudom, hogy visszajön. Tudom, hogy ez egy áldott reménység, ez egy megtisztító reménység, mert János ezt mondta: „És akiben megvan ez a reménység Óiránta, az mind megtisztítja magát, amiképpen Ő is tiszta.” Ez mind jövő idő, és én hiszem, hogy Ő el fog jönni.

Hiszem, amit az Ige mond, és ugyanakkor reménykedem is. A reménység jövő idő, de ha azt mondod: „Hiszem, hogy majd valamikor megkapom a gyógyulásomat” – ez egyáltalán nem hit. Ez reménység, ami nem szerez gyógyulást neked.

Láttam remek embereket, akik meghaltak, mialatt ezt mondogatták. Csodálatos emberek, nagyszerű keresztények voltak, most a mennyben vannak, és egyáltalán nem beszélhetek róluk keserűen. Egyszerűen csak nem tudták, hogy mi a hit.

Hiszem, hogy meg fog gyógyítani! Ez nem hit! Ez reménység. Bármi, ami a jövőre mutat, jövőre néz, az reménység és nem hit. A hit azt mondja: „Ez az enyém, nekem ez már megvan.” A remény azt mondja: „Majd egyszer megkapom, egyszer meglesz.” Addig, amíg reménykedsz, a kérésed nem testesül meg és sohasem fog megvalósulni. De abban a pillanatban, amint hinni kezdesz, a dolog azonnal megoldódik.

Ez az a lecke, amit sok évvel ezelőtt megtanultam a betegágyon, ahol 16 hosszú hónapon keresztül feküdtem. Tulajdonképpen egész életemben beteg voltam: gyermekkoromban soha nem szaladgáltam és játszottam úgy, mint más gyerekek: nem volt normális gyermekkorom. 15 évesen pedig már teljesen ágyhoz kötött lettem. Egy orvos, aki a híres M. klinikán praktizált, azt mondta, hogy az én állapotomban senki nem élte még túl a tizenhatodik évét. Néhány hónappal a tizenhatodik évem előtt végleg fekvőbeteggé váltam és ott is maradtam, míg kb. 17 éves lettem.

Köszönöm Istennek a rengeteg jó könyvet és olvasmányt, amit ma írnak erről a tárgyról, de abban az időben még kevés volt belőlük. De ha voltak is, természetesen nem tudtam róluk, hiszen csak egy vallásos fiú voltam, aki a nagyanyja Bibliáját olvasta. De köszönöm Istennek, hogy ez ugyanolyan Biblia, mint a „teljes evangéliumi” Biblia. Sírtam és imádkoztam és azt mondtam: „Drága Uram, gyógyíts meg engem.” Könyörögtem neki, hogy gyógyítson meg, és több éjszakán keresztül, egész éjjel imádkoztam. Hadd mondjam el: ha fekvőbeteg vagy, akkor a nap 24 órájában nagyon sok idő van az imára.

Szeretném, ha tudnátok, hogy óráig imádkoztam, vég nélkül, nap mint nap, hétről hétre, hónapról hónapra, amíg újjá-
születtem, de mégsem volt eredmény. Imádkoztam, egyre imádkoztam, és biztos voltam abban, hogy Isten meggyógyított, mert megéreztem. Nem fizikailag éreztem, hanem egyszerűen csak „belül” éreztem, hogy meghallgatott. Fizikailag nem bizonyítható, hogy Isten meghallgatott, de beszélünk egy bizonyos szellemi átélésről. Ez az volt. A szívem nem dobogott szabályosan, és a lábam még mindig bénán hevert. Lábaim egyszerűen csak csontok voltak egy kis bőrrel, de

semmilyen hús, semmilyen izom nem volt rajtuk. Sírni kezdtem, és azt mondtam: „Uram, én azt gondoltam, hogy meggyógyítasz és úgy éreztem, hogy már megtetted. Biztos voltam benne, de Te nem tetted meg.”

Egy ideig nem értettem ezt – kb. egy hónapig –, és még csak nem is néztem a Bibliára. Arra gondoltam, fel is adhatnám az egészet, mert nem jó üzlet, de akkor lekerültem a halál ajtajába, a halál torkába. Az ágyfejbe kapaszkodtam. Lehetett látni azt a helyet, ahol kapaszkodtam, mert minden díszítés lekopott onnan. Lényem minden ízével harcoltam a halál ellen. Azután visszatértem újra Isten Igéjére. Fiatalon annyira akartam élni, és annyira küszködtem a halállal! Képtelen voltam meglátni, hogy hol rontottam el. De megpróbáltam Isten Igéje alapján cselekedni. Akkor jött némi eredmény és ezektől a támadásoktól megszabadultam, de még mindig nem kaptam meg a teljes gyógyulást.

Végül 1934 augusztusának második keddjén, miután már tizenhat hónapja feküdtem a betegágyon, reggel fél 9-kor imádkoztam és azt mondtam az Úrnak: „Kedves Úr Jézus, amikor Te a földön voltál, azt mondtad a *Márk 11,24*-ben: 'Amit könyörgésetekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglesz néktek.' Én azt kívánom, hogy meggyógyuljak. Te azt mondtad: „könyörgésetekben kértek”, én kértem. Te azt mondtad: 'higgyétek'. Kedves Úr Jézus, ha Te testben itt állnál az ágyam szélénél, mint ahogy az anyám, és láthatnák a szememmel, ahogyan láthatom az anyámat, és ha kinyújthatnám a kezem és rátehetném a kezemre és megfoghatnám azt, ahogy az anyám kezét, és ha te azt mondanád nekem, hogy az a baj, fiam, hogy te nem hiszel, akkor azt kellene mondanom kedves Úr Jézus, hogy ezt bizony nem jól mondod.”

Ma Jézus nem fizikailag szól, mint ahogy egy ember szól hozzád. Ő nem testben van itt, hanem a Szent Szellem által. És Jézus azt mondta: „A Szent Szellem nem magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall.” Tehát a Szent Szellem hallotta, hogy Jézus mondja ezeket, és Ő szólt az én szellememhez. Belül, a bensőmben szavak hangzottak: „Igen, te helyesen hiszel a tudásodhoz képest. (Egy személy a megfelelő ismeret nélkül nem tud hinni, ez egyszerűen lehetetlen. Itt sokan kudarcot vallanak.) Te jól hiszel a tudásod mértéke szerint. De az igeszakasz utolsó mondatának még van egy olyan része, hogy 'meglesz néktek'. Tehát higgyétek, hogy mindazt megnyeritek és meglesz néktek.”

Akkor megértettem. Olyan volt, mintha valaki fölkapcsolta volna bennem a villanyt. Láttam. Azonnal azt mondtam: „Drága Úr Jézus, értem már, érteni! Hinnem kell, hogy megkapom a gyógyulásomat. Hinnem kell, hogy a szívem meggyógyul, mialatt még rosszul dobog. Hinnem kell, hogy a bénaságomra is gyógyulást nyerek, bár természetes szemszögéből nézve még mindig béna vagyok. És ha hiszem, hogy megkapom, akkor meg is lesz.”

Ezt eddig soha nem tettem. Először meg akartam kapni és csak azután hinni. De nem kell hinni, amikor már megvan. Azonnal megláttam, hogy mit tettem azelőtt. Mindezekben a hónapokban reménykedtem, hogy megkapom a gyógyulásomat, és ez semmire sem vitt.

Nagyon jó, ha nem vagy rászorulva, hogy egy teljes Evangéliumi gyülekezet vagy felekezeti közösség vagy bárki más mondja meg, hogy mit tégy. Ha követed az Igét és a Szent Szellemet, akkor néhány dolgot automatikusan fogsz csinálni.

A kezeimet tudtam mozgatni, a testem alsó része volt mozdíthatatlan. Senki sem mondta, hogy emeljem fel a kezeimet, és nem is tudnám megmondani, hogy miért, de egyszerűen felemeltem őket, mialatt a hátamon feküdtem az ágyon. Felemeltem a kezem a menny felé és azt mondtam: „Mennyei Atyám, drága Úr Jézus, köszönöm Istennek, hogy meggyógyultam. Hiszem, hogy meggyógyultam!” Itt már a megfelelő igeidőt használtam, ezért működött a dolog.

A hit az most! A hit az most! A hit az most! Ha nem most, akkor nem hit! A hit az jelen idő, ha nem jelen idő, akkor nem hit! Ez most működik nekem. Hiszem, hogy majd megkapom a gyógyulásomat – ez nem hit, mert ez nem jelen idő. „Köszönöm, drága Úr Jézus a gyógyulásomat – mondtam. – Hiszem, hogy a szívem meggyógyult, jól van. Hiszem, hogy a paralízisemnek is vége. Köszönöm a testem gyógyulását.” Nem mértem az időt, de úgy gondolom, hogy bizonyos helyzetekben néhány perc is hosszúnak tűnhet, és azt hiszem, hogy legalább tíz percig dicsértem Őt ekkor. Nem néztem az órára, de legalább tíz percet tölthettem hálaadással azért, hogy a szívem jól van, a testem meggyógyult.

De tudjátok, a Sátán majdnem azonnal kihívást intézett ellenem. Igen, ő a földnek minden centiméteréért harcot fog vívni veletek.

Azt mondta:

– Jó fej vagy! Azt állítod, hogy újjászülettél, és most hazudni kezdesz? Minden más alkalommal tagadta volna a pokol vagy a tüzes tó létezését, de most így szólt:

– Nem tudod, hogy a Biblia azt mondja, hogy minden hazug a kénkövel égő tóba kerülni?

– De igen – mondtam –, tudom ördög.

Tudtam, hogy az ördög szól, mert minden kétség és elbátortalanodás tőle van.

– Igen, tudom ezt ördög, de nem hazudtam.

– De igen, mert azt mondtad, hogy meggyógyultál, és nem gyógyultál meg. Csak nézd meg a szívedet!

Shokásom volt, hogy állandóan kitapintottam a szívverésemet, addig, amíg már öntudatlanul is odanyúltam. Mikor ezt tettem, ráütöttem a kezemre:

– Ne tedd! Ne tedd! Ne tedd! Azonnal rávágtam:

– Én azt mondtam, hiszem! Hiszem, hogy meggyógyultam! Hiszem, hogy megkapom a választ az imámra, és ha te azt mondd, hogy nem hiszem, akkor te hazudsz! Egyébként is mindenképpen hazug vagy, mert Jézus mondta rólad.

Folytattam:

– Jézus Krisztus, Isten Fia, amikor a földön volt, a *Márk 11,24*-ben azt mondta: „Amit könyörgésetekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglesz néktek.” Ezt Jézus mondta, és amit Ő mondott, az úgy van. és én ezt hiszem! Ha pedig hiszem, akkor meg is lesz. Én most azonnal hiszek ebben. Ha te vitatkozni és akadékoskodni akarsz, akkor menj és vitatkozz Jézussal!

Ez azután megtette a hatását.

Visszatértem a feladatomhoz, dicsértem Istent és megköszöntem neki a meghallgatást. Úgy hiszem, tíz percig dicsértem Őt, amíg a bensőmben, a szívemben, a szellememben, ezek a szavak nem jöttek:

– Most már hiszed, hogy meggyógyultál. De az egészséges embereknek, akik jól vannak, semmi dolguk az ágyban. Azoknak fel kell kelni.

– Igen – mondtam –, ez így van. Ez biztos, hogy igaz. Igen Uram, ez helyes, én fel fogok kelni. Dicsőség Istennek!

Látjátok, én hittem, de az első lépés megtételéhez is hit kell, és ezeket a lépéseket neked kell megtenned. Egyáltalán nem néztem ki jobban, és nem éreztem magam jobban. A derekamtól lefelé pedig semmit sem éreztem, hiszen béna voltam. Ülő helyzetbe erőltettem magam az ágyban, majd a kezeimmel letaszítottam a lábaimat a földre és megfordítottam a testemet. Lábaim úgy zuhantak le a padlóra, mint két élettelen fadarab. Tudtam, hogy ott vannak lenn a padlón, de nem éreztem. Az ördög minden egyes centiméternyi úton meghátrálásra akart kényszeríteni. Úgy záporoztak a gondolatok a fejemben, mint a géppisztolysorozat. „Nem tudsz járni! Tudod, hogy nem tudsz járni! Nem vagy egészséges, nagyon jól tudod. Hazudsz, és el fogsz esni, és ott kell majd feküdnöd a padlón. Nem emlékszel, hogy 30 nappal ezelőtt kiestél az ágyból, és ott kellett feküdnöd 3/4 óráig, amíg a legidősebb testvéred bejött, hogy fölemeljen és visszategyen az ágyba? Nagyanyád öreg, édesanyád beteges. Ők nem tudnak felemelni. (Akkor csak 44,5 kg-ot nyomtam, de olyan magas voltam, mint most.) Senki nincs a szomszéd férfiak közül otthon, bátyád pedig elment Oklahomába. Itt kell majd feküdnöd a padlón délután ötig, amíg a nagyapád hazajön a munkából és visszatesz az ágyba.”

A legcélravezetőbb az ördöggel való elbánásban az, ha teljesen figyelmen kívül hagyjuk. Nem vettem tudomást róla, egyszerűen úgy tettem, mintha egyáltalán nem mondott volna semmit. Megfogózkodtam az ágy oldalában, de a térdem nem működött, a lábszáraim sem mozogtak. Így tehát csak térden csúsztam, a karjaimra támaszkodva, és amennyire csak tudtam, felemeltem az egyik kezem és azt mondtam: „Hála Istennek meggyógyultam! A Mindenható Isten, az Úr Jézus Krisztus, a mennyei angyalok, az ördög és a gonosz szellemek jelenlétében kijelentem, hogy Isten Igéje igaz, és én hiszem, hogy meggyógyultam! Hiszem!”

Tudjátok, az a régi szoba hintázni kezdett, hiszen már 16 hónapja a hátamon feküdtem. A padló a mennyezet helyére került, a szekrény is felfordult, minden ingott. Becsuktam a szemem, erősen fogózkodtam, és néhány perc múlva ab-bahagyta a keringést.

Kinyitottam a szemem és minden a helyén volt. Újra azt mondtam: „Hála Istennek, Isten Igéje szerint én meggyógyultam. Hiszem!”

Ekkor valamit éreztem; egy valóságos érzés kezdett betölteni. Úgy tűnt, hogy a fejem tetején kezdődik és átjár, mint amikor az olajat valakinek a fejére öntöd. (Ha két litert öntesz rá, az az egész testén végigfolyik.) Ez az érzés végigfolyt rajtam, majd a derekamhoz ért. Azután lement egészen a lábujjamig. A lábszáraimban minden ideg újra aktivizálódott: olyan volt. Mintha kétmillió tüvel szurkálták volna. Azután egyszerűen csak normálisan éreztem magam. Bénaságom elmúlt! Azt mondtam: „Most pedig menni fogok.” így tettem, és azóta is járok.

Ezt tehát megtanultam, és ezt tanítom nektek is. Nemcsak az igaz, amit a hitből való gyógyulásról tanítok. A hit működésbe jön a Szent Szellem-kereszttségben is. Ezt akkor tudtam meg, amikor láttam, mit mond Isten Igéje a Szent Szellem-keresztsegről. Nem álltam meg és nem mondtam: „Vajon van-e elég hitem arra, hogy megkapjam a Szent Szellemet?” Vagy: „Bárcsak elég hitem lenne, hogy megkapjam, hiszen Isten megígérte nekem a Szent Szellem ajándékát.” Megtanultam a hit titkát, a hit elvét, és ennek alapján cselekedtem. Egyszerűen azt mondtam:

– Most azonnal lemegyek a teljes evangéliumi prédikátor házához, és azonnal veszem a Szent Szellemet.

Lementem és bekopogtam az ajtón:

– Azért jöttem, hogy betöltekezzem Szent Szellemmel.

Kikiabált:

– Várj, és kérd majd a ma esti Istentiszteleten. Erre így szóltam:

– Nem fog sokáig tartani, hogy megkapjam!

Neked sem tart sokáig, ha hitben kinyúlsz és elveszed.

Kaliforniában taroltam egy összejövetelt 1950-ben, és ott volt egy 83 éves férfi, aki másokkal együtt azért jött el, hogy vegyen Szent Szellemet. Megtudtam, hogy már ötven éve várakozik a Szent Szellemre. Ő mesélte:

– Feleségem 50 évvel ezelőtt az ébredéskor Los Angelesben, az Azusa utcai misszióban megkapta a Szent Szellem-kereszttségét. Néhányan azt állítják, hogy mindenki, aki oda elment megkapta azt, de én három évig minden össze jövetelen ott voltam, sőt naponta három istentiszteleten is részt vettem. Minden alkalommal kértem a Szent Szellemet, de nem kaptam meg.

Mikor a kezemet rátettem, a szellememben kijelentést kaptam, és pontosan tudtam, mi a problémája, de azt is láttam, hogy nem tudom a Szellemmel való betöltekezésre rávezetni, mivel nem hisz benne.

Néha meg lehet mondani az embereknek, hogy mi a baj. De az, hogy te tudod, még nem jelent feltétlenül segítséget a számukra. Nekik is tudniuk kell. Volt egy kijelentésem, de ezt nem tudtam beláttatni vele. De mivel éjjel-nappal jött, elkezdtem tanítani. Végül is felderengett neki. (Különös számomra, hogy kb. egy hétig hallgatott, és mégsem töltekezett be. Újra és újra kellett hallania. Ezért van, hogy bizonyos igazságokat újra és újra ismétlek a tanításban. Az emberek nem kapják meg azonnal, ha csak egyszer mondd el.) Kb. tíz nap múlva odajött az egyik összejövetelen azt mondta:

– Hagin testvér, tudd meg, hogy ma reggel megértettem. Látom már, hogy azért nem kaptam meg, mert soha nem hittem benne. Reménykedtem ötven évig, hogy majd egyszer megkapom.

Azt feleltem:

– Én is tudtam ezt testvér, tudtam már a második alkalommal, ahogy a keze mert rád tettem és imádkoztam. Kijelentésben megkaptam, de azt is éreztem, hogy nem vezethetlek rá. Szükséged volt arra, hogy újból és újból eljőjj, és végül te magad lásd meg.

– Nos – mondta –, kell, hogy még egy kis időt hagyj nekem.

– Rendben van, testvér, minden idő a rendelkezésedre áll, amire csak szükséged van.

Azt válaszolta:

– Tudod, ötven éve vagyok ezen az úton, és már csak egy kis időre lenne szükségem ahhoz, hogy megálljak, megforduljak és a másik irányba menjek.

Kb. három nappal később, egy péntek este, amikor elbocsátottunk már mindenkit, ez az ember odajött a pásztorhoz és hozzám, és így szólt:

– Nem tudom lehetne-e, hogy a testvérek rám tegyék a kezüket. Átváltoztattam a reményemet hitté. Készen állok! Kész vagyok!

– Várod már, hogy megkapd?

– Igen – mondta –, csak tedd rám a kezed, és én azonnal veszem.

A pásztor és én rátettük kezünket, és a keze azonnal a levegőben volt, a száját megnyitotta és nyelveken szólt. Ötven évig reménykedett, hogy megkapja a Szent Szellemet.

Testvéreim, a reménység jó a várakozásra, de nem lehet általa kapni. „Ó, én reménykedem és imádkozom. Imádkozom és reménykedem.” Vajon hallottatok már ilyet? Vagy te is ezt mondd? Ha igen, akkor javítsd ki magad! Legközelebb ha ezt mondd, üss a szádra, hagyd abba, mert ez nem hit! „Csak azt tehetjük, hogy imádkozunk és reménykedünk.” Ha valóban csak ennyit tudtok tenni, akkor már le is vagytok győzve.

Emlékszem, néhány évvel ezelőtt egy pásztor gyülekezetében szolgáltam Texas államban. Vele és feleségével laktam az otthonukban. Ez a pásztor a világon talán a legrosszabb módon mondogatta, hogy reménykedem és imádkozom, vagy: imádkozom és reménykedem. A megdöbbentő az volt, hogy ott ült minden szolgálaton, ahol én a hit és a remény közötti különbségről tanítottam, de úgy lepergett róla, mint a víz a kacsra tolláról. Egy nap, amikor így szólt:

– Megkérlek, hogy imádkozz velem valamiért.

– Miről van szó? – kérdeztem.

– Egy üzletember társtulajdonosi viszonyra akar velem lépni egy tó-menti telken egy kis üdülővel. Viszont van már 900 dollár adóssága, és felajánlotta, hogy én fizessem ki havi részletekben, vagy ha ő kifizeti, én visszafizethetném neki kamat nélkül.

Mivel az üzletember felesége egy kicsit ellenkezett, így ő végül is 30 napos határidőt kért, hogy még átgondolja. A pásztor azt akarta, hogy imádkozzam azért, hogy minden jól menjen, végül hozzátette:

– Én csak reménykedem és imádkozom, hogy menjen.

Nem ez volt a második összejövetel, amikor a prédikációt hallhatta, de még mindig nem értette meg. Amikor kimondta,

hogy csak reménykedik és imádkozik, azt feleltem neki:

– Nos, testvér, ha ennyi, amit csinálsz, akkor csak az idődet vesztegeted. – Megrebbent a szeme és egy pillanatra úgy gondoltam, hogy mindjárt elrohan, de azután megszólalt:

– Hát igen, ez igaz. Elvesztegettem az időmet és Isten idejét is. De valójában Isten idejét nem vesztegettem el, hiszen Ő nem is hallgatott meg engem! Akkor csak a magam idejét vesztegettem el.

(Végül is övé lett a telek és a ház is, és rávettük, hogy hagyja abba a reménykedést, és kezdjen el végre hinni.)

4. tanulmány

Mi a hit? (II.)

Zsidó 11,1

A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.

A hit ad valóságot a reménylett dolgoknak. Látjátok, hogy a reménységnek nincsen tulajdonképpeni valósága. A hit ad valóságot azoknak a dolgoknak, amelyeket remélünk. Más szavakkal: Isten Igéje azt mondja, hogy a hit megragadja a remény irrealitásait és realitássá teszi azokat. Tudjuk, hogy a hit Isten Igéjéből nő ki, mert a *Róma 10,17*-ben ez áll: „Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.” Egy másik fordításban azt olvassuk: „A hit egy meghatalmazó okirat, hogy az a dolog, amelyben erősen reménykedsz, végül is a tiéd lehet.” Hadd illusztráljam: reménykedsz abban, hogy lesznek anyagi javaid, hogy eleget tudj tenni a fizetési kötelezettségeidnek. De a hit adja a bizonyosságot, hogy meglesz a pénzed, amikor kell. Reméled, hogy lesz elég testi erőd, hogy el tudj végezni a munkád, de a hit azt mondja: „Isten az életem erőssége [ereje], kitől féljek?” Más szavakkal: a hit mindig ugyanazt mondja, amit Isten Igéje.

A hitetlenség tulajdonképpen Isten Igéje ellen foglal állást. Szomorú, hogy nagyon sok hívő beszél hitetlenül, és ezáltal tulajdonképpen szembekerül Isten Igéjével. Ugyanakkor viszont csodálkozik, hogy az Ige nem működik az életében. Nem is fog működni, ha ellene tevékenykedsz, ellene foglalsz állást. Ha azt akarod, hogy Isten Igéje működjön számodra, akkor mellé kell állnod. Legjobb módszer, hogy megállapítsuk, egy dolog valójában mi is, ha azt határozzuk meg előbb, hogy mi nem. Amikor meghatározod, hogy „mi nem” az a dolog, azonnal világosabban kezded látni a körvonalait. Ezt követjük ezekben az esetekben is.

Először tehát: a hit nem reménység. Ezt fejtettem ki az előző fejezetben. Mégis, amikor megkérdezek embereket, mielőtt imádkozom értük:

– Meggyógyulsz? Betöltekezel Szent Szellemmel, amikor rád teszem a kezem és imádkozom?

A legtöbbször azt mondják:

– Igazán remélem, Hagin testvér.

Erre mindig azt válaszolom:

– Nem, nem, biztosan nem; mert ezeket hit, és nem reménység által kaphatod meg Istentől.

Mások meg azt mondják:

– Nagyon akarom.

Akarhatsz egy új Cadillac-et is, de ez nem jelenti azt, hogy meg is kapod.

Látjátok, a pusztá akarás még nem végzi el a munkát. Ha csak akarnunk kellene ahhoz, hogy kapjunk valamit Istentől, akkor már mindenünk meg lenne, azonnal megkapnánk. De nem a reménység, sem nem az akarás, hanem a hit az, amely elvégzi ezt a feladatot.

Isten nem ad neked semmit, amikor reménykedsz. A Bibliában sehol sem mondja Isten, hogy amikor imádkoztok, reménykedjétek, és megkapjátok. Ellenben azt mondja a *Márk 11,24*-ben: „...Amit könyörgésetekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglesz néktek.”

Azaz, amit könyörgésetekben kértek, mindazt meg is kapjátok, ha hisztek. Tehát nem reménységről van szó, hanem hitről.

Szeretném megvilágítani a két dolog közötti különbséget, hogy megtudd, hiszel-e vagy reménykedsz. Pontosan meg lehet ezt állapítani, mert a reménység jövő idő, mindig a jövőbe néz. Az Egyházzal áldott reménységünk van, de látjuk, hogy ez a jövőre szól. Krisztus visszajövetele, az elköltözött szentek feltámadása, az élő szentek elragadtatása, mind-mind jövő a számunkra. De ha gyógyulást keresel, az már nem a jövőre szól; nem a jövőben akarsz meggyógyulni, hanem már most, különösen, ha erős fájdalmaid vannak. Ha a Szent Szellemet kívánod; nem a jövőben akarsz betöltekezni azzal, mert ameddig halogatsz, az addig a jövőben van, és ott is marad. Most akarod ezeket. Ha a megtérés van napirenden; nem a jövőben akarsz megtérni. Lehet, hogy már túl késő lesz. Beszélgettem emberekkel a megtérésről, és volt olyan, aki azt mondta; reméli, hogy egyszer megtér. De könnyek között mondhatom, hogy néhányan közülük már a pokolban vannak. Megtérés nélkül hagyták el ezt a világot, mert az a megtérés, amelyet csak remélnek, sosem válik valóra.

Ha valakivel beszélgetsz az ő szellemi állapotáról, és azt mondja: reméli, hogy megtér, akkor azt feleld erre, amit a Biblia. Mondd el neki, hogy az *Efézus 2,8*-ban az áll: „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által.” Mondd el neki, amit Jézus mondott: „Azt, aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem.” És amit Pál mondott a *Róma 10,13*-ban: „Mert minden, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik [üdvösségre jut]”. Mondd azt, amit Pál a *Róma 10,9-10*-ben mondott:

„Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta Őt a halálból, megtartatol. Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.” Ösztönözd arra, hogy már abban a pillanatban cselekedjen Isten Igéje alapján.

Úgy tűnik, mindig ugyanabban a kőiben botlunk el, ha gyógyulásról, Szent Szellemmel való betöltekezésről vagy hasonló imakérésekről van szó. Reménykedünk, hogy az Úr meghallgatta az imánkat, reménykedünk a gyógyulásunkban, reméljük, hogy betölt a Szent Szellem. „Hiszem, hogy egyszer majd megkapom.” Remélünk és remélünk. S bár ezt te hitnek nevezed, de csak reménység, mert a jövőre szól.

Figyeljétek meg, amit az írás mond: „A hit hallásból van” – így, jelen időben. Ha nem most van, akkor ez nem hit. A hit jelen idő, a remény jövő idő. Tedd hát a megfelelő időbe, tedd át jelenbe! Néhány ember azt hiszi, hogy Isten majd tesz valamit, de a hit azt állítja, hogy már megtette, és most is cselekszik.

Hányan mondják: „Hagin testvér, nem értem, miért nem gyógyultam meg. Úgy tudom, Isten megígérte, hogy meggyógyít.” De Isten egyáltalán nem ígérte meg, hogy meggyógyít! Erre sokan kérdezik: „Hát nem mondja Isten Igéje, hogy 'Ő vette magára a mi betegségünket és Ő hordozta el e mi erőtlenségünket.' Ez nem ígérte?” Nem, ez nem ígérte. Ez egy állítás, amely elmond nekünk egy olyan eseményt, amely már megtörtént. *1 Péter 2,24*: „Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: akinek sebeivel gyógyultatok meg.” Ez tehát nem a gyógyulás ígérete? NEM! Ez az ige nem ígér neked gyógyulást, mindössze elmondja azt, ami már a tiéd. Megértettem, hogyha rá tudom venni az embereket, hogy hagyjanak fel a reménykedéssel és a gyógyulás keresésével, és kezdjenek hinni, ők azonnal meggyógyulnak.

Néhány évvel ezelőtt Oklahomában prédikáltam, és az egyik szolgálatomra behoztak egy hölgyet, aki már négy éve nem tett egyetlen lépést sem. A térde egyszerűen elhasználódott, nem működött; nem tudta a súlyát hordozni. Mivel minden testmozgás nélkül kellett ülnie, eléggé elhízott. Eljött az ideje a gyógyulásért való imának, előrehozták őt és leültették az oltárra. Odamentem, letérdeltem mellé, rátettem a kezem a térdére és imádkoztam. Azután így szóltam hozzá:

– Testvérnő, most pedig kelj fel és járj az Úr Jézus Krisztus nevében!

Ez a drága lélek minden tőle telhetőt megtett, hogy felkeljen, de egész idő alatt - nem gúnyolni akarom - csak sírt és imádkozott:

– Ó, édes Jézus, kérlek gyógyíts meg! Uram, tudom, hogy megígérted, hogy meg fogsz gyógyítani! Tudod, hogy milyen teher vagyok a családomnak, hogy semmit sem tudok tenni magamtól. Kérlek, drága Uram, gyógyítsd meg az én térde-met, gyógyítsd meg a lábaimat! Add, hogy én járjak! Ó, kérlek, kérlek!

Közbevágtam:

– Várj egy percet testvérnő, várj egy percet!

De ahelyett, hogy hallgatott volna rám, még hangosabb lett. Másodszor is szóltam:

– Kérlek, várj egy percet, volna egy szavam hozzád, tudnék rajtad segíteni! De ahelyett, hogy odafigyelt volna, még hangosabb és hangosabb lett. Így már harmadszorra mondtam:

– Várj egy percet, testvérnő, hadd segítsek!

De nem engedelmeskedett, sőt csaknem hisztériáznai kezdett. Akkor megfogtam a vállait, jól megráztam és rákiáltottam:

– Megparancsolom neked, az Úr Jézus nevében, hogy fogd be a szád! Hirtelen elnémult és meglepődve nézett rám. Ám ebben a pillanatban a teremben lévőek „behúzták a füket”.

Elhiszitek-e, hogy ez előfordulhat? Nem tudom tapasztaltatók-e már, de amikor a hallgatóság így „behúzza a füket”, a prédikátor tehetetlenné válik. Jézus szülővárosában is ez történt. Ezt a Biblia mondja a *Márk 6,5*-ben: „Nem is tehetett ott semmi csodát.” Ez nem azt jelenti, hogy nem akart, hanem hogy nem tudott ott csodát tenni, csak néhány beteget gyógyított meg. A görögben az van, hogy rátette a kezét néhány kisebb bajjal küszködő emberre. Azaz, csak néhány kisebb betegség volt, amelyeket Jézus Názáretben, szolgálata alatt meggyógyított.

Miért? A *Márk 6,6* megmagyarázza: „És csodálkozott vala az emberek hitetlenségén.” Nos, ez a gyülekezet is „behúzza a füket”, mielőtt tehettem volna valamit. Nekem pedig ki kellett lazítanom a fűkeket, különben mindennek vége. Tehát előbb velük kellett foglalkoznom, mielőtt ismét az asszonyhoz fordulok. Néhányan azt gondolták, hogy durva voltam hozzá, és ezt ott a helyszínen meg is mondták. Azt válaszoltam nekik: „Ha holnap az útkereszteződésnél valaki lelassít előtted az autójával és megkérdezi, hogy juthat el egy bizonyos helyre, ám amikor te eligazítod, ő ahelyett, hogy az útmutatásodat követné, visszafordul és ugyanazon az úton megy tovább, amelyiken jött, te talán nem próbálnád meg a helyes irányba terelni?” Ezzel egyetértettek.

Folytattam: „Ez a hölgy rossz úton volt. Nem a gyógyulás útján, hanem rossz úton, és én csak annyit tettem, hogy intettem neki, hogy álljon le, és most már figyel rám.” Nem mindenki, de a legtöbben levették a lábukat a fékről, így fel szabadultam és vissza tudtam fordulni az asszonyhoz:

– Testvérnő, tudod-e, hogy meggyógyultál?

– Igen? - nézett rám kikerekedett szemekkel.

– Igen – mondtam –, és ezt be is tudom neked bizonyítani.

Fogtam a Bibliámat és kinyitottam az *1 Péter 2,24*-nél:

– Kérlek, olvasd fel hangosan ezt a verset!

– „Aki a mi bűneinket maga vitte fel a testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: akinek sebeivel gyógyultatok meg.”

– Olvasd el az utolsó részt újra!

Elolvasta: – Akinek sebeivel gyógyultatok meg. Megkérdeztem: – Ez múlt, jelen vagy jövő idő?

– Ez múlt idő.

– Ha meggyógyultál Jézus sebeiben, akkor te már tulajdonképpen egészséges vagy, ugye?

– Igen – felelte –, az vagyok.

– Akkor megteszed, amit mondok?

– Igen, hogyha könnyű – válaszolta.

– Ez a legkönnyebb dolog, amit valaha is tettél életedben: csak emeld fel a kezdet, nézz az Úrra, és kezd el Őt dicsérni, mert meggyógyultál - jelen idő ben -, és nem fogsz meggyógyulni, mert már egészséges vagy.

Az asszony fölnézett, mint egy kisgyermek, és azt mondta:

– Drága Úr Jézus, annyira boldog vagyok, hogy meggyógyultam!

De akkor még egyetlen lépést sem tett, nem volt a gyógyulásról bizonyossága, mégis azt mondta: „Boldog vagyok, hogy meggyógyultam és hálás vagyok Neked, drága Úr Jézus! Tudod, mennyire fárasztott, hogy ezalatt a négy év alatt ülnöm kellett! Hála Istennek, a térdem jól van, a lábam meggyógyult, nagyon hálás vagyok.”

Ekkor a gyülekezethez fordultam: „Most köszönjük meg Istennek vele együtt. Már meggyógyult, nem fog meggyógyulni, hiszen már egészséges.” A tömeg legnagyobb része felemelte a kezét, és dicsérték Istent az asszony gyógyulásáért. Néhányan valószínűleg azt mondták: „Nem gyógyult meg, hiszen még egy lépést sem tett.” De hiszen tudjátok, hogy az írás azt mondja: „A hit a nem látott dolgok valósága.” Ezután ismét az asszonyhoz fordultam: „Testvérem, most pedig a Jézus nevében kelj fel és járj!” Abban a pillanatban felugrott az oltárról, mint egy tizenhat éves, járkált, futott és dicsérete Istent.

Tehát alkalmazzuk a megfelelő igeidőt! Nem megy másképpen, csak ha azt használjuk. Addig, amíg küszködsz, amíg azt mondd, hogy majd egyszer, biztosan meglesz, nem megy, mert ez remény. A hit azonban azt mondja: „Ez az enyém, már most az enyém!”

A következő lépésben azt kell tudatosítanunk, hogy a hit a szívben van és nem a fejben! Van egy prédikációm, amelyet még fiatal koromban prédikáltam: „Fej-hit, kontra szív-hit”. *John Wesley* mondta: „Az emberek értelmükkel elfogadják, hogy a Biblia, az Ige igaz, de nem hiszik azt a szívükből.” A keresztények gyakran kérdezik: „Hagin testvér, mi a különbség; honnan tudhatom, hogy a szívemből hiszek, vagy csak az értelmemmel elfogadom azt, amit Isten Igéje mond?” Nos, ha ez egy értelmi meggyőződés, akkor általában azt állítja, hogy az Ige igaz, de végül erre a következtetésre jut: „Nekem ez valamiért mégsincs meg.” A hit ellenben azt mondja: Ez az enyém, már most az enyém! A hit Isten Igéje alapján cselekszik.

Ezután sorban jönnek a gyógyulásért, Szent Szellem-kereszttségért és csodálkoznak:

– Hagin testvér, ismerem mindazokat az Igéket, amelyeket megjelöltél, de mégis miért van az, hogy én még nem tudtam Szent Szellemmel betöltekezni? Ilyenkor azt válaszolom:

– Testvérem, erre könnyű felelni. A Biblia azt mondja, hogy a szív bőségéből szól a száj, és te éppen azt mondtad az imént, hogy „Nem tudom”. Azt mondtad, amit hiszel, és addig amíg ezt mondd és ezt is hiszed, addig nem is tudod. De abban a pillanatban amint elkezded hinni, azonnal menni fog.

Kezdj el Isten Igéje alapján cselekedni! Nem fontos, hogy mennyi hited van, az a fontos, hogy a meglévőt mozgásba hozd, különben nincs eredmény.

Nézd meg az *Apostolok cselekedetei 14,7-9*-et: „És ott prédikálták az evangéliumot. És Listában ült egy lábaival tehetetlen ember, ki az ő anyjának méhétől fogva sánta volt, és soha nem járt. Ez hallá Pált beszélni: aki szemeit ráfüggesztvén és látván, hogy van hite, hogy meggyógyul...” Szeretném, ha látnád ezt a képet: ott ült ez az ember, aki soha egyetlen lépést nem tett és mégis hitt abban - ezt a Biblia mondja -, hogy meggyógyulhat. Minden hívőnek van hite a gyógyulásra, de ezt a hitet fel kell szabadítani. A Biblia a Márk 11,23-ban megmondja, hogyan tedd: „Mert bizony mondom nektek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, meglesz neki, amit mondott.”

Felszabadíthatod a hitedet, ha kimondod, amiben hiszel. Ha a szívedben megőrzöd, és nem mondod ki; nem lesz eredmény. A szívbe rejtett hit sohasem gyógyítja meg a tested, nem tölt be Szent Szellemmel, nem eredményez imameghallgatást. A szívbe rejtett hit nem képes erre, csak akkor, ha az ajkad is felszabadítod. Figyeld meg, amit Jézus mondott! „Ha valaki azt mondja ennek a hegynek: 'Kelj fel és ugorjál a tengerbe!' – és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, meglesz néki, amit mondott.”

Jegyezd meg, hogy a sánta hitt, és Pál ezt észrevette. Nem Pál, hanem Ő rendelkezett azzal a hittel, amely végül is gyógyulást hozott neki. Mindez úgy jött létre, hogy hallgatta Pál prédikálását. Pál tudta, hogy a hit cselekedetek nélkül halott; tudta, hogy cselekedetre kell kényszerítenie a sánta férfit. A tizedik versben így szól: „Mondta nagy fennszóval: Állj fel a lábaidra egyenesen! És felszökött és járt.” Ahogy az az ember mozgásba hozta a hitét, azonnal felkelt és járt.

Ha segíteni akarsz valakinek, hogy meggyógyuljon, vagy megkapja a Szent Szellem-keresztiséget vagy imameghallgatást nyerjen, tudnod kell, hogy a sikernek két oldala van: a hit és a cselekvés. Ha hit nélkül cselekszel, semmi nem történik. Ha cselekedet nélkül hiszel; ismét nem történik semmi. De ha a hit és a cselekvés együtt van, minden remekül működik.

– Hagin testvér, te olyan könnyűvé teszed az embereknek a gyógyulást, meg a Szent Szellem vételét! - szokták mondani.

Nem én tettem ezeket a dolgokat ajándékká, hanem Isten. Nem én tettem ezt könnyűvé, hanem az Atya.

Ahhoz, hogy Isten segíthessen nekünk, meg kell nyitnunk az értelmünket. Nem én tettem ezt ajándékká és a hittől függővé, hanem Isten. És ez épp olyan könnyű, amilyenek Isten Igéje mondja. Azért, mert Isten Igéje soha nem téved.

5. tanulmány

Mi a hit? (III.)

Zsidó 11,1

A hit a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.

A modern fordítások közül az egyik így szól: „A hit valósággá teszi a reménylett dolgokat.” Meg kell értenünk, hogy a hitünk teszi valósággá azokat a dolgokat, amelyeket remélünk. Ha addig várunk valamit, amíg megkapjuk, és csak aztán kezdjük hinni, hogy megvan; ez helytelen. A hited az, ami a várt dolgot valósággá teszi. Ezt láthatjuk végig a Bibliában; az Ószövetségben és az Újszövetségben egyaránt. Az Ószövetségben jó néhány ige van, amely ugyanezt a gondolatot illusztrálja. Amikor Izrael bement Kánaán földjére Jerikó ellen, Isten pontosan megmondta nekik, mit tegyenek, és nekik hinniük kellett abban az igében, és annak alapján cselekedni. Az Ige alapján történő cselekvésük mozgó, működő hit volt. Körül kellett járniuk a város falait hat napon át naponta egyszer, a hetedik napon pedig hétszer. És aztán, mikor hangszereik megszólaltak, nagyot kellett kiáltaniuk. Kérlek, figyeljétek meg, hogy amikor kiáltani kezdtek, a falak még szilárdan álltak. Könnyű úgy kiáltozni, hogy már a porban hever minden fal; ahhoz egyáltalán nincs szükség hitre, de az ő hitük valósággá tette, mozgásba hozta Isten Igéjét. Meg kell értenünk barátaim, hogy a hit: cselekvés Isten Igéje alapján.

Mégis sok olyan ember van, aki amikor imameghallgatást. Szent Szellem keresztséget vagy gyógyulást akar, csak vár, hogy valami történjék vele. Tehetetlenül vesztegel a passzív hit állapotában, és arra vár, hogy valami történik, jobbra fordul vagy „adódik”, de nem adódik más, csak kifizetetlen számlák. Egy ilyen emberrel találkoztam néhány évvel ezelőtt Coloradóban. Nem dolgozott, bár felesége volt és öt gyermeke, csak bízott Istenben, hogy minden jobbra fordul, de soha nem történt semmi. Egy éve volt a gyülekezet tagja, és a gyülekezet tartotta el, etette őket, és adott némi fizetséget a feleségének vasalásért, házimunkáért. A férfi meg csak várt. Tevékenyebbnek kellett volna lennie. Isten segít, de amikor a kötelezettségeidnek eleget kell tenned, nem maradhat szorítva otthon arra várakozva, hogy valami történik veled. Azonban imádkozhatsz, hihetsz Istenben, cselekedhetsz, és akkor valami majd valóban történik. Ugyanez a helyzet szellemi síkon is. Rengeteg ember van, aki vár valamire, de az nem következik be. Neked kell tevékenyen cselekedned Isten Igéje alapján.

Szeretnék egy példát adni a hitről az Újszövetségből is. Nézzünk meg néhány ígéretet. Először a Lukács 5-ből annak az embernek a történetét, akit négy barátja hozott Jézushoz. Jézus egy házban tanított, és nem tudtak bejutni hozzá a tömeg miatt. Az ember ágyban fekvő béna volt, ezért hát felvitték a tetőre, és azon át bocsátották le a szobába Jézus elé. Aztán ezt olvassuk: „És látván azoknak hitét, mondta: Ember, megbocsátottam néked a te bűneid.” Néhányan most megkérdezik:

Kinek a hitére utalt Jézus?” Az ige azt mondja: „...látván azoknak hitét...” - ez pedig többszám, tehát mindannyiukról szól, nemcsak arról a négyről, aki a beteget vitte, hanem magáról a betegről is. O is megmutatta az ő hitét. Vajon ma hány olyan ágyban fekvő beteg van, aki engedi magát fölvitetni a háztetőre barátaival? De hadd illusztráljam ennek az embernek a hitét azzal is, hogy amikor Jézus szólt hozzá: „Kelj fel”, még nem érezte jobban magát. Éppen olyan tehetetlenül feküdt, mint máskor, és ahelyett, hogy megpróbált volna felkelni, mondhatta volna azt is: „Uram, de hát nem láttad, hogy engem mások hoztak ide? Én valószínűleg nem tudok felkelni, előbb meg kell gyógyitanod.” De nem ez történt, mert amikor Jézus szólt: „...kelj fel, és fölvévén nyoszolyádat, eredj haza!” mozogni kezdett, és erre gyógyulás volt a válasz. Ha megtagadta volna, hogy a Mester szavai alapján cselekedjen, nem nyert volna gyógyulást, de mivel nem tagadta meg, meggyógyult. Ez egy szellemi lecke nekünk is. Amikor Isten Igéje szerint cselekszünk; az hit, amely beteljesül. Ha nem így cselekszünk, hanem csak várunk, akkor semmi sem teljesedik be.

Néhány évvel ezelőtt egy barátom elmesélt egy történetet a pünkösdi ébredés idejéből egy női evangélistáról, aki négy, tolókosiban ülő beteg felé szolgált. Mindegyiküknek nagyon csendesen csak ennyit mondott:

- Kelj fel, és járj a Jézus nevében! - és mind a négyen fölkeltek és jártak, egy kivételével, aki így szólt:
- Én nem tudok járni.

Az evangélista hölgy válaszolt:

- A többiek sem tudtak, mégis megtették.
- Tudom, hogy ők megtették, de én nem tehetem - felelt a tolókosiban ülő személy - én éveig nem jártam, nekem nem megy.

De az evangélistának tovább kellett mennie és ő ott maradt bénán. Láthatjuk, hogy amikor a többiek megcselekedték azt, amit nekik mondott, az eredmény nem maradt el. Amikor megcselekszed Isten Igéjét vagy amit a Szent Szellem

szól a szívedben, azonnal megvan az eredmény a te életedben is.

Ez a hit.

Egyik gyülekezetünkben, ahol pásztor voltam, volt egy hasonlóan beteg hölgy. Köszvény kínozta, és az orvos már éveken keresztül közölte vele, hogy a teste meg fog merevedni, míg végül nem tud majd mozogni. A tolókocsijában fog ülni ugyanabba a testhelyzetbe merevedve. Lábra állhat, de a törzse akkor is görnyedt marad. O és férje soha nem mulasztottak el egyetlen istentiszteletet sem, lehetett az hétköznap, vasárnap vagy evangelizációs alkalom; mindig ott voltak. Imádkozhattam bármiért ezzel az asszonnyal, mindig meggyógyult, de sohasem kérte, hogy imádkozzam a köszvényéért, és ez nagyon zavart, hiszen számos olyan tagja volt a gyülekezetnek, aki nagyon súlyos betegségből gyógyult meg. Most néhányan azt mondják: „Persze, hiszen ez nem volt Isten akarata.” De én tudtam, hogy Isten akarata, mert O akarja, hogy embereket gyógyítsunk. Ez nem azt jelenti, hogy a keresztények nem mennek a mennybe úgy, hogy nem gyógyultak meg. Elmennek, de meg voltak fosztva egy áldástól, amíg a földön tartózkodtak.

Egyik délután a gyülekezet tagjai közül néhányan összegyűltünk, és elmentünk ehhez a hölgyhöz, hogy együtt imádkozzunk. Amint imádkoztunk, megláttam, hogy Isten mit kíván tőlem. Szóltam tehát a többieknek:

- Menjete el a közeléből! Figyeljete, és ne érjete hozzá, hagyjátok most őt!

Azután rámutattam az ujjammal:

- Testvérnő, most kelj fel és járj a Jézus Krisztus Nevében!

- Feleségemmel és az ott tartózkodó imacsoporttal együtt tanúsíthatom, hogy

egy láthatatlan erő felemelte, és a levegőben ült bizonyos távolságra a széktől. Tudta mozgatni a karjait, de amint lenyúlt a tolószék karfájáért, egyszerűen visszaesett. Abban a pillanatban, amikor ez történt, gondolkodás nélkül szóltam, és tudom, hogy Isten Szelleme szólt általam:

- Testvérmő, neked semmi hited nincs, ugye? Ugye nem hiszel abban, hogy valaha is meggyógyulsz a köszvényből?

Azonnal fölkiáltott:

- Nem, Hagin testvér, nem! Én már így fogok meghalni, ezzel tesznek a sírba!

És így is lett.

Nem kapsz Istentől semmit a hiteden felül. Tudod mi történt volna, ha ez a nő együttműködik Istennel és azzal az erővel, amely megnyugodott rajta? Járnai kezdett volna; abban a pillanatban meggyógyult volna. Rengetegen gondolják azt, hogy Isten ereje, a gyógyító erő, a Szent Szellem ereje csak úgy rájuk száll és tesz velük valamit, akár akarják, akár nem; akár együttműködnek, akár nem.

Nem, ez nem a Szent Szellem, ilyen csak egy gonosz szellem lehet. A gonosz szellemek használnak erőszakot és kényszerítést. Ám a Szent Szellem sürget, ösztönöz vagy ad egy finom lökést, de tőled függ, hogy reagálsz, engedelmessz-e.

Vezettem egy összejövetelt Texasban, ahová eljött egy hölgy, hogy vegyen Szent Szellemet. Rátettem a kezem, imádkoztam; a Szent Szellem rászállt, de ő nem ragált. Pontosán tudtam, hogy mi a baj, de néha azt nem lehet megmondani, mert ezzel még nem tudunk segíteni. Ismét ráttem a kezem, és ugyanez történt: a testvérnő még mindig nem ragált. Tudtam, hogy bizonyos időre lesz szükség, hogy felismerje saját problémáját, s mivel már késő volt, átadtam az istentiszteletet a pásztornak. Kijöttem a gyülekezeti teremből, és átvágtam a parkolón, hogy a szállásomra menjek, amikor észrevettem, hogy ez a bizonyos hölgy az autójában ül. Rettenetesen csalódottnak látszott, ezért arra kértem az Urat, adja meg, hogy segíthessek neki. A Szent Szellem azonnal megmutatta, hogyan nyújthatnék neki gyors segítséget. Odaléptem hozzá, és kinyitottam a Bibliámat az Apostolok cselekedetei 2,4-nél. Átadtam neki és megkértem, hogy olvassa fel hangosan az igét: „És megtelének mindnyájan Szent Szellemmel, és kezdenek szólni más nyelveken, amint a Szellem adta nekik szólniuk.” Megkérdeztem tőle:

- Kiről mondja az Ige, hogy nyelveken szólt?

Azt válaszolta, hogy a Szent Szellemről. Így tehát megkértem, hogy újra olvassa el. Végül negyedszerre ráébredt, hogy valami nem stimmel. Lassan olvasta: „És megtelének mindnyájan Szent Szellemmel, és kezdenek szólni más nyelveken...” Meglepődve szólalt meg:

- Nini, „ők” voltak azok!

Kivette a Bibliámat a borítójából és megvizsgálta. Azt hitte, talán nekem más Bibliám van, mint neki, de épp olyan volt, mint az övé.

- Tudja - mondta -, mindig azt gondoltam, hogy a Szent Szellem az, aki be szél.

Elmondtam neki, hogy én is tudtam, hogy ezt gondolja.

• Most nézzünk meg néhány más igét is, ne ragadjunk ki csak egyet - folytattam. - Olvassuk el az Apostolok cselekedetei 10,44-46-ot: „Mialatt Péter szólt ezeket az ígéket, leszállt a Szent Szellem mindazokra, akik hallgatták e beszédet. És

elálmélkodának a zsidóságból való hívek, mindazok, akik Péterrel együtt mentek, hogy a pogányokra is kitöltetett a Szent Szellem ajándéka. Mert hallják, hogy ők nyelveken szólnak és magasztalják az Istent.”

- Ó - mondta a hölgy -, már értem.
- Rendben van - feleltem -, ez két bizonyosság; legyen három, lapozzunk az Apostolok cselekedetei 19,6-hoz. „És amikor Pál rájuk tette a kezét, szállt a Szent Szellem rájuk és szóltak nyelveken és prófétáltak.”
- Tudod, Hagin testvér - mondta -, ha bíróság elé idéztek volna, hogy tanúskodjam, és az ügyvéd megkérdezett volna, hogy ki is volt a nyelveken szóló, azt feleltem volna, hogy a Szent Szellem, és meg lettem volna győződve arról, hogy igazat beszélek.

Folytattam:

- Hadd kérdezzek most valamit. Amikor a kezemet rád tettem, érezted-e, hogy a Szent Szellem, Isten ereje rád száll?
- Teljes mértékben - válaszolt.
- Amikor ez történt, nem akart a nyelved valamit mondani, ami nem angolul volt?
- Hát - mondta -, minden erőmre szükségem volt, hogy visszatartsam.
 - Egyáltalán nem szabad visszatartanod - feleltem -, sőt szükséges, hogy együttműködj velem.

Értitek már, hogy miről beszélek? Amikor a Szent Szellem késztetést ad, neked hittel cselekvésbe kell kezdened.

Egy evangélista barátom mesélte, hogy egy alkalommal, amikor kora este a gyülekezetben volt és imádkozott, valaki hozzá lépett, kezét fogott vele és azt mondta:

- Tudod, mi a helyzet velem? Az az ember olyan vigyorogva beszélt, mintha nagyon büszke lenne valamire:
- Már tizenkilenc éve keresem a Szent Szellemet! Az evangélista így szólt:
 - Nehogy azt hidd! Jézus azt mondta, aki keres, az talál. Ha kerested volna, akkor meg is találtad volna. Semmi mást nem tettél, csak keringtél az oltár körül.

Úgy tűnik, sokan csinálják, hogy csak az oltár körül keringenek. Ideje már ezt a keringést befejezni és elkezdni a cselekvést Isten Igéje alapján, mert a hit -az cselekedet.

Annak a hölgynek azt mondtam: „Nem szabad visszatartania!” Az emberek azt hiszik, hogy harcolniuk kell a késztetéssel ameddig csak lehet, és így a végén a Szent Szellem majd átveszi fölöttük a hatalmat. Az egyetlen haszna ennek az, hogyha elfáradnak, végül elengedik magukat és elkezdnek nyelveken szólni. De ha meg tudod tanítani őket arra, hogy átugorják ezeket az akadályokat és cselekedjenek Isten Igéje szerint, AZONNAL elnyerik.

Találkoztam egy férfival, akinek az alteste megégett, és ezért járóképtelenné vált; a lábait csak húzta a padlón. Gyógyító szolgálatunk volt, és az Úr az O Szelleme által szólt, hogy hívjak mindenkit előre, akinek valami baja van a testével csípőtől lefelé. Körülbelül tizenketten jöttek ki, és ez a férfi volt az első a sorban. Odaléptem hozzá, és megkérdeztem:

- Tudsz te futni? Meglehetősen meglepődött:
- Ó, Istenem! Nem! Én még járnai sem tudok, nemhogy futni. Akkor azt mondtam:
- Nos, az Úr szólt hozzám, hogy mondjam meg neked: fuss!

Egy pillanatig sem gondolkodott, máris megfordult és elkezdett bicegni olyan gyorsan, ahogy csak tudott. Amikor harmadszor került meg a termet, Isten Szelleme rám szállt, leugrottam az emelvényről, megfogtam a kezét és körbefutottam vele. Mikor visszaértünk az előtérbe, többé nem sántikált; ezután normálisan ment. Tökéletesen meggyógyult. De ha nem tudtam volna rávenni, hogy cselekedjen és együttműködjön velem, akkor nem segíthettem volna rajta.

A hit - látjátok -, cselekvés az Isten Igéje alapján; annak a megcselekvése, amit Isten az Igében vagy a szent Szellem által mond.

Hogy bebizonyítsam, ez valóban csoda volt - bár ezt könnyedén beláthatjátok -, megemlékezem arról, hogy következő este két idősebb úr is megtért. Ritkán látni ilyet: mind a kettőnek fehér haja volt, azt hittem ikrek, annyira hasonlítottak egymásra. Később megtudtam, hogy testvérek, az egyik 72, a másik 74 éves. Ez a két öreg annak a férfinak a szomszédságában lakott, aki előző este meggyógyult. Észrevették, hogy kint dolgozik a kertben és azt gondolták, valahogy kiküszört oda, de néhány perc múlva látták, amint egyenes tartással feláll és körbejárja a házat. Átszaladtak, hogy megnézzék, mi történt vele. Ő elmondta, hogyan gyógyult meg, és hogy az Úr mit cselekedett. Mind a ketten eljöttek az istentiszteletre, megtértek, egyikük betöltekezett Szent Szellemmel. Látjátok, valami csodának kellett történnie, ami ezeket az embereket is meggyőzte.

Hadd folytassam a történetet. Tehát tizenkét beteg állt abban a sorban, és ahogy futni kezdtek, meggyógyultak, egyik a másik után. Ahogyan az utolsó hölgyhöz értünk, azt kérdeztem:

- Testvérem, készen állsz?
- 0 - mondta -, Hagin testvér, nem; nekem ez nem megy.
- Persze. A többieknek sem ment, mégis megtették - feleltem erre.
- Igen, de én tudom, hogy nem vagyok rá képes - ismételte.
- Én pedig nem tehetek mást, csak annyit, hogy átadom neked, amit az Úr üzent.

A hölgy megfordult és néhány lépést tett sántikálva, amikor azt mondtam:

- Fordulj ide, testvérnő. Te nem akartad ezt csinálni. Zokon vetted és minden erőddel ellenkeztél, ugye?
- Igen - válaszolta.
- Menj és ülj le - szóltam erre -, nem tudok rajtad segíteni.

Isten nem tud segíteni azoknak, akik nem működnek együtt Vele. Nagyon szeretném barátaim, ha megértenétek: a hit valósággá teszi; azokat a dolgokat teszi valósággá, amelyeket remélünk.

A hit legjobb meghatározását Jézus adta nekem egy látomásban a szolgálatomról, tizenhat évvel ezelőtt. Azt mondta, ha hittem volna, akkor annak alapján cselekedtem volna, amit Ő mondott nekem. Azonnal rájöttem, hogy valóban kételkedtem abban, amit mondott, mivel nem cselekedtem annak alapján. Ezért a legjobb meghatározás ez: ha hiszel, akkor cselekszel is. És ez nemcsak arra vonatkozik, amit Jézus abban a pillanatban mondott, hanem Isten Igéjére is. Ha hiszünk, akkor úgy cselekszünk, mint akinek megvan már az, amiben hisz. A hit valóságot (megvalósulást) ad a reménylett dolgoknak. Mivel én szolgálatom első szakaszában nem annak alapján cselekedtem, amit Ő mondott nekem Szellem által, ezért nem volt megalapozva a szolgálat. Szolgálatom második részében azonban már ennek alapján cselekedtem, és a szolgálat is valóságos alapot kapott.

Az emberek meg akarnak gyógyulni, és én pontosan el tudom mondani nekik, hogyan tegyék. Az Apostolok cselekedetei 14-ben elolvastuk, hogy Pál látta, hogy annak az embernek van hite a gyógyulásra, de az még mindig ott ült sántán, bénán. Az igazság az, hogy minden hívőnek van hite a gyógyulásra. Valaki azt mondta: „Ha van hitük, akkor meg is gyógyulnak.” Nem, ez tévedés, a Biblia sehol sem mondja: „Csak legyen hited és meggyógyulsz.” De abban a pillanatban, amint cselekedni kezdesz és megküzdesz az ördöggel minden centiméter földért és kitartasz: győzöl.

Ti, akik a Szent Szellemet keressétek, jó ha tudjátok, hogy Pünkösöd napjai után mindig ezt a kérdést tették fel az embereknek: „Vettétek-e?” Nem azt kérdezték, hogy Isten megadta-e? Isten nem fogja nektek megadni a Szent Szellemet. Ami Őt illeti, már megadott mindent. Rajtad áll, hogy elvedd; ezt neked kell megtenned. Néhányan azt mondják: „Bár csak ilyen egyszerű és könnyű volna, ahogy az a te beszéded alapján hangzik!” De hát ez éppen ilyen egyszerű! Ha nem így van, akkor hazudok, de Jézus és a Biblia is, mert Ő mondja, hogy: „veszitek a Szent Szellem ajándékát.” Vajon milyen nehéz egy ajándékot elvenni? Például, ha egy ember kérne tőlem egy jegyzetfüzetet és egy Bibliát, és én azt felém:

- Oké, itt van.

De akkor ő levetné magát a székről, elkezdené verni a földet és azt kiabálná:

- Ó, Hagin testvér, kérlek add ezt, add nekem!

Azt gondolnád, elment az esze. Csodálkoznál, hogy miért nem nyújtja ki a kezét és veszi át.

Kedves testvéreim, nők és férfiak! A szellemi dolgok éppen annyira valóságosak, mint az anyagi dolgok! Isten felajánl neked egy ajándékot -, neked nem kell leesned, a padlót verned és azt kiáltanod: „Ó, drága Istenem, te tudod, hogy akarom!” Nem, mert így a cselekedetet hitelenséggel párosítod. Isten azt mondta: Itt a Szent Szellem. Ha újjászülettél, azonnal elveheted, nem kell tovább várnod, készen állsz arra, hogy vedd azt. A hit hallásból ered, a hallás pedig Isten Igéjéből. Hallottad az Igét. A hit az Ige alapján való cselekedet, neked kell cselekedned Isten Igéje alapján, tehát készülj fel és cselekedj MOST!

6. tanulmány

Mi a hit? (4.)

Zsidó 11,1

A hit a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.

Egy másik fordítás így szól: „Most tehát biztosak vagyunk abban, amiben reménykedünk, és meg vagyunk győződve arról, amit nem látunk.” Egy modern újszövetség fordításban ezt olvassuk: „A hit valósággá teszi a reménylett dol-

gokat.” O, ha én ezt át tudnám adni az embereknek! Valóságos dolgokat kívánnak; de úgy, hogy látni, érezni, megismerni akarnak; mielőtt még elkezdenének hinni. De a hit ad alapot annak a dolognak, amit remélsz. Az Ige itt tulajdonképpen azt mondja, hogy a hit megragadja a reménység irrealitásait és átviszi őket a valóság területére. Természetesen tudjuk, hogy a hit Isten Igéjéből nő ki, és ezek által a tanítások által felismertük, hogy a hit nem reménység, és a reménység nem hit. A hit azt mondja: „Már megvan”, a reménység pedig azt: „Egyszer majd megkapom.”

Megint John Wesleyt, a methodista egyház alapítóját idézem: „Sok ember, aki ott van a gyülekezetben, tulajdonképpen nem tért meg. Értelmükben azonosulnak bizonyos igazságokkal, agyuk helyesli, hogy bizonyos bibliai állítások igazak. „Sok esetben az emberek, akik csak elméjükben fogadnak el bizonyos igazságokat, egész idő alatt azt gondolják, hogy ők valójában hisznek. Hadd mutassam meg, hogyan kell leleplezni a különbséget. A hit azt mondja: „Ez az enyém, nekem ez már most megvan.” Az értelmi egyetértés, azt mondja: „Tudom, hogy meg kellene lennie, de valamilyen okból mégsem kapom meg.” Sok esetben a reménységet hívják hitnek vagy a hitet reménységnek. Azt mondják: „Hiszem, hogy majd valamikor meggyógyulok.” Ez nem hit, hanem reménység. Hitnek hívod ugyan, de mégis reménység, mert a jövőre vonatkozik. „Hiszem, hogy el fogom nyerni a Szent Szellem-keresztiséget; hiszem, hogy Isten valamikor meg fog gyógyítani”. Ez nem hit, ez reménység. Nem fog bevélni, mert láthatod, hogy a Biblia nem azt mondja a gyógyulásról, hogy Isten egyszer majd meggyógyít. Egyetlen hely sincs az Igében, ahol megígérte, hogy meggyógyít valakit. Isten azt mondja neked, hogy a gyógyulást már megvette, kifizette, és az a tiéd. Csak rajtad áll, hogy át is vedd. Szeretnék most egy újabb lépést megtenni. Nézzük meg a János 20,25-29-et: „Mondták azért néki a többi tanítványok: Láttuk az Urat. Ő pedig mondta nékik: Ha nem látom az Ő kezein a szegek helyeit, és be nem bocsátom ujjamat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az Ő oldalába, semmiképpen el nem hiszem. És nyolc nap múlva ismét benn voltak az O tanítványai, Tamás is övelük. Noha az ajtó zárva volt, bement Jézus és megállt középen és mondta: Békesség néktek! Azután mondta Tamásnak: Hozd ide a te ujjadat és nézd meg az én kezeimet; és hozd ide a te kezedet, és bocsássad az én oldalamba: és ne légy hitetlen, hanem hívő. És felele Tamás és mondta néki: Én Uram és én Istenem! Mondta néki Jézus: Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, akik nem látnak és hisznek.” Most lapozzunk a Róma 4,17-21-hez: „(Amint meg van írva, hogy sok nép atyjává tettelek téged) az előtt az Isten előtt, akiben hitt, aki a holtakat megeleveníti, és azokat, amelyek nincsenek, előszólítja mint meglevőket. Aki reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok népnek atyjává lesz, aszerint, amint megmondott: így léssen a te magod. És hitében erős lévén, nem gondolt az ő már elhalt testére, mintegy százesztendőss lévén, sem Sárának elhalt méhére; Az Isten ígéréteiben sem kételkedett hitetlenséggel, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván az Istennek, és teljesen elhitte, hogy amit O ígért, meg is cselekedheti.”

Észre tudok-e venni valami különbséget Ábrahám és Tamás hite között? Nyilvánvalóan igen. Tamás így szólt: Nem hiszek addig, amíg nem látom a szegek nyomait és a sebet az oldalán. Jézus azt mondta: „Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, akik nem látnak és hisznek.” Ábrahámról, pedig azt mondja az Ige, hogy abban az Istenben hitt, aki „azokat, amelyek nincsenek, előszólítja, mint meglevőket.” Vajon melyik a bibliai hit? Természetesen Ábrahám hite. Mert a kiinduló igékben azt olvashattuk: „A hit a reményelt dolgok valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés.” Ábrahámot említi a Zsidó levél tizenegyedik fejezete is. Hite azon alapult, hogy: „És teljesen elhitte, hogy amit Ő ígért, meg is cselekedheti.” Hitt Istennek, és hitt az Ő ígéréteiben is.

Megtanulhatsz tőle egy egyszerű hit-receptet, amely működni fog a te körülményeid között is. Először: birtokolta Isten Igéjét; másodsor: hitt Isten Igéjében; harmadsor: nem törődött az ellentmondó körülményekkel; negyedsor: Istennek adta a dicsőséget. Ezt a négy lépést kövesd, és mindig hitre jutsz. Ez a négy biztos lépés elvezet a szabaduláshoz, a gyógyuláshoz, a meghallgatott imákhoz vagy bármilyen, amit keresel.

Ezek után figyeljük meg Tamás hitét. Ez a hit nem Isten beszédén, hanem az ő saját érzésein alapult. Azt mondta, nem hisz addig, amíg nem láthatja meg, amiben hinnie kell. Milyen sokan mondják: „Hiszem, ha látom.” De ez nem bibliai hit. Ez természetes emberi hit és bármelyik bűnös embernek is van ilyenfajta hite. Értsd meg, hogy az igazi istenhit - Isten Igéjében való hit: „Ha Isten azt mondta, hogy ez igaz, akkor ez igaz is.” Istenben hinni annyi, mint hinni az O Igéjében.

Nagyon szeretem Smith Wigglesworth egyik mondását: „Istent az érzéseimmel nem tudom megérteni. Az Úr Jézus Krisztust nem tudom érzésekkel megérteni. Istent, az Atyát és az Úr Jézus Krisztust kizárólag azáltal tudom megérteni, amit az Ige mond róluk. O mindaz, amit az Ige állít róla.” Így folytatta: „Nekünk az Ige által kell az Úr Jézus Krisztussal megismerkednünk.” Rengeteg ember próbálja megismerni Istent az érzései által. Ha jól érzik magukat, úgy gondolják Isten meghallgatta őket. Ha rosszul vannak, azt gondolják, hogy Isten nem hallgatta meg őket. Érzéseikre épül a hitük, az én hitem azonban Isten Igéjére épül.

Ha Isten Igéjében áll, hogy O meghallgat, akkor tudom, hogy meghallgat, mert Ő mondta ezt, és az Ő Igéje nem lehet hazugság. Tehát, ha a hitemet érzésekre alapozom, csak egy egyszerű, emberi hitet használok. Megpróbálok szellemi eredményeket elérni a természetes emberi hittel, de képtelen vagyok rá: igei hitet kell használnom, bibliai hitet, hinnen kell Isten Igéjében, és ha a hitem Isten Igéjén alapszik, akkor én hiszek az Igében, tekintet nélkül a körülményekre, látható dolgokra, amelyek kielégítenék a fizikai érzéseimet. Rengeteg ember próbálja megszerezni Ábrahám áldását Tamás hitével, de ez egyszerűen nem megy. Nekünk, hívőknek, ábrahámi hitünk van, mert a Galata 3,29 azt mondja: „Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígélet szerint örökösök.” A Galata 3,7 pedig azt: „Értsétek meg tehát, hogy akik hitből vannak, azok Ábrahám gyermekei.” Nekünk tehát Ábrahám szerinti hitünk van. Nem a megszerzésével próbálkozunk, hiszen már megvan.

Emlékszem egy női szolgálóra az összejöveteleimen, aki időről-időre beállt a sorba gyógyulásért, de soha nem kapta meg azt. A pásztor többet is tudott róla.

- Nagyon jól ismerik azt a hölgyet mifelénk. Többen voltak, akik nem tudtak reagálni a gyógyulásért való imára, mert úgy érezték, ha ez a hölgy nem kaphat gyógyulást, akkor nekik sem fog menni.

Így tehát megkértem az Urat, segítsen. Ha nem bírom rávenni, hogy belássa hibáját, legalább a gyülekezet hadd eszméljen fel. Az Úr megmutatta nekem, hogy nem lesz képes belátni, de a gyülekezet számára tanulságul fog szolgálni. Amikor megint jött és imádkoztam érte, elkezdte tapogatni magát és azt mondta:

- Nem, még nincs meg, kérem imádkozzon újra.

Tehát újra imádkoztam, és amikor befejeztem, megint ugyanazt kezdte csinálni. Akkor azt mondtam:

55

• Nos, mégegyszer imádkozom önért és utána elmehet és helyreülhet. Amikor befejeztem az imát, az Úr pontosan megmondta, hogy mit tegyek, hogy legalább a gyülekezetben segítsen. Ekkorra a hölgy már átment a termen, de én visszahívtam oda, ahol magam is álltam, és azt mondtam neki:

• Testvérem, szeretnék kérdezni tőled valamit.

• Rendben van, csak tessék. - felelte.

• Mikor fogsz elkezdni hinni abban, hogy meggyógyultál?

• Nos - mondta ő-, majd ha meggyógyulok. Megkérdeztem:

• Akkor viszont mi a csodát fogsz majd hinni? Úgy tűnik, akkor már biztosan tudni fogod.

• Kérem, mondja el újra! - kérte.

Négyszer ismétettem el ezt a mondatot, és egyszer sem értette meg, de a gyülekezet nagy része megértette, és nagyon sokan gyógyultak meg azon a napon. Látjátok? Ő ezt az igazságot az értelmével próbálta megragadni, így azonban nem megy, mert az értelem képtelen a szellemi dolgokat befogadni. De ha a szellemedre hallgatsz, van ott valami, ami reagál.

Bárki hihet abban, amit érez, hall vagy lát. Az idő legnagyobb részében a fizikai szinten mozgunk és néha valóban a szemünk után kell mennünk. De én most bibliai dolgokról beszélek, szellemi dolgokról, amelyekben már nem a testi szemeink után megyünk. Isten gyógyítása szellemi gyógyítás. Az orvostudomány a fizikumon keresztül gyógyít, a 'Keresztény Tudomány' (Christian Science) pedig az értelmén keresztül, de amikor Isten gyógyít, O a szellemen keresztül gyógyít. A szellemi, az isteni gyógyítás Istentől, az Atyától jön, ugyanúgy, ahogyan az újjászületés, amely a szellemünk újjászületése -, mindkettőt a szellemünkön keresztül vesszük át. Tudjátok, hogy amikor újjászületünk, nem a testünk születik újjá, mert azután is ugyanabban a testben élünk tovább. A Biblia azt mondja: „Ha valaki a Krisztusban van, új teremtés az.” Persze itt nem arról van szó, hogy a test lett újjá. Nem a fizikum változott meg. Miután megtérsz, a belső emberednek kell uralnia a testedet és helyes irányba terelnie azt. A benned élő személy, a te belső embered született újjá.

Az újjászületés az emberi szellem újjászületése. Jézus azt mondja: „Ami testtől született, test az, ami szellemtől született, szellem az.” Ránézésre nem tudom megmondani egy személyről, mi történt vele belül, de az idő előrehaladtával meg fog mutatkozni, hogy megtért-e. Nagyon, nagyon sokszor csaptak be olyan emberek, akik kijöttek az oltárhoz, imádkoztak, sírtak, ugráltak, megcsókoltak másokat, de azután soha többé nem láttuk őket. Ez csak érzelmi élmény volt, nem újjászületés. Máskor viszont kijönnek emberek és úgy tűnik, semmilyen érzelmi átélésük nincsen, olyannyira, hogy szeretném tudni, egyáltalán történt-e velük valami. Nem is voltak elég ideig az oltárnál. Mégis nagyon sokan közülük kiváló kereszténnyé válnak az életük során.

Tehát arról van szó, hogy hitünk nagyon sokszor fizikai érzéseken alapul. Határozottan fontosnak tartom, de az utolsó helyre helyezem az érzéseket. Isten Igéje van az első helyen, az ebben való hit a másodikon, és csak ezután következnek az érzések. Sok embernél ez fordítva van, és elsősorban az érzelemhez ragaszkodnak, másodsorban a saját érzelmeikben való hithez, és Isten Igéje kerül a harmadik helyre. Ezek az emberek soha nem lesznek sikeresek semmiben. Nem tudod megmondani abban a pillanatban, hogy mi történik valaki szívében, mert ez az emberi szellem újjászületése, de ha ez a személy világosságban jár, abban a világosságban, amivel rendelkezik, ez meg fog mutatkozni kívül is.

Az isteni gyógyulás ugyanilyen módon, a szellemünkön keresztül jön, nem mutatkozik meg azonnal a külsőn. A szívbeli hit - bibliai hit. A Biblia azt mondja: „szívvel hiszünk...” A szíved a szellemed, és a gyógyulás a szellemedben kezdődik. Legbelül kezdődik, és eljut kívülre is. Akár tudatosítod, akár nem, ugyanez érvényes a Szent Szellemben való keresztiségre is. Nevezhetjük ezt átélésnek, de valójában sokkal több ennél. A Szent Szellem vétele szellem-i tapasztalat, nem pedig egy értelmi vagy fizikai átélés. A Szent Szellem azért jön, hogy a szellemedben lakozzék és a tested a Szent Szellem templomává váljék. Az egyetlen ok, amiért tested a Szent Szellem temploma lesz, hogy tested szolgál templomul, lakásul a saját szellemednek is. A Szent Szellem pedig a te szellemedbe költözik be. Nem tudsz Istennel kapcsolatba kerülni az értelemén át. Isten nem értelem. A Biblia azt mondja: „Isten nem ember”, ami azt jelenti, hogy nem fizikai lény: O Szellem.

Tehát mégegyeszer: Ó nem „szellemiség”, Ó Szellem. „Szellem” - ez a kifejezés rengeteg embernek valamilyen behatást vagy atmoszférát jelent. Isten nem ilyen. Jézus azt mondta: „Isten Szellem”, Ó egy isteni SZEMÉLY. Nem léphetsz kapcsolatba Istennel sem az elméden, sem a testeden keresztül. Szellemeden keresztül tudsz kapcsolatba lépni Vele, mert Ó Szellem. Itt botlanak meg sokan, amikor a Szent Szellem-keresztséget kérik. Értelmükkel vagy testükkel próbálják venni a Szent Szellemet. Fizikai élményre várnak, de az szellemi átélés. Egyetlen fizikai vonatkozása a nyelveken szólás. Isten adja a késztetést a szólásra, de ez a késztetés a szellemedből fog jönni, te pedig csak kimondod a szavakat. Pál írja az 1 Korinthus 14,14-ben: „Mert ha nyelveken szólok, a szellemem imádkozik, de az értelmem gyümölcstelen.” A magyarázó fordítás kiegészíti ezt: „Az én szellemem a Szent Szellem által bennem imádkozik.”

Azaz a benned levő Szent Szellem adja a képességet, hogy más nyelveken szólj.

Sok esetben nehéz az embereket kivezetni az értelmi síkról. Mindig azt mondom nekik, hogy akár tisztában vannak vele, akár nem, az értelmükkel próbálnak kinyúlni és azzal próbálják elvenni a Szent Szellemet. Ilyenkor tovább küzdök velük. Nem akarok egyetlen egy értelmi cselekedetet sem tőlük; azt akarom, hogy értelmük csendes legyen és Jézusra figyeljen. Szintúgy nem akarok semmilyen fizikai cselekedetet sem. Nem törődöm ilyenkor a világon egyetlen egy fizikai cselekedettel sem. Szellemi cselekedeteket akarok. Az oltár körül munkálkodó emberektől hallottam, hogy így biztatták azokat, akik Szent Szellemet akartak: „Hangosabban kiálts, hogy meghallgasson az Isten!” Ha Isten azért hallgatna meg, mert hangosan kiáltozol, akkor inkább a mikrofont kellene elvenned, akkor hangosabb lenne és azt már biztosan meghallaná.

Az ilyen jótanácsok azt a benyomást keltik, hogy Isten valamilyen testi cselekedetre reagál. Máskor meg azt mondták a vágyakozóknak: „Magasabbra kell emelned a kezedet!” Nos, ha Isten azért hallgat meg, mert a kezünket magasra emeljük, akkor talán fel kellene mennünk a gyülekezeti épület tetejére. Ezek testi cselekedetek. Ha az emberek ilyen körülmények között veszik a Szent Szellemet, rossz alapokra kerül a hitük, és mihelyest az érzések alábbhagynak, azt fogják mondani: „Lehet, hogy nem is kaptam meg? Pedig biztos voltam benne. Olyan csodálatos élmény volt!” De testvérem; a Szent Szellemben való keresztség nem élmény! Sokkal több annál. Ez a Szent Szellemnek, egy isteni személynek a befogadása. O személy, nem dolog.

Jézus azt mondta: „És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké.” O azért jön, hogy éljen és lakozzon benned, neked pedig meg kell tanulnod, hogyan viszonyulj Hozzá. Ő ad neked nyelveken szólásra való késztetést. Sok ember itt vall kudarcot, mert újra természetes szintre lépnek. Nem hiszik, hogy megkapták a Szent Szellemet, amíg nem szólnak nyelveken. Ez helytelen. A szekeret kötöd a ló elé? Először higgy és vedd a Szent Szellemet, aztán majd szólsz nyelveken is, ennek eredményeként. Néhányan nem értik ezt. Azt szoktam nekik mondani: „Hidd el, hogy megkapod a Szent Szellemet.” Nem az történik, hogy nyelveken szólsz és azután veszed a Szent Szellemet. Az Apostolok cselekedetei 2,4-ben az áll: „És megtelének mindnyájan Szent Szellemmel...” Állj meg itt az olvasásban. Azt mondja: megteltek. És miután beteltek, elkezdtek nyelveken szólani.

Sokan elkezdnek nyelveken szólani, és ezután hiszik el, hogy betöltötte őket a Szent Szellem. Először hinned kell. Először el kell fogadnod. Lehetetlen, hogy előbb álljon a megnyilvánulás, mint a hit. Isten Igéje mindenki számára egyformán alkalmazható, ha hiszel és nem csak próbálsz hinni. Nem megy, ha csak próbálsz vagy reménykedsz. Hinned kell. Mi hitben járunk és nem látásban, amikor gyógyulásról, a Szent Szellemben való keresztségről, imaválaszról vagy bármilyen szellemi dologról van szó.

A természetes szférában érzékeinket követjük. Például, ha átmegyünk az úton és a szemünk azt mondja, hogy autók közelednek, tudjuk, hogy várnunk kell. Sok dologban természetes hittel kell járnunk, hinnünk kell a szemünknek, szaglásunknak, érzéseinknek. És sok ember megpróbál Istenben is ugyanezzel a fizikai, természetes hittel hinni. Ha érzékelése azt állítja valamiről, hogy az nincs, akkor el is hiszi, hogy valóban nincs. De mi köze érzékelésünknek a Bibliához? Isten Igéje az „úgy van”, akár érzed, akár nem érzed. Isten Igéje mindig igaz. Ennél egyszerűbben már nem tudom tanítani. Ez már annyira egyszerű, amennyire csak képes vagyok ezt megmutatni, de ha még mindig nem érted, akkor olvasd tovább ezeket a tanulmányokat és Isten Igéjét, míg végül a te elméd is megújul és világosságod megjelenik.

7. tanulmány

Mit jelent szívvel hinni? (I.)

Róma 10,10

Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.

Figyeljük meg ezeket a szavakat: „szívvel hiszünk”. Jézus azt mondja a Márk 11,23-ban: „Mert bizony mondom nektek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! És szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, meglesz néki amit mondott.” Szeretném, ha megjegyeznéd ezt a kifejezést, mert mind a két igeversben a szívvel való hitről van szó: „szívvel hiszünk.”

Neked ez talán nem jelentett ilyen nagy problémát, de én évekig nagyon komolyan kerestem a kielégítő magyarázatát annak, hogy mit jelent szívvel hinni. Világos, hogy a „szív” szót az Ige itt nem arra a szervünkre használja, amely a vért pumpálja a testbe és életben tart bennünket, mert ez azt jelentené, hogy Istent a testünkkel hisszük. A „szív” szó tehát nem az emberi test egyik szervére vonatkozik. A testi szíveddel nem hihetsz jobban, mint a kezeddel vagy az uj-jaddal. De a „szív” kifejezést másra is használjuk. Ha egy fa szívről beszélünk, mit értük rajta? A közepét, a legbelsejét. Egy téma szívről is beszélhetünk. Mire gondolunk ilyenkor? A téma legfontosabb részére, a centrumára, amely körül az egész elrendeződik. Amikor Isten az emberi szívről beszél, akkor az ember legfontosabb részéről beszél, az emberi élet centrumáról, amely a szellem.

Pál így ír az 1 Thesszalónika 5,23-ban: „Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti teljes valótok [szellemetek], mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére.” Azt mondja: „a ti teljes szellemetek... őriztessék meg”. A sort tehát az ember szívével kezdi. Fel kell ismernünk tehát, hogy amikor Isten az emberi szívről beszél, akkor az emberi szellemre gondol, és meg fogjátok látni, hogy ez a két kifejezés átfedi egymást az egész Bibliában. Most már tudjuk, hogy az ember szellem, mert a létezőknek ugyanabba az „osztályába” sorolható, mint Isten, mert Isten az embert a saját képére és hasonlatosságára teremtette. Jézus azt mondta: „Isten Szellem.” Tehát nem a fizikai lényed hasonlít Istenhez, mert a Biblia azt is közli, hogy Isten nem ember. Ne felejtsetek el, hogy van egy belső és egy külső emberünk.

Jézus, amikor Nikodémushoz szólt a János 3-ban, ezt mondta: „Szükség néktek újonnan születetnek.” Nikodémus természetesen szintén élő ember volt, és csak természetes módon tudott gondolkodni, ezért megkérdezte: „Mimódon születethetik az ember, ha vén? Vajon bemehet-e az anyja méhébe másodszor, és születhetik-e? Jézus erre azt válaszolta: „Ami testtől született, test az; és ami Szellemtől született, szellem az.” Az újjászületés az emberi szellem újjászületése. Figyeljétek meg újra, mit mond Pál a Róma 1,9-ben: „Mert bizonyosságom nékem az Isten, kinek szellemem szerint szolgállok.” Samariában a kútnál Jézus így szólt az asszonyhoz (János 4,24): „Az Isten Szellem: és akik Őt imádják, szükség, hogy szellemben és igazságban imádják.” Szellemben - ez az emberi szellemre vonatkozik, nem a Szent Szellemre. Nem tudsz kapcsolatba lépni Istennel a tested útján és nem léphetsz kapcsolatba vele az elméden át sem. Csak a szellemeden át tudsz kapcsolatba lépni Istennel.

Menjünk a Róma 2,28-29-hez: „Mert nem az a zsidó, aki külsőképpen az; sem nem az a körülmetélés, ami a testen külsőképpen van. Hanem az a zsidó, aki belsőképpen az; és a szívnek szellemben, nem a betű szerint való körülmetélése az igazi körülmetélkedés; amelynek dicsérete nem emberektől, hanem Istentől van.” Ez világos, nem? A „szívnek a szellemben való körülmetélése” az emberi szellemre vonatkozik. Eszerint az ige szerint tehát szíved azonos a szellemeddel.

Most lapozzunk az 1 Korinthus 14,14-hez: „Mert ha nyelvvel könyörgöm [nyelveken imádkozom], a szellemem könyörög [imádkozik], de értelmem gyümölcstelen.” Azaz a szellemed nem azonos az értelemmel. Nemrégiben azt mondta valaki, hogy az értelem egyenlő a szellemmel. Nem! Az értelem nem azonos a szellemmel! Bárki, aki nyelveken szól, tudhatja ezt, mert nem a fejünkből szólnak nyelveken. Tudjuk, hogy a nyelvek honnan jönnek; mélyről fakadnak fel, a bensőnkől, a legbelsőbb életünkből; a Szent Szellemből, aki a szellemünkben lakik. Most nézd meg a 15. verset: „Hogy van hát? Imádkozom szellemmel. (Azaz a szellemem imádkozik, és így én imádkozom. Pál tehát itt azt mondja, hogy az én szellemem az én vagyok)... de imádkozom az értelemmel is.”

Olvassunk el még néhány igeverset. Szeretnék benneteket ráébreszteni arra a tényre, hogy szellem vagytok, akinek van lelke és testben él. Figyeljük meg a Zsidó 12,18-23-at: „Mert nem járultatok megtapintható hegyhez, és lángoló tűzhöz, és sűrű homályhoz, és sötétséghez, és szélvészhez, és trombita harsogáshoz, és a mondásoknak szavához, melyet akik hallottak, kérték, hogy ne intéztessék hozzájuk szó; Mert nem bírták ki, ami parancsolva volt: Még ha oktalan állat ér is a hegyhez, megköveztessék, vagy nyíllal lövettessék le; És oly rettenetes volt a látvány, hogy Mózes is mondta: Megijedtem és remegek: Hanem járultatok Sión hegyéhez és az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok ezreihez, az elsőszülöttek seregéhez és egyházához, akik be vannak írva a mennyekben, és mindenki bírójához Istenhez, és a tökéletes igazak szellemeihez.” Jegyezd meg: „a tökéletes igazak szellemeihez”

A 2 Korinthus 4,16-ban pedig azt írja Pál: „Azért nem csüggedünk; sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról-napra újul.” Van tehát egy külső és egy belső ember. A külső ember a test, a belső pedig nem a lélek, hanem a szellem; és a szellemnek van lelke. Azután így ír az 1 Korinthus 9,27-ben: „Hanem megsanyargatom testemet és szolgálóvá teszem; hogy míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek.” Szeretném, ha észrevennétek valamit. Ha a test lenne a valóságos ember, akkor azt mondta volna Pál: „megsanyargatom magamat és szolgálóvá teszem”. Itt viszont testéről beszél, az „én” pedig a belső emberre vonatkozik, arra az emberre, amely újjászületett. Én cselekszem valamit a testemmel; én azt szolgálóvá teszem. Láthatjátok, hogy az az ember, akit mi látunk, tulajdonképpen nem a valóságos ember, hanem csak a ház, amelyben lakik.

Pál római szentekhez idézett szavait már megértettétek a Róma 12,1-2-ben: „Kérlek azért titeket atyámfiak az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.”

Itt van valami, ami megdöbbenett, és már hosszú évek óta prédikáltam, talán már húsz éve, amikor ezt észrevettem. Pál levelet ír a rómaiaknak, de nem a bűnösöknek. Az első részben ez áll: „Mindeneknek, akik Rómában vagytok, Isten szerelmeseinek, hivatalos szenteknek.”

Tehát olyan férfiaknak és nőknek ír, akik újjászülettek és betöltekeztek Szentlélekkel, és mégis azt mondja nekik, hogy valamit tenniük kell a testükkel és az elméjükkel. Valóságos sokként ért engem, hogy itt az emberek megtértek, betöltekeztek Szent Szellemmel, de testüket és értelmüket mindez nem érintette meg. Értitek? Az újjászületés nem a test vagy az értelem újjászületése, hanem a szellem újjászületése. És a Szent Szellemmel való betöltekezés nem fizikai, hanem szellemi átélés. Neked kell valamit tenned a testeddel; odaszánnod Istennek élő áldozatként, az elmédet pedig meg kell újítanod az Ige által. Szeretném, ha megértenéd, hogy ezt neked kell megtenned és nem Istennek.

Isten örök életet ad, felajánlja az Ő Szellemét, de semmit nem tesz a testeddel. Bármit kell is azzal tenni, azt neked kell megtenned. Ő, valaki máris megszólal: „Nem vagyok rá képes, nem vagyok rá képes!” Természetesen, amíg szembeszégülsz Istennek, nem is leszel rá képes. Az Ige azt mondja, hogy oda kell szánnod testedet Istennek. Senki sem teheti meg ezt helyetted. Te szánnod oda Istennek. Azután pedig azt olvasod: „Változtatok el, a ti elmétek megújulása által”. Az elménket Isten Igéje újítja meg és természetesen Isten helyezett tanítókat is az Egyházba, hogy megújítsa népének elméjét. Ki merem mondani, hogy a ti elmétek már elkezdett megújulni ezek által a tanulmányok által, vagy nem? Nos tudatára ébredtetek már annak a ténynek, hogy ti valójában szellem vagytok, van lelketek és testetek?

Az ember szelleme az ember szíve. Tudjuk, hogy az ember szellem, tudjuk, hogy ugyanabba a kategóriába tartozik, mint Isten; így kell lennie, mert Isten az Ő képére és hasonlatosságára teremtette őt. Az ember nem állat. Néhányan el akarják hitetni velünk, hogy az ember is csak állat. De ha az ember csak állat volna, akkor nem lenne nagy gonoszság megölni és megenni őt, ahogy egy borjút sem bűn levágni és megenni. Az embernek van fizikai teste és ebben él; ez rendben van, de nem állat, mert több, mint értelem és test; az ember szellem, lélek és test. Az ember szellem, van lelke és testben él. Ez különbözteti meg az állatoktól. Néhány hamis vallás kiemeli, hogy Mózes első könyvében Isten Igéje beszél az állatok lelkéről, és ezt sohasem tettük helyre még a kereszténységben úgy, ahogyan kellene. Azt állítják tehát, hogy az állatoknak van lelkük, pontosan úgy mint nekünk; tehát amikor valaki meghal, ugyanúgy hal meg mint egy kutya. Ők természetes szempontból nézik ezeket az igéket. Valóban igaz, hogy az állatoknak van lékük, de nincs szellemük. Te is láthatod, hogy semmi olyan nincs bennük, amely hasonló lenne Istenhez. Isten kivett Önmagából valamit és behelyezte az emberbe. Az ember testét a föld porából formálta, de orrába az élet lehelletét leheltte. Ez nem azt jelenti, hogy Istennek is lélegeznie kell, hogy életben maradhasson. Ez a lehellet szó -a héberben „ruach” - lélegzetet vagy szellemet jelent, és sokszor fordítja Szent Szellemmel az Újszövetség. Isten Szellem, tehát vett valamit Önmagából, a Szellemből, és behelyezte az emberbe. Abban a pillanatban, amikor ezt megtette, az ember „élő lélekké” vált. Addig nem élt, de abban a pillanatban élő lélekké lett, vagyis öntudatára ébredt önmagának, mert a test halott volt szellem nélkül. Tehát az állatoknak van lelkük, mert a lélek nem más, mint megismerő képesség, és képesek még érzelmekre is, de ez mind a fizikai létükön alapszik, és amikor a testük elpusztul, az egésznek vége. De a mi lelkünk, a mi értelmi képességeink nem a fizikai létünkön, hanem a szellemünkön alapulnak; mert ha a test meg is hal, ezek tovább léteznek.

Jézus azt mondta a Lukács 16,19-22-ben: „Volt pedig egy gazdag ember és öltözött bíborba és patyolatba, mindennap dúsan vigadozván; És volt egy Lázár nevű koldus, ki az ő kapuja elé volt vetve, fekélyekkel tele. És kívánt megelégedni a morzsalékokkal, amelyek hullottak a gazdagnak az asztaláról; de az ebek is eljövén, nyalták vala az ő sebeit. Lón pedig, hogy meghalt a koldus, és vitetek az angyaloktól az Ábrahám kebelébe; meghalt pedig a gazdag is, és eltemették.” Kite vittek el az angyalok? Nem a testét, hanem őt magát. Tehát a koldus meghalt, és az angyalok (az angyalok szolgáló szellemek) vitték el őt, azaz a szellemét. Tehát a szelleme az ő valóságos személye; ő maga. A 23. vers azt mondja: „És a pokolban felemelé az ő szemeit, kínokban lévén és látá Ábrahámot távol és Lázárt annak kebelén.” Ő, az ő teste eltemettetett, de a pokolban mégis felemelte a szemeit. Ábrahám teste már sok éve a sírban volt, mégis látta őt. Felismerte Lázárt, tehát a szellemvilágban az ember hasonló ahhoz, amilyen a földi életben. Fel lehet ismerni, meg lehet állapítani, hogy ki ő. A 24. és 25. versek azt mondják: „És ő kiáltván mondta: Atyám, Ábrahám! Könyörülj rajtam és bocsásd el Lázárt, hogy mártsa az ő ujjának hegyét vízbe, és hűsítse meg az én nyelvemet; mert gyötrettetem e lángban. Monda pedig Ábrahám: Fiam, emlékezz!” (Látjátok, hogy ő szellem, van lelke, és a lelke még mindig működőképes, mert tud emlékezni.)

Pál azt mondja a 2 Korinthus 5,1-ben: „Mert tudjuk, hogyha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istennél, nem kézzel csinált, örökkévaló házuk a mennyben.” Az ember teste kézzel készült, a belső embere viszont nem. Tehát amikor a mi testünk a sírba kerül, még van egy épületünk Istennél, amely nem kézzel készült és amely örökké fog élni a mennyben. Figyeljétek meg a 6,7,8 verseket: „Azért mivelhogy mindenkor bízunk, és tudjuk, hogy e testben lakván, távol vagyunk az Úrtól. (A testben vagyunk otthon itt lenn, ez az a ház, amelyben élünk; tehát a testünk nem azonos velünk.) Mert hitben járunk és nem látásban; Bizodalomunk pedig van, azért inkább szeretnénk kiköltözni e testből [távol lenni a testtől], és elköltözni az Úrhoz.” Nos ki lesz távol a testtől? Mi, mert az Úr jelenlétében leszünk. MI! Ezt szeretném átadni nektek. A Biblia úgy beszél a belső emberről, mint a valóságos énedről. Mindezek az igék igazolják az én fentebbi állításaimat is.

Most tehát tudjuk már, hogy Isten Szellem; tudjuk, hogy Ő emberré lett, mert Jézus Isten, aki testté lett, emberi testben élt. Tudjuk, hogy Ő fizikai testet öltött fel és amikor ezt megtette, éppúgy Isten volt, mint azelőtt, amikor még nem emberi testben élt. Tudjuk, hogy az ember testben él, amíg meg nem hal, de miután ezt a testet elhagyta, éppúgy ember marad, mint annak előtte volt. Ezt bizonyítja a gazdag ember és Lázár története is.

Nem tudom, te hogy vagy ezzel, de engem mindig érdekelt ez a terület, mert már voltam a pokolban, amint sokszor prédikáltam is erről. Jónéhány évvel ezelőtt történt, 1933. április 22-én, vasárnap este, fél nyolckor McKinney-ben, Texasban, a C. utca 405. számú házában, a déli hálószobában. Ahogy nagyapám régi órája a kandallópárkányon elütötte a

fél nyolcat, szívem megállt a mellemben, és éreztem, hogy a vérkeringésem is megszűnt lábujjamtól a szívemig, és átéltem, hogy egyszerűen kiugrom a saját testemből. Tudatában voltam annak, hogy a testemen kívül vagyok, de éppúgy ember voltam ekkor, mint amikor még testben éltem. Elkezdtem lefelé ereszkedni, egyre lejjebb, lejjebb és lejjebb, mint egy mély szakadékban, aknában vagy kútban. Fölnéztem és láttam a Föld fényeit (mert a Föld egy sajátos fénybe öltözködik). Minél mélyebbre mentem, annál sötétebb lett, míg végül a sötétség teljesen körülvett; olyan sötétség, mely mélyebb, mint bármely éjszaka, amit ember valaha is látott, és olyan sűrűnek tűnt, hogy késsel lehetett volna vágni. Minél tovább haladtam, annál forróbb és fojtogatóbb lett a levegő. Értelmem és a lelkem tökéletesen ép volt. Az életre gondoltam, és az egész múltam elvonult előttem.

Azután lenn, előttem a mélyben megpillantottam, hogy valami sajátos fény játszik a sötétség falán. Néhány pillanat múlva leértem a mélység aljára és megtudtam, hogy minek a fénye dereng. Egy hatalmas narancsszínű láng és egy fehér kereszt volt előttem. Magának a pokolnak a bejáratához érkeztem. Észrevettem, hogy egy lény van mellettem. Nem néztem rá, mert mereven bámultam a poklot, de tudtam, hogy folyton mellettem van. Egész idő alatt folyamatosan ereszkedtem. Elhatároztam, hogy derekasan fogok harcolni, hogy ne kelljen bemennem, de sosem tudtam egészen lefékezni és amikor egy pillanatnyi szünetet tartottam, a furcsa lény azonnal karon ragadott. Fizikai testem az ágyon nyugodott, de látjátok, hogy van egy szellemi test is és ennek a szellem-i testnek is van karja, szeme és füle, és minden olyan tulajdonsággal rendelkezik, amivel a fizikai test. Ezért mondta a gazdag ember: „...gyötrettetem e lángban!” és látta Lázárt és fel is ismerte. Voltaképp nem tudom meghatározni, miben is különböztem akkor az „élő” önmagamtól, de tény, hogy nem tudtam kapcsolatba kerülni a fizikai világgal és nem a fizikai síkon éltem. Pál ezt mondja a 2 Korinthus 12-ben: „Ismeretek egy embert a Krisztusban, aki tizennégy évvel ezelőtt (ha testben-e, nem tudom; ha testen kívül-e, nem tudom; az Isten tudja) elragadtatott a harmadik égig. És tudom, hogy az az ember, (ha testben-e, ha testen kívül-e, nem tudom; az Isten tudja), elragadtatott a Paradicsomba, és hallott kimondhatatlan beszédeket, amelyeket nem szabad embernek kibeszélnie.” Minden bibliatanító megegyezik abban, hogy Pál a saját tapasztalatáról beszél. Azt mondja: Nem tudom, hogy testben voltam vagy testen kívül. Megértem Pált, hogy így fejezi ki magát, mert senki sem tudhatja ezt, aki ilyen helyzetbe kerül, hogy pontosan milyen állapotban van.

Tehát ahogy ez a lény megragadott a karomnál fogva, hogy bekísérjen, megszólalt egy hang. Emberi hang volt, egy férfi hangja, és visszhangzott, de nem tudom, mit mondott, mert nem angolul beszélt, hanem egy idegen nyelven. Amikor befejezte, amit mondott, úgy emlékszem hat vagy kilenc szó lehetett mindössze, az egész hely megrázkódott, megremegett mint egy levél a szélben. A furcsa lény levette kezét a karomról, és mintha egy szivattyú indult volna be, ellenállhatatlan vonzás ragadott meg a hátamnál. Nem én fordultam meg, hanem egy erő húzott vissza a pokol bejáratától, vissza a mélység homályába. Onnan pedig ez az ellenállhatatlan vonzás felvitt, fejjel fölfelé, addig, amíg felértem a hálószoba bejáratához és egy másodpercre tudtam, hogy ott állok a bejáratú ajtóban, azután átmentem a falon, mert mint látjátok, az anyagi dolgoknak semmi hatásuk nincs a szellemekre, majd visszamentem a testembe, mintha beleugrottam volna.

Ahogy visszaértem, megint tudtam érintkezni a fizikai valósággal. Azt mondtam nagyanyámnak, aki a fejemet tartotta az ölében és az arcomat mosta egy hűvös, nedves ruhával:

- Nagymama, én haldoklóm. Ő megszólalt:
- Fiam, azt hittem, hogy már el is mentél. Nem gondoltam volna, hogy még visszajössz.
- Újból elmegyek és legközelebb már nem tudok visszajönni - válaszoltam. És ez megtörtént háromszor.

De azután elkezdtem imádkozni és megtértem.

Körülbelül négy hónappal később, 1933. augusztus 16-án csütörtökön, délután fél kettőkor tudtam, hogy ismét haldoklóm. Szóltam az öcsémnek, aki az ágyam mellett állt:

- Pat, fuss és hívd ide anyát gyorsan, mert meghalok, és még el akarok tőle köszönni!

Az öcsém, mintha puskából lőtték volna ki, futott ki a szobából. Épp mire anyám beért, megint elkezdődött ugyanaz az élmény, mint azelőtt, azzal a különbséggel, hogy most már megtért keresztény voltam. Kiugrottam a testemből és amikor elhagytam, akkor elkezdtem emelkedni. Ezúttal nem lefelé, hanem fölfelé mentem. Egy ódivatú házban laktunk, magas mennyezettel, és én felemelkedtem oda, ahol a háztetőnek kellett lennie, úgy 16-18 lábnyira (kb. öt méter) az ágyam fölé. Teljesen öntudatomnál voltam, tudtam mindent, mi történik. E magasság elérése után nem emelkedtem tovább, és úgy tűnt, hogy ott maradok azon a helyen. Visszanéztem a szobába és láttam a testemet - nem önmagamat -, ahogy ott fekszik az ágyon, és láttam anyámat, ahogy fölém hajol és megfogja a kezemet. Később elmondta, hogy kezét egy halálos szorításba zártam. De látjátok, elhagytam a testemet, így nem tudtam tőle elköszönni. Azután felnéztem és megint hallottam egy hangot. Most sem láttam senkit, de hallottam egy hangot, és most is emberi hang; férfihang volt. Nem tudom, hogy Jézus szól-e vagy egy angyal vagy valaki más, de tudom, hogy a menny küldötte volt. És ezúttal a hang nem idegen nyelven szólt, hanem angolul. Ezt mondta:

- Menj vissza, menj vissza, menj vissza! Nem jöhetsz még, még nem végezted el a munkád a földön!

És amikor ő - bárki is volt - ezeket mondta, elkezdtem lefelé ereszkedni és visszatértem a testembe. És amikor visszaértem, megszólaltam:

- Mama, most nem fogok meghalni.

Ő azt hitte, úgy értettem, hogy nem fogok abban a percben meghalni, de én arra gondoltam, hogy nem halok meg, hanem élek és cselekszem Isten akaratát, végzem az Ő munkáját a földön.

És hát ott feküdtem még pontosan 12 hónapig, mielőtt elfogadtam a gyógyulásomat. Mert bármennyire is Isten akaratára volt, hogy éljek, nem tehettem kivételt velem. Ugyanúgy kellett elfogadnom a gyógyulásomat, mint bárki másnak, és 12 hónapra volt szükségem, hogy ezt belássam. Látjátok, hónapokig vártam arra, hogy meggyógyítson, de nem tette meg. Ha te is arra vársz, hogy meggyógyítson, nem fogja megtenni. Csak az idődet vesztegeted. De ha elkezdted olvasni az Igét, ezzel előmozdítod a gyógyulásodat, és ha elkezdted elfogadni, amit Ő már megszerzett számodra, akkor meg is kapod. Látjátok már, hogy miért érdekel annyira ez a téma? Rengeteg elméletet tanítanak a Biblia tényei helyett.

Nos hát ezt szerettem volna átadni nektek, és ezt tapasztalatból ugyanúgy ismerem, mint a Bibliából. Amikor egy ember meghal, elhagyja a fizikai testét, de nem marad kevésbé ember, mint amikor itt élt, ebben a testben. Velem is megtörtént, a gazdag emberrel is, Lázárral is. Pál azt mondja a 2 Korinthus 5-ben, melyet már idéztünk: „Bizodalmunk pedig van, azért inkább szeretnénk kiköltözni e testből [távol lenni a testtől], és elköltözni az Úrhoz.” És azután a Filippi 1,21-24-ben: „Mert nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség. De ha e testben való életem munkámat gyümölcösözteti: hogy melyiket válasszam, meg sem mondhatom. Mert szorongattatom e kettő között, kívánván elköltözni és a Krisztussal lenni; mert ez sokkal inkább jobb; De e testben megmaradnom szükségesebb ti érettek.”

Pál így ír: Számomra az élet Krisztus, és a meghalás nyereség. Es mégis e testben tartózkodni hasznosabb értetek. Hogy melyiket válasszam; nem tudom. Álljunk meg itt egy pillanatra. Pál azt állítja, hogy mindez rajta múlik. Nem tudja, mit válasszon; itt éljen, vagy meghalván elköltözzön. Vannak, akik azt mondják: „0, ez mind Isten kezében van.” Nem, ez a te kezében van! Ez az a pont, ahol sokan elhibázzák. Azt hiszik, Istenre kell bízni, hogy meghalnak-e vagy sem, és nincs elég érzékük ahhoz, hogy belássák, így a dolgot az ördögre bízzák, mert az ördög a halál szerzője, nem Isten. Pál pontosan úgy halt meg, ahogy meg akart halni. Azt mondta, nem tudom, hogy melyiket válasszam. Nem így mondta? Nem azt mondta, hogy nem tudom mi az Isten akaratára, nem tudom, hogy Isten mit választ a számomra, ezért imádkozom, hogy Isten akaratára meglegyen. Nem, és ezerszer is NEM! Itt szoktuk elhibázni. Nem tudom, hogy melyiket válasszam, azaz ebben az ügyben én fogok választani. Még nem tudom, még nem vagyok benne biztos - mondta Pál -, hogy azt választom-e, hogy itt maradjak még egy ideig, vagy elköltözzem.

Szeretném kérdésekre válaszolva folytatni. Vannak, akik azt kérdezik tőlem: „És mit kezdesz azzal az igével - mivel azt mondtad, hogy meghaltál és visszajöttél -, mely szerint 'Elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet.'” Erre azt felelem: „Semmit sem kezdek vele.” De végigolvasva a Bibliát találtam jónéhány embert, aki meghalt és visszajött. Nem „feltámadtak”, csak „feléledtek”. Hogy mit kezdünk ezekkel? Valahol csak voltak, nem? Mi a helyzet Lázárral, aki napokig halott volt és mégis feltámadt? Ebből is látszik, hogy sok ige, amit idéznek, nem azt tartalmazza, amire közben gondolnak. Beleolvasnak olyan dolgokat abba a versbe is, ami nincs benne. A Zsidó 9,27 azt mondja: „És amiképpen elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet.” Ez nem azt jelenti, hogy az emberek csak egyszer halhatnak meg; más szavakkal, hogy mindenkinek megvan a kijelölt ideje. Mindazok az emberek az Ó- és az Újszövetségben, akiket Isten és Krisztus föltámasztott a halálból, újból meghaltak. Tehát nem szükséges, hogy bármit is kezdjek ezzel a problémával.

Tehát barátaim, nem ismerhetjük meg Istent emberi tudás által, sem a mi emberi értelmünkkel. Isten csak a szellemen keresztül nyilatkoztatja ki magát nekünk. Amikor most „szellem”-et mondtam, nem a Szent Szellemre gondoltam, hanem az ember szellemére. Az ember szelleme lép kapcsolatba Istennel, mert Isten Szellem. Tudjuk már, hogy a szellemi dolgok ugyanolyan valóságosak, mint az anyagi dolgok. Isten éppen olyan valóságos személy, mintha fizikai-testben élne, noha nem abban él. Ő. Szellem. Jézusnak jelenleg van fizikai teste, egy „hús és csont” teste, de nem „hús-vér” teste. Emlékezzetek vissza, hogy feltámadása után megjelent a tanítványoknak, akik azt hitték, valami szellem vagy árny. Erre Jézus azt mondta: „Tapogassatok meg, mert a szellemnek nincsen húsa és csontja.” És emlékezzetek arra, amikor Péter és a többiek elmentek halászni, és nem sokkal később meglátták Jézust a parton, aki szólt hozzájuk. Ok odamentek, az Úr pedig halat sütött a tűzön és velük evett. Neki most is van fizikai teste, feltámadott, hús és csont fizikai teste van. De Jézus az ő fizikai testében, most a mennyben, nem valóságosabb, mint a Szent Szellem, vagy Isten, az Atya. Isten Szellem. Most sem azt mondtam, hogy Isten „szellemiség”. (Vannak, akik azt hiszik, hogy Isten „szellemiség”. Úgy értik, hogy valamiféle személytelen, transzcendens befolyás.) Nem. Isten Szellem. Ez nem az jelenti, hogy nincs szellemi formája. Az angyalok is szellemek, ahogy a Biblia mondja, mégis van formájuk, azaz van szellemi testük. Olvastam az Ószövetségben, hogy Isten prófétája szabadulást prófétált akkor, amikor a várost körülvette az ellenség. Még a szolgálja is megdorgálta, mire a próféta így szólt: „Istenem, nyisd meg az ő szemeit.” Nem a fizikai szemeiről beszélt, hanem a szellemi szemeiről. És amikor Isten megnyitotta a szolgálja szellemi szemeit, akkor tüzes angyalokat, tüzes lovagokat, tüzes szekereket látott a város körül. Néha ezek a szellemi lények Isten akaratára szerint az anyagvilágban is formát ölthetnek, és ilyenkor láthatod őket, különben nem. A Biblia azt mondja, hogy Isten Mózesrel szemtől-szemben beszélt. (Az angol kifejezés szerint „arcról arcra”). Ebből tudjuk, hogy van arca. Isten szólt Mózeshez, s noha ott volt a felhő, és ő nem láthatta Isten arcát, mégis szemtől-szembe beszéltek egymással. „Nem láthatsz meg engem élve.” -mondta Isten, de: „Elrejtetem a sziklahasadékban és hátulról megláthatsz engem.” Szeretném, ha megértenétek, hogy Isten Szellem, de nem kevésbé reális azáltal, hogy szellem, mint amennyire akkor lenne, ha fizikai testben élne. Jézus, fizikai testben jelenleg a mennyben van, de nem valóságosabb ott, mint a Szent Szellem vagy mint az Atya. A szellemi dolgok ugyanolyan valóságosak, mint az anyagiak. Szeretném ezt átadni nektek.

Az 1 Péter 3,4 a mi szellemünket a „szív elrejtett emberé”-nek nevezi. Figyeljétek meg, hogy ismét a „szív” szót hasz-

nálja. A belső embert, a szellemet nevezi elrejtett embernek. Ez tehát a szív, a szellem embere. El van rejtve a fizikai, természetes ember elől. A természetes ember nem tudja, hogy ott van, de mégis ott van, sőt ő a valóságos ember. Új pszichológiára van szükségünk. Bár ne is nevezzük pszichológiának, nevezzük inkább spiritológiának - nem spiritizmus! -, mert a pszichológia csak az emberi lélek működését vizsgálja, ahogyan az érzékelésen keresztül ezt vizsgálni tudja, és ebből áll az egész tudomány. Minden pszichológiai könyvet ki kell cserélni úgy tíz évenként, mert csak az emberi tudás és elmélet tárházai.

A Róma 7,22 a szellemet „belső ember”-nek nevezi, tehát ez a belső ember, illetve az „elrejtett ember” az emberi szellem isteni meghatározása. A valóságos ember **szellem**; van teste és lelke. Így lehet megkülönböztetni ezeket az alkotóelemeket: szellemével kapcsolódik a szellemvilághoz, lelkével kapcsolódik az érzelmi-értelmi világhoz, testével kapcsolódik a fizikai világhoz.

8. tanulmány

Mit jelent szívvel hinni? (II.)

Róma 10,10

Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.

Részletesen megvizsgáltuk az ige első részét: „szívvel hiszünk”. A szívével hisz az ember. Amikor Isten az emberi szívhez szól, nem ahhoz a „pumpához” beszél, amely a véráramlást biztosítja életben tart minket. Nem ehhez a fizikai szerükhöz, hanem a szellemükhöz szól, amely az ember lényének a középpontja.

Emlékszem, fiatal koromban hallottam valakit beszélni. Ő ugyan azt állította, hogy prédikál, de valójában egy intellektuális eszmefuttatást folytatott - egyáltalán nem prédikálás; nem az Újszövetség és nem Isten Igéje volt, amit elmondott. Úgynevezett prédikációjában tehát elkezdett gúnyt űzni belőlünk, akik ebben az ódivatú, szívvel érzett üdvösségben hiszünk. Ő betű szerint használta, a 'szív' szót, és azt mondta, ha egy embernek megváltoztatják a szívét, annak szívbjaj a vége és halál. Belehal abba, hogy a vére nem kering megfelelően. Azt gondolta, az ember csak értelemről és testből áll. De az ember több, mint test és értelem. Az ember szellem, lélek és test.

Tudjuk, hogy Isten az embert saját képére és hasonlatosságára teremtette. Az ember az élőknek ugyanabba a kategóriájába tartozik, mint Isten. Ha őt Isten a saját képére és hasonlatosságára teremtette, akkor ugyanoda kell hogy tartozzon, ahová Isten. Jézus azt mondta: „Isten Szellem: és akik Őt imádják, szükséges, hogy szellemben és igazságban imádják.” Tudjuk már előbbi tanulmányainkból, hogy a szellem nem azonos az értelemmel. Az értelem a lelki képességek része. Bárki, különösen aki hisz a teljes evangéliumban, tudhatja, hogy mi a szellem, mert amikor nyelveken szólunk, akkor a szívünkéből, a szellemünkéből szólunk. Tehát szívvel hinni Istenben annyit jelent, hogy a belső emberünkkel, a szellemünkkel hiszünk Őt.

Megfigyeltük már azt is, hogy Péter az 1 Péter 3,4-ben szellemünket a „szív elrejtett emberének” nevezi. Itt van megint a „szív” szó, figyeljük meg, hogy Péter ezt „ember”-nek nevezi, mert tulajdonképpen ez a valóságos énünk. A test nem a valóságos énünk, csak a „ház”, amelyben lakunk. Emlékezz vissza arra, amit Pál mondott az 1 Korinthus 9,27-ben: „...Megsanyargatom testemet és szolgálóvá teszem, hogy míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek.” Ha a tested azonos lenne veled, akkor Pálnak azt kellett volna mondania, hogy magát sanyargatja meg és magát teszi szolgálóvá. De <5 azt mondta: „a testemet...szolgálóvá teszem”, a testemet aládom meg. Az „én” a szív elrejtett embere, a szellem, a valóságos személyiség. Azért nevezi a szív elrejtett emberének az Ige, mert el van rejtve a természetes észjárás elől. A Róma 7,22 szellemünket belső embernek mondja. Tehát a „belső ember”, „elrejtett ember” kifejezések Isten meghatározásai az emberi szellemről. Emlékezzetek, hogy igazi valónk a szellem, ennek van lelke, és testben él.

Fizikai lényünkkel a fizikai világhoz kapcsolódunk, szellemünkkel a szellemvilághoz, lelkünkkel pedig az értelmi, a lelki síkhoz. Nem léphetsz kapcsolatba Istennel az értelmeken át vagy a testeden keresztül, csak a szellemeddel kapcsolódhatsz Hozzá. És Isten is a szellemeden keresztül lép kapcsolatba veled. Amikor hallod Isten prédikált Igéjét, ezt a testi füleddel hallod és áthatol a természetes elméden. Emlékszel még, hogy amikor bűnösökként hallottad Isten Igéjét, hogyan érintett meg a bensődben, a szellemedben? A Szent Szellem az Ige által szólt a szívedhez, a szellemedhez. Itt van a magyarázat számunkra, az 1 Korinthus 2,14-ben: „Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten szellemének dolgait...” Más fordításban: „A természetes értelem nem érti meg Isten Szellemének dolgait, mert azok bolondságok neki, és nem ismerheti meg azokat, mivel ezek szellemi módon ítéletnek meg.”

Tehát Isten Igéje Isten Szellemétől van, és így Isten Igéje bolondság a természetes észjárás számára. Nem tudod felfogni a Bibliát a fejeddel; szellem szerint kell megértened. A szíveddel érted meg, és ez az oka annak is, hogy el tudsz olvasni

bizonyos verseket, bizonyos fejezeteket százszor, ezerszer és nem érted meg a jelentésüket, de azután egy nap, amikor megint olvasod, azt fogod kérdezni: „Hogyhogy nem értettem ezt idáig?” Azért, mert csak ekkor értetted meg a szíveddel is. Isten Igéjének kijelentését a szívedben kell megragadnod. Ezért kell függenünk Isten Szellemétől, hogy O mutassa meg és leplezze le az Igét előttünk. Isten Szellemétől kell függenünk, hogy feltárja, megnyissa számunkra az Igét. Tudom, hogy attól, hogy te vagy én mondunk valamit, az emberek nem feltétlenül fogják azt megérteni. Nekem is és neked is Isten Szellemétől kell függenünk, hogy O mutassa meg és bontsa ki az Igét előttük. Néha nagyon nehéz másokat rávezetni egy olyan dolognak a megértésére, amit te már értesz; mert te a szellemedben érted, ők viszont még az értelmükkel próbálják megragadni.

Amikor hónapokig feküdtem a betegágyon, majdnem egész idő alatt azt próbáltam megragadni, hogyan kell a Márk 11,24 alapján eredményesen cselekedni. Ez a vers azt mondja: „Amit könyörgésekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglesz néktek.” Első alkalommal az ördög megpróbálta elhíttetni velem, hogy ez az ige nem azt jelenti, amit mond. De ha nem azt jelenti, akkor Jézus hazudott. Az ördög azt súgta: „Ez az ige nem vonatkozik a természetes, fizikai, anyagi dolgokra; például a gyógyulásra. (Tudjátok, hogy pont gyógyulást kértem.) Ez az ígélet csak szellemi dolgokra vonatkozik.” Nos, be kell vallanom, hogy hallgattam rá, és elhatároztam, hogy elküldetek a pásztorhoz, tőle fogom megkérdezni, mi az igazság. Megkértem nagyanyámat, hogy lépjen kapcsolatba a gyülekezetünk pásztorával. A pásztor megkérdezte, mikor jöjjön, nagyanyám azt mondta: „Legjobb lenne a reggeli órákban, úgy fél 9-kor, mert 10 -re már kábultan fekszik, és nem tudom, meg fogja-e érteni, amit mond neki.” A pásztor tehát megígérte, hogy ott lesz, de hála Istennek, sohasem lépte át a küszöbünket. Sírta emiatt, mert nagyon megbízta benne és abban is, hogy tudja, mi van a Bibliában. De miután meggyógyultam és visszamentem a gyülekezetbe, megtudtam, hogy mit gondolt. És tudjátok: jó volt, hogy akkor nem jött el, mert még hittem volna neki. Azt mondta: „Ennek a szegény fiúnak a sok fekvés ráment az agyára.” Milyen csodálatos lenne, ha több ilyen „agyzűröm” lehetne, mert mihelyt az elmémet megtámadta ez a „baj”, a bénaságom azonnal elmúlt; ahogy az elmém „megbetegedett”, szívbetegségem elhagyott. Dicsőség Istennek! Meggyógyultam és felkeltem a szenvedés ágyáról.

Nagyanyám megígérte: „Elmegyek és keresek egy másik szolgáló-testvért, aki ugyanolyan gyülekezetbe tartozik, mint te és anyád.” Ebben is nagyon bíztam. Tehát elment, a pásztor azt felelte: eljön. De hála Istennek, ő sem tette be soha hozzánk a lábát. Megint sírtam, de azóta meggyőződtem arról, hogyha Istennek volt egyáltalán valamilyen köze ezekhez az emberekhez, akkor O akadályozta meg őket abban, hogy eljőjenek; különben elhíttetem volna, amit mondanak.

Végül nagynéném, aki egy másik egyházhoz tartozott, megígérte, hogy az ő pásztorja eljön hozzám. Ez rögtön felvillanyozott, mert hozzájuk jártam vasárnapi iskolába és már ismertem azt az embert. Nem nagyon hittem, hogy eljön, de egy nap mégis hallottam, hogy megérkezett. Nem láttam valami jól és többnyire nem is hallottam jól, de abban a pillanatban, amikor megütötte fülemet a hangja, tudtam, hogy ő az. Megdobbant a szívem. Megláttam az arcát, ahogy fölém hajolt, és éreztem, hogy megfogja a kezem. Hozzám hajolt, így láthattam őt. Részlegesen béna voltam; a nyelvem sem működött jól, a torkom is részben béna volt, tehát időbe telt, amíg meg tudtam szólalni, sőt gyakran többször is el kellett ismételnem, amit mondani akartam.

Arra próbáltam megkérni, hogy lapozza fel az én Újszövetséget, olvassa el a Márk 11,24-et és mondja meg nekem, hogy azt jelenti-e valóban, ami ott áll. Nem furcsa, hogy valakit meg kell kérdezned, vajon Jézus komolyan gondolta-e amit mondott? Küszködtem, hogy megértessem magam, és ha elég ideig várt volna, talán meg is értett volna, de mielőtt még ki tudtam volna fejezni, amit akartam, megveregette a kezem és hivatalos hangon ennyit mondott: „Légy türelmes fiam, néhány nap, és az egésznek vége.”

Jól megkaptam a választ. Tudjátok, rögtön olyan sötét lett a szobában. Kezemet visszatette a mellemre, megfordult és kiment. Egy szavam sem értette meg, és elfojtotta az egyetlen világosságomat. Általában nem hallottam jól, de azt hiszem az ördög aznap nagyon éles hallást kölcsönzött nekem. A másik szobában köré gyűlt a család, és hallottam, ahogy imádkozik. „Atyánk, imádkozunk, hogy segítsd ezt a nagyapát és nagyanyát, akiknek nemsokára el kell szakadniuk az unokájuktól.” Valami felágaskodott bennem. Nem tudtam hangosan kiáltani, de olyasmit éreztem, mint az a rosszcson, akit az iskolában sarokba állítottak és így vágott vissza: „Kívülről állok, de belül ülök.” Így a bensőmben szó szerint felordítottam: „Azért se haltam még meg!” Ő tovább imádkozott: „Drága Istenem, áldd meg ezt a drága anyát, készítsd fel az ő szívét a sötétség órájára, mely közéig, hogy úrrá legyen rajta.” A bensőmben megint felordítottam: „Még nem vagyok halott!” Végül elment.

Szeretném, ha tudnátok, hogy egy hónapig úgy feküdtem ott, hogy elő sem vettem a Bibliát. Ez az ember teljesen kihúzta a talajt a lábán alól és elfojtott minden fényt. Több mint egy hónapig rá sem néztem a Bibliára. Végül, amikor aztán a kezembe vettem, a Márk 11,24-hez lapoztam és azt mondtam: „Drága Úr Jézus, én most úgy veszem ezt az ígét, ahogy ez szól, és ha te nem hazudtál, akkor felkelek a betegágyról, és ha nem kelek fel a betegágyról, ez azért lesz, mert Isten Fia valótlanúságot állított, akkor pedig el kell dobnom az Újszövetséget.” De az az igazság, hogy tizenegy hónapig feküdtem még ott, mielőtt valóban felkeltem. Gondolkodtam, elmélkedtem ezen az ígén, imádkoztam és biztos voltam abban, hogy Isten meggyógyított. De megint magamra néztem, és láttam, hogy nem vagyok jól. Ahogy már mondtam egyszer, az Igét szellem-i módon kell megértenünk. Az Ige Isten Szellemétől ihletett, régi idők szent emberei írták, úgy, ahogyan a Szellem indította őket.

1934 augusztusának második keddjén, kb. reggel fél 9-kor, ahogy ezen az ígén elmélkedtem, hirtelen megértettem, hogy mit mond. Felragyogott a fény! Olyan volt, mintha valaki világosságot gyújtott volna bennem. Újra meg újra elmondom,

de látom, hogy egyre többen vannak, akik megértik. „Amit könyör-gésekben kértek...”: ez pontosan azt jelenti, amit mond; [amikor imádkoztok...]: akkor, azonnal, abban a pillanatban; „higyjétek, hogy megnyeritek, és meglesz néktek.” Mindennapos szóhasználattal ez így lenne: „Hinned kell, hogy már megkaptad, mielőtt valóban megkapod.” Tehát azt mondtam: „Uram, értem már, hogy mit kell tennem. Ertem már, hogy mi a kötelességem. Hinnem kell most, amikor még itt fekszem a hátamon, hogy már meggyógyultam a paralízisből.” Ez nem a jövőben fog megtörténni. Sokam tesznek ilyen megvallást: „Hiszem, hogy Isten majd meggyógyít.” Ez nem újszövetségi hit. Tudom. Ott feküdtem egy évig, ugyanezt hittem, és nem történt semmi. Nekem hinnem kell, amikor a szívem még rendetlenül ver, hogy már meggyógyult. Figyeljétek meg, hogy Jézus mit mondott: „higyjétek, hogy megnyeritek, és meglesz néktek.” A legtöbb ember először meg akarja kapni és csak azután tudja elhinni, hogy megvan. De te **először** higgy, és így megkapod. Lehet, hogy még mindig nem érted, de mondtam, hogy a fejeddel nem is értheted meg a Bibliát. Isten Szellemének dolgai ostobaságok a természetes észjárású embernek. A Biblia Isten Szellemétől íródott. Az Igét szellemi módon kell megítélned, a szellemmel kell megragadnod.

Abban a pillanatban, amikor erre rájöttem, elkezdtem az Ige alapján cselekedni. Több módja van annak, ahogyan az Ige alapján cselekedhetünk, de az egyedüli módja, ahogyan én abban a pillanatban cselekedhettem, az volt, hogy felemeltem a kezem, és dicsértem Istent az Ő Igéjéért: „Köszönöm Istenem, hogy hiszek. Hiszem, hogy a paralízisem meggyógyult! Hiszem, hogy a testem egészséges!” Természetesen abban a pillanatban, ahogy ezt kimondtam, az ördög azonnal megkísértett. Azt mutatom most meg nektek, hogy mit jelent szívvel hinni. Azt jelenti: **a szellemünkkel hinni**. Az ördög tehát azonnal megkörnyékezett: „Jól nézünk ki: te azt állítod magadról, hogy keresztény vagy, mégis hazudozol!” De Jézus azt mondta: „higyjétek, hogy megnyeritek, és meglesz néktek.” Hidd, hogy megkapod és azután lesz meg, amit kívántál. A magyarázó fordítás azt mondja: „Mert ez okból mondom nektek, hogy amit csak imában kértek, higgyetek, bízhatok, legyetek bizonyosak abban, hogy az megadatik nektek, és meg is kapjátok.” Tehát mikor kapjátok meg? Miután már biztosak vagytok abban, hogy a tiétek. Értitek? Nagyon sok ember vár, hogy előbb megkapja és azután akar benne hinni, amikor már meg is lesz. Így lehet ezt a legegyszerűbben kifejezni. Látjátok tehát, hogy a szívvel való hit a szellemmel való hitet jelenti. De hogyan nyer a szellemünk hitet? A válasz benne van Isten Igéjében: az Igén keresztül nyeri meg azt. A Máté 4.4-ben ez áll: „Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden Igével, amely Isten szájából származik.” Itt tehát szellemi táplálékról olvasunk. Jézus egy mindennapos kifejezéssel közvetít egy természetfölötti tartalmat. Ahogyan elmélkedünk az Igén, szellemünk feltöltődik meggyőződéssel, bizalommal. Az Ige a szellem és a hit tápláléka.

Sok éve járok hitben pénzügyeink és más anyagi szükségünk területén. Amíg a gyermekeink kicsik voltak, az ő mindenfajta testi problémáikért is én gyakoroltam hitet, de miután felnőttek, már a sajátjukat kellett használniuk. Amikor gyülekezeti pásztor voltam, nem fogadtam el fizetést, hanem azt mondtam, Istenre akarom bízni, mennyit akar adni. Nem rendeztem gyűjtést, hanem hagytam, hogy mindenki a saját elképzelése szerint adjon. Az ő dolguk, nem az enyém. Majdnem tizenkét évig voltam pásztor és soha nem fogadtam el rendszeres fizetést. Nem mondom, hogy baj, ha valaki elfogadja, de én nem ezt tettem. Már sok éve vagyok a szolgálatban, és természetesen folyamatosan hitben járok minden anyagi és személyes szükségemben.

Tudom, hogy Isten Igéje az a táplálék, amely felépíti a szellemet. Isten Igéje az a táplálék, amely megerősíti szellemünket és nyugalmat, biztonságot ad neki. Szívvel hinni azt jelenti, hogy hiszünk, attól függetlenül, amit a testünk vagy az érzékszerveink mondanak nekünk. Tudjuk, hogy a testi ember abban hisz, amit a testi szemével lát, fülével hall vagy amit az érzései mondanak neki. De a szívbeli hit Isten Igéjében hisz, és nincs tekintettel a látásra, a hallásra, az érzésre.

Vannak, akikért újból és újból és újból imádkozni kell. Nem mondom, hogy nem szabad visszajönnöd és másodszor is imát kérned a gyógyulásodért. De nem újra és újra és újra. Azoknak, akikért újból és újból imádkozunk, és mégsem kapják meg a gyógyulást, nincs hitük az Igében. Csak természetes emberi hitük van, mivel nem látják, hogy meggyógyultak, és amíg nincs erről valamilyen fizikai bizonyítékuk, addig nem is hiszik el. Először higgyünk Isten Igéjében, és a fizikai bizonyíték majd gondoskodik magáról. Ne aggódjatok!

Hitünket arra kell alapoznunk, amit az Ige mond. Tehát a teljes szívvel való hit azt jelenti, hogy a szellemünkkel hiszünk. Figyeljétek meg ezt a verset a Példabeszédek 3,5-ben: „Bizodalma legyen az Urban teljes elméből [szívedből] (ismét itt van a szív szó); a magad értelmére pedig ne támaszkodjál.” A legtöbb ember szorgalmasan alkalmazza ezt, csak épp fordítva: teljes mértékben az értelmükben bíznak, és nem támaszkodnak a szívükre. Valahogy úgy gyakorolják a hitet, ahogy a Jakab levél említi: „Legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra.” Sokan gyakorolják ezt is, csak épp fordítva. Gyorsak a szólásra és a haragra, és lassúak a hallásra. Ez tehát mégsem ugyanaz, mint amit Jakab mond. Az Ige a Példabeszédekben így folytatódik: „Minden útjaidban megismerd Őt; akkor Ő igazgatja a te útjaidat. Ne légy bölcs a magad ítélete szerint.” Azaz: Ne légy bölcs a természetes emberi tudásban, ami téged arra vezet, hogy Isten Igéjétől függetlenül cselekedj, hogy elutasítsd azt. Az Újszövetséghez lapozva párhuzamos ígét találunk a 2 Korinthus 10,4-5-ben: „Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek [Isten által], erősségek lerontására; Lerontván okoskodásokat [képzeltételeket, kitalálásokat] - (a magyarázó fordításban ez áll: lerontván érveléseket, vitákat, okfejtéseket, okoskodásokat) - és minden magasztalatot, amely Isten ismerete ellen emeltett, és foglyul ejtven minden gondolatot, hogy engedelmessédjék a Krisztusnak.”

Emlékszem, amikor lejttem a gyötrelem ágyáról és visszamentem a középiskolába, pontosan olyan magas voltam, mint most, de csak 45 kilót nyomtam. „Sétáló Csontváznak” neveztek. Egy nap az igazgató behívott az irodájába és így szólt:

- Komolyan gondold, hogy iskolába kell járnod? Minden tanáró halálra van rémulve, hogy egyszer holtan rogysz

össze az osztályban. Megkérdezték a doktort, és ő mondta, hogy valószínűleg ez fog történni; mire halálra rémültek. Az a helyzet, hogy én magam is beszéltem már az orvossal és nekem is mondta, hogy semmiképpen sem kellene két mérföldet gyalogolnod az iskoláig és ott lépcsőn járnod. Azt mondja, téged csak az akaraterő tart fenn, és a legjobb esetben még 90 napod van hátra. Még most is azt hiszed, hogy járhat az iskolába?

- Mr. Smart, - feleltem erre -, én nem akaraterővel tartom magam, hanem hitben járok.

Elmondtam neki, amit az Úr Jézus Krisztus mondott, amikor a földön volt, a Márk 11,24-ben. „Amit könyörgétekben kértek, higgyétek, hogy megnyeritek, és meglesz néktek.” Nem vitatkoztam vele az isteni gyógyulásról, hanem csak beszéltem egy keveset az imáról és a hitről:

- Hiszem, hogy meggyógyult a szívem és az egész testem, és nem akaraterővel vagyok fenn, hanem hitben járok.

És tudjátok, az az ember sírni kezdett, és azt mondta:

- Fiam, ha ez így van, akkor egy percig sem állok az utadba. S bár nem értelek, de ha jönni akarsz, csak gyere nyugodtan. Majd szólok a tanároknak, és mindent meg fognak tenni, amit tehetnek. Azt feleltem erre:

- Hiszem, hogy megvan, amiért imádkoztam, hiszem, hogy megkaptam, amit kértem.

- Nos fiam - válaszolta -, én nem gördíték akadályt az utadba. Telefonáltam az édesanyádnak és megkérdeztem, nem kellene-e kivenni téged az iskolából, és ő is ugyanezt mondta: „Mr. Smart, nem az akaraterő tartja, ő hitben jár, és a hite ki fog tartani.”

- így lesz uram - zártam le a beszélgetést.

Nem tudatosan ugyan, de ezzel mégis az ellenség kezére játszott, és bizony akadályokat gördített az utamba, mert felajánlotta: „Beszélni fogok minden tanároddal, és ahányszor csak akarsz, kimehetsz az osztályból egy kis friss levegőt szívni, vagy vizet inni. Vagy egyszerűen fogd magad és menj haza, hajóid esik. Engedélyt kapsz mindenre. Nem kell senkitől elkéredzkedned, csak tedd azt, amit akarsz.” Emiatt nagyon könnyen elbukhattam volna a hitben. Ha egy órát is elmulasztottam volna, ha csak egyszer is meggondoltam volna magam és nem mentem volna fel a lépcsőn, az már megintás lett volna. Így tehát egyetlen órát sem mulasztottam. Bár amilyen gyenge voltam, mikorra a délutáni órák következtek, nagyon könnyen otthagyhattam volna őket, de soha egyet sem blicceltem el.

Ám az ördög jó matematikus. A legnehezebb küzdelmeim, harcaim éjszaka voltak. Miután lefeküdtem aludni, megszólalt: „Nos fiú, ennyi és ennyi napod van hátra. Ne felejtse el, mit mondott a doktor: mindössze 90 nap.” Minden éjszaka elmondta, mennyi van még hátra. Néha órákig gyötrődtem, hogy ezeket a képzeteket elhessegessem és ez nem volt mindig könnyű. Emlékszem, egyszer talán egy órát sem aludtam egész éjszaka a harc miatt. De hála Istennek, hogy mégis lehetséges lerontani az okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és lehetséges foglyul ejteni minden gondolatot a Krisztusban. Tehát minden gondolatot foglyul ejtünk, hogy engedelmeskedjék az Igének, és Krisztus az Ige. Így elkezdtem aszerint gondolkodni, amit az Ó Igéje mond, és azt mondtam: „Nem ördög, én tisztelem és nagyra értékelem a doktort, sőt jobban becsülöm, mint bármelyik másik orvost. Egy nap eljött, leült az ágyam szélére és elmondta az igazat; hogy sem ő, sem más orvos nem tehet semmit, hacsak egy magasabb erő be nem avatkozik. De nem az számít, hogy egy magasabb erő beavatkozik-e vagy sem, hanem hogy hiszel-e Istenben. Értékelem, hogy őszinte volt, nem kertelt. Nagyra becsülöm tehát, és mindazt, amit értem tett. Soha nem számított fel egy pennyt sem, és mindig jött, amikor hívtuk. De én az Ige világosságában járok, és az Ige azt mondja, hogy Isten meghallgatott; én meggyógyultam. Az Ige azt mondja, hogy én **már megkaptam** a gyógyulásom, és én hiszek az Igében.”

Barátaim, ez nagyon fontos: ha hitben akarunk járni, akkor az Igének mindennél nagyobb tisztességet kell adnunk, és mindenek fölé kell rendelnünk, legyen az bármilyen tudomány: akár a miénk, akár valaki másé. Emlékeznünk kell arra, hogyha teljes szívünkkel bízunk Istenben, akkor csendesség és békesség költözik a szellemünkbe. A Zsidó levél írója azt mondja: „Mert mi, hívők, bemegyünk a nyugalomba.” Amikor Isten azt mondja az 0 Igéjében, a Filippi 4,19-ben: „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségteket az 0 dicsőségének gazdagsága szerint a Krisztus Jézusban” -, akkor mi tudjuk a szellemünkben, hogy mindaz, amire szükségünk van, meglesz, és nem aggódalmaskodunk, nem idegeskedünk. Mert ha aggódunk, idegeskedünk, akkor nem hiszünk. Szívünk felbátorodik, ahogy az Igét olvassuk. Ahogy elmélkedünk rajta, bizonyosságunk elmélyül. Ez a bizonyosság a szellemünkben független a mi emberi okoskodásunktól, tudásunktól. Sőt ellentmondhat az emberi okoskodásnak, ellentmondhat a fizikai bizonyítékoknak is. de a szívvel való hit azt jelenti, hogy függetlenül attól, amit a test mond, hiszünk. Ezt gyakoroltam mint baptista és mint teljes evangéliumi prédikátor is, és mindenkor bevált. Isten Igéje beválik, bárki is légy.

Emlékszem, egy este, istentisztelet után lekapcsoltam a villanyt a gyülekezeti teremben, ám ahelyett, hogy lementem volna a lépcsőn, leugrottam a kertbe. Ahogy ugrottam, belebotlottam valamibe a földön, elestem és kibicsaklott a lábam. A bokám olyat reccsent, mintha egy puskát sütöttek volna el, és tudtam, hogy eltört. Attól a pillanattól fogva nem tudtam ráállni a lábamra, nem tudtam a földet sem érinteni, így fél lábon elugráltam a lelkészlakig, kinyitottam az ajtót és bementem. Feleségem megkérdezte:

- Mi történt?

- Azt hiszem, eltört a bokám. Kiugrott és megsérült.

Láttam, hogy megdagadt. De nem tudtam pontosan, eltört-e vagy sem, bár az biztos, hogy nagyon csúnya formát öltött. Elkezdtem megemlékezni arról, amit Isten Igéje mond. Felhívtam Isten figyelmét arra a tényre, amit a szemem látott és érzékeim mondtak, tehát, hogy a bokám eltörhetett, és ez komoly dolog. Valóban nagyon fájt és gyötört. De felhívtam Isten figyelmét és az ördög figyelmét arra a tényre is, amit Isten Igéje állít arról, hogy meggyógyultam. Tudom, hogy a természetes szinten élő emberek, sőt még azok a teljes evangéliumi emberek is, akik természetes módon gondolkodnak - és a legtöbben ezt teszik - azt gondolják ilyenkor, hogy elment az eszed. Kénytelenek ezt gondolni. Hála Istennek, harminc éve egészséges vagyok! Igyhát másnap reggel felkeltem és majdnem száz mérföldet vezettem egyhuzamban.

Több embertől hallottam egy szolgáló-testvér bizonyosságáról. Egy ifjúsági táborban történt, hogy egy alkalommal, amikor fociztak, belecsúszott az árokba és eltört a bokája. A csont egy része ki is állt a bőréből. A többiek azt mondták, legjobb lenne bevinni a városba az orvoshoz. Az egyik testvér azonban megkérdezte, nem kíván-e inkább mennyei elsősegélyt. Ő azt mondta, hogy valóban inkább Istentől szeretné a gyógyulást. „Rendben van - mondta a testvér -, megkaphatod.” És elkezdett arról beszélni, milyen törött csontokat látott már meggyógyulni. Testvérünk ott ült tehát az árokparton, hajigálta azt az embert, és teljesen levette figyelmét a bokájáról és a lábáról. Azután ez az ember megkérte, hogy álljon fel, de abban a pillanatban, ahogy törött lábát a földre tette, elájult és elesett. A másik magához térítette, és beszélt még negyven percig, azután újra felállította az egészséges lábára, de ő megint elájult, amint a sérült lábára nehezedett. A másik megint fölélesztette és azt mondta: „Valahol eltévesztjük a dolgot. Istenem, hol rontjuk el?” Hirtelen felkiáltott: „Ó, már értem, értem! Ezúttal, amikor felállsz, ne az ép lábadra állj. Állj rá a sérültre!” És a mi testvérünk egy cseppnyi fájdalmat sem érzett, mert abban a pillanatban tökéletesen meggyógyult.

A szívből származó hit független az érzéki tudástól. Szeretnék elmesélni valamit, amit ezek a régi, idős keresztények tudtak. Dr. L. Yoeman - és az ő könyvei a legjobbak, amiket valaha is olvastam a gyógyulásról -, hogy Isten gyönyörködik gyermekeiben, amikor azok kilépnek a fájdalom üre fölé, amikor semmi nincs a lábuk alatt, csak Isten Igéje. Azután így folytatja: „Azt keresni, hogy Isten meggyógyít-e: bűn.” Egy testvér mesélte, hogy járt ennek a hölgynek a bibliaóráin és látta, hogy mindig imádkozott a hallgatókért és gyógyító szolgálatokat tartott az osztályban. „Odamentem és megkértem, hogy imádkozzon értem” - mesélte.

- Miért imádkozzam? - kérdezte a testvemé. Nagy bátorsággal és hatalommal beszélt.
- Szeretném, ha a meghülésemért imádkoznál.
- A meghülésedért... Nos, ha az a te meghülésed, akkor semmi haszna imádkozni. Már megbarátkoztál vele, így nem gyógyulhatsz meg. De ha az ördög meghülésétől akarsz megszabadulni, akkor imádkozhatunk.
- Én így értettem - felelte a testvér.
- Akkor azt mondd, amire gondolsz - hangzott a válasz.

Tudjátok már az okot, ami miatt sokan vereséget szenvednek? Elfogadják a bajt és azt mondják, az a sajátjuk. De az 1 János 4,4-ben az áll, hogy akt bennünk van, az a nagyobb. Felkel a bensőnkben, és tudjuk, hogy legyőzhetetlen-né válnunk. Tudjuk, mert elhisszük!

9. tanulmány

Hogyan szabadíthatod fel a hited? (I.)

Róma 10,10

Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.

Márk 11,23

Mert bizony mondom néktek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, meglesz néki, amit mondott.

Az előző két tanulmányban a Róma 10,10 első részéről beszéltünk. Most nézzük meg a vers második részét: „szájjal teszünk **vallást** az üdvösségre.” Az Újszövetségben négyfajta megvallásról olvashatunk. Vizsgáljuk meg ezeket; tudom, hogy sok zűrzavaros gondolat él a **megvallással** kapcsolatban. Keresztelő János és Jézus is tanít arról, hogy **a zsidóknak meg kell vallaniuk bűneiket**.

És **ma**, az Újszövetség idejében is szükség van arra, hogy **a bűnös bűnvallást tegyen**. Jézus erről beszél és egy nagyon fontos dolgot állít a János 16,7-11-ben: „De én az igazat mondom néktek: Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jő el hozzátok a Vigasztaló; ha pedig elmegyek, elküldöm azt tihozzátok. És az, mikor eljön, megfeddi a világot a bűn, igazság és ítélet tekintetében: Bűn tekintetében, hogy nem hisznek énbennem; És igazság tekintetében,

tében, hogy én az én Atyámhoz megyek, és többé nem látok engem; ítélet tekintetében pedig, hogy e világnak fejedelme megítéltetett.” Jegyezd meg, amit mond: „Bűn tekintetében, hogy nem hisznek énbennem.” Jézus azt mondja tehát, hogy a bűnöst a Szent Szellem győzi meg egyetlen bűnről, arról, hogy: „nem hisznek énbennem”. Hányszor megtörtént, hogy ragaszkodtunk hozzá: megtérésekor a bűnös vallja meg összes bűnét, hogy üdvösséget nyerhessen. Valójában azonban nem tudja megvallani az összes bűnt, amelyet elkövetett; nem tud visszaemlékezni mindenre, amit életében tett (és nincs is még igei bűnismertete). A bűnösnek megtérésekor egyetlen lényeges megvallást kell tennie: azt, hogy Jézus az Úr!

A harmadik fajta megvallás az Újszövetségben annak **a hívőnek a bűnvallása, aki kikerült az Istennel való közösségből**. Ez a megtört közösség nagyon sok esetben betegséget is okozhat, mert Jakab is azt mondja: „Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok...” A megvallás negyedik fajtája, amelyről beszélni fogunk, **az Igében, Krisztusban és az Atyában való hitünk megvallása**. Ezt a négy megvallást fogjuk tehát megvizsgálni.

Vizsgáljuk meg először a bűnöst és a bűnöket. Fontos, hogy különbséget tegyünk a zsidók bűnei között, amelyeket az első szövetségben követtek el -hozzájuk szólt Jézus és Keresztelő János -, és annak a bűnösnek a bűnei között, aki soha nem találkozott Krisztussal. Máté 3,5-6-ban ez áll: „Ekkor kimé-ne Őhozzá Jeruzsálem és az egész Júdea és Jordánnak egész környéke. És megkeresztelkedtek Őáltala a Jordán vízében, vallást tevén az ő bűneikről.” Ez Isten szövetséges népének képe, amint megvallják bűneiket, és János megkereszteli őket. Ez nem a keresztyén keresztség. Ebben az időben Jézus még nem halt meg és nem támadott fel. János nem az Atya, a Fiú és a Szent Szellem nevében keresztelt, csupán az Atya nevében. Itt tehát törvény alatt élő zsidókat látunk.

Az Apostolok cselekedetei 19,18-ban azt olvassuk: „És sokan a hívők közül eljöttek, megvallván és megjelentvén cselekedeteiket.” Ezek pedig pogány bűnösök voltak. Nem tudjuk pontosan, hogy miről tettek bűnvallást, de valószínű, hogy azokról a mágikus cselekedeteikről, amelyeket gyakoroltak. Hadd mutassak valamit: nem azért tettek bűnvallást, hogy üdvösséget nyerjenek, hiszen már megtért emberek voltak. „Sokan, akik már hittek” - mondja a magyarázó bibliafordítás. Nem azért vallották meg bűneiket és hagyták azokat abba, hogy megtérhessenek. Megtérésük után egyszerűbb volt mindezt megtenni. Az emberek sokszor a ló elé kötik a szekeret. Azt mondják a bűnösnek: „Ezt és ezt abba kell hagynod!” Pedig az a legfontosabb, hogy Jézust elfogadja Úrnak, a többi szinte magától megy.

Egy misszionárius mesélte, hogy 1956-57-ben Brazíliában 268000 ember tért meg és közel 100000 töltekezett be a Szent Szellemmel és szólt nyelveken. Egy év alatt több mint száz gyülekezet épült fel belőlük. Ez ébredés a javából, különösen, ha meggondoljuk, hogy ezeknek az embereknek a 99%-a római katolikus volt. „Hét évet töltöttem Brazíliában, mint misszionárius - mondta - és nagyon kicsi volt a bázisunk. Elbátortalanodva jöttem haza hét év után. Aztán visszamentem és valamennyivel több időt szántam az Úrral való közösségre. Ahogy Istenre várok, nem is prédikáltam semmi ellen, hanem elkezdtem prédikálni arról, amit az Ige mond. A katolikusoknak volt egy énekük a vérről, mi ezt elfogadtuk sátoros összejöveteleinken nyitóénekeknek. Hallották, hogy énekeljük és azt hitték, mi is katolikusok vagyunk, és önzöltek hozzánk.

Amikor megkérdezték, hogy katolikusok vagyunk-e, azt mondtuk: „Igen, de nem római katolikusok.” És valóban azok vagyunk, mert hisszük, hogy egy Egyház van. A „katolikus” szó pedig azt jelenti, hogy egyetemes, univerzális, tehát, hogy csak egyetlen, („egyetemes”) Egyház létezik; így az „katolikus”, de nem „római” katolikus. Ezért aztán tömegével tértek meg. Emlékszem, egy, a hatvanas évei elején járó hölgy odajött hozzám, miután megtért és befogadta a Szent Szellemet:

- Mióta beteltem Szentlélekkel, egyszerűen semmit sem értek meg a miséből -mondta. - Tulajdonképpen már alig járok azóta misére. Lehetséges, hogy abba fogom hagyni. Ön mit ajánl?
- Tegye azt, amire az Úr vezeti - feletem.
- Lenne még valami más is... nem értem, hogy mi ez, de egyáltalán nem kapok semmit a szobrom és a képeim előtt való imádkozásból. (A házában minden szobában volt egy-egy ezekből.) Sokkal jobban érzem magam, ha kimegyek és nyelveken szólok. Többször gondoltam arra, hogy összepakolom ezeket a dolgokat és kidobom a szemétkébe. Nos, mit ajánl?
- Hölgyem, nem ajánlok semmit, csak kövesse a saját meggyőződését és hagyja, hogy az Úr vezesse - válaszoltam a kérdésre.

Pár nappal később az idős hölgy kidobott mindent a szemétkébe, sőt a misére járást is abbahagyta.

- Úgy gondolom, csatlakozom az ön gyülekezetéhez - mondta.
- Örömmel üdvözljük, ha az Úr így vezeti - feleltem. (Ez sokkal célravezetőbb, mint arról prédikálni, mit ne tegyenek, és azután konfliktusba kerülni a római katolikus egyházzal.)

Azt hiszem, sokkal többet érhetnének el egy kis bölcsességgel. Nem harcolunk senkivel, csupán világosságra hozzuk az igazságot. 1942-ben olvastam egy cikket a „Pünkösdi Evangélium” című újságban egy szolgáló-testvérről, aki rengeteg római katolikusot nyert meg Krisztusnak itt Amerikában. Ő mondta: „Először is; sohasem mondom nekik, hogy valamit rosszul csinálnak. Nem jó vallási dolgokban vitatkozni, merő időpocsékolás. Megkeresem azt a pontot, ahonnan könnyen megértetem magam velük. A római katolikusok esetében ez a pont: Mária. Azzal nyerem meg a figyelmüket, hogy

azt mondom nekik, jobban hiszek Máriában mint ők. Ezt nem értik, így odalapozok az Apostolok cselekedeteihez és megmutatom, hogy Mária ott volt a felházban és betöltekezett Szent Szellemmel. Én is követtem őt, betöltekeztem Szent Szellemmel és szólok nyelveken. Ahogy megértik, hogy Mária ott volt a felházban ők is készek odamenni. Nem merem elmondani nekik, hogy előbb meg kell térniük, csak azt kérem, hogy térdeljenek le - azt nem bánják -, így tehát imádkozunk. Elmondatom velük először a bűnösök imáját, azután pedig azonnal a Szent Szellem keresztségért imádkozom, hogy nyelveken szóljanak. Ha ez megtörtént, már jó úton vannak.” Ez aztán bölcsesség, nem? Olyan bölcseneknek kell lennünk, mint a kígyó és olyan ártatlanoknak mint a galamb. Az utolsó gyülekezetben, amelynek pástora voltam, meglátogattam egy házaspárt, ahol a feleség már megtért, a férj még nem. Hívtam őket a gyülekezetbe, de a férfi nem akart eljönni, bár régebben látogatta az összejöveteleinket. Annyira ellentmondásos volt, hogy arra gondoltam, talán tettem vagy mondtam valamit, ami visszatetszést keltett benne, ezért elnézést kértem.

- Nem, nem Hagin testvér - mondta -, nem ön miatt van. Elmondhatom, miért nem megyek. Ha elmennék a gyülekezetbe, megtörténhet, hogy meggyőződésre jutok.
- De hisz éppen azt akarjuk - szoltam.
- A feleségem - folytatta - épp ma a reggelinél kérdezte, hogy miért nem tértem még meg. Ő még nem tudja, és kérem, ne is mondja el neki, de már hetekkel ezelőtt leszoktam a káros szenvedélyeimről, azonban mindig visszaesem. Megpróbáltam, de semmi értelme sincs az én odamenetelemnek. Nekem egyszerűen nem megy.

Az igazság azonban az, hogy semmit sem kellett volna feladnia vagy abbahagynia ahhoz, hogy megtérjen. A rómaiakhoz írt levélben az áll: „Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta Őt a halálból, megtartatol.”

Ez tehát az igazi megvallás, melyet a bűnösnek tennie kell. Eddig a Sátánt szolgálta. Isten szemében egyetlen bűne van, hogy Jézus Krisztust, mint Megváltót és Urat elutasította. Isten azt kívánja, hogy vallja meg Jézust Úrnak. Ez a valóságos megtérés. Ez a valóságos hit. Azt kell megvallania, hogy Jézus Krisztus Úr és az ő Megváltója. Hagynia kell, hogy Jézus uralja a mindennapi életét. Megvallani, hogy Jézus az Úr: ez az evangélium szíve. Figyeljétek meg: „...ha a te száddal vallást teszel.” Tehát hangos megvallásra van szükség, az ajkának formálniuk kell a szavakat. Ez a megvallás nemcsak a megtérő személy érdeke, de szükséges a körülöttünk levő világ és a Sátán miatt is, aki mindaddig uralkodott a bűnös életén.

Emlékszem, tíz évvel ezelőtt Dallasban prédikáltam egy teljes evangéliumi gyülekezetben, ahol egy összejövetel előtt valaki kéréssel fordult hozzám: „Hagin testvér, szeretném, ha imádkoznál egy férfért, aki a kora reggeli közös imára jár. Összejövünk reggelenként, mielőtt a férfiak munkába mennek, és ez az ember már hat hónapja ott van, imádkozik, de nincs megtérve.” Így tehát bemutaták nekem ezt a bizonyos férfit. Abban a pillanatban, ahogy ránéztem, pontosan tudtam mi a baja. Az összejövetel bizonyágtételekkel kezdődött. Mialatt mindenki elhelyezkedett, így szoltam ehhez az emberhez: „Állj föl, tégy bizonyágot és valld meg, hogy van üdvösséged!” Nagyon megdöbönt, körülpislantott, hebegett-habogott végül megszólalt:

- De én még nem tértem meg.
- Tudom - feleltem. - Itt van a Bibliád, ugye? Nyisd ki a Róma 10,9-10-nél, és olvasd hangosan. Olvasni kezdett: „Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta Őt a halálból, megtartatol [üdvösséged van]. Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.” Azt mondtam:
- Olvasd el az utolsó részt újra!
- „Szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.” - olvasta.
- Egész biztosan nincs üdvösséged, amíg meg nem valld, mert szájjal teszünk vallást az üdvösségre. Tehát állj fel és valld meg, hogy van üdvösséged.
- De én nem érzem, hogy volna - mondta ő.
- Hát persze. Nem is érezheted, amíg nem történik meg veled, és nem történhet meg addig, amíg nem valld meg.
- Azt hiszem, ehhez most nincs kedvem - próbált meg kitérni.
- Ha jól értem - mondtam -, akkor te ebbe a gyülekezetbe jársz már hat hónapja imádkozni, ugye?
- Valóban így van - válaszolt. - Sírtam, kiáltottam és mindent megbántam ebben a tetemben hat hónapja.
- Akkor tulajdonképpen már csak az hiányzik, hogy erre a versre állj. Ugorj föl és valld meg!
- Nem, most nem hiszem, hogy menni fog - erősködött.

Ekkor olyat tettem, amin magam is elcsodálkoztam - bár elég sokszor teszek ilyet -, de mielőtt még tudatosult volna bennem, Isten Szelleme felindított. Ujjammal rámutattam és így Szoltam: „Megparancsolom, hogy állj fel és valld meg ezt az Úr Jézus Krisztus Nevében!” Emlékszem, olyan kehetten és hatalommal beszéltem, hogy azonnal fölállt, rémülten körülnézett, és azt mondta: „Nos, én hiszek azokban a versekben, hogy Jézus meghalt az én bűneimért és feltámasztotta a halálból.”

halálból. Isten föltámasztotta Őt az én megigazulásomra, és ezért én Őt elfogadom* mint Megváltómat, és megvallom Őt, mint Uramat.” Ezután nagyon gyorsan leült.

Hogy eltereljem róla a figyelmet, megkértem valakit, hogy bizonyóságot tegyen. Még néhányan bizonyóságot tettek, azután újra visszanéztem rá. Az arca úgy ragyogott, mint a neonfény a sötétben.

- Helyes - mondtam -, állj fel és tégy bizonyóságot!

Nem kellett kétszer kérnem. Felugrott, és felkiáltott:

- Tudjátok, amikor ezeket a szavakat kimondtam, valami történt bennem.
- Biztos, hogy történt valami benned. Az örök élet költözött a szellemedbe. „Szájjal teszünk vallást.” Ezt a megvallást kell a bűnösnek megtennie.

Figyeljük meg a Máté 10,32-33-at: „Valaki azért vallást tesz énrólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt; Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt.” Szeretném, ha észrevennétek, hogy nyilvános megvallásra van szükség. A nyilvános megvallás valóságos szakítást jelent a világgal. Hatalomváltás történik, és ez a mi helyzetünket is megváltoztatja. Jézus Úrnak történő megvallása bennünket azonnal az O felügyelete, gondoskodása és védelme alá helyez. Látjátok: a Sátán volt az urunk, de mi Urat változtattunk. Jézus az Urunk, Jézus a fejünk. Így tehát ragaszkodjunk ahhoz, hogy Jézust Úrnak vallottuk meg. Ő az én Uram; a tiéd is? Ne csak magadnak valld meg ezt, és ne csak az ördögnek, mert Jézus azt mondta: „Aki megvall engem az emberek előtt.” Tehát, valld meg Őt emberek előtt is.

A harmadik fajta megvallás, amelyről szó van az Újszövetségben, annak a hívőnek a bűnvallása, aki megtörte a közösséget Istennel. A 137. Zsoltárban van egy kép erről a megtört kapcsolatról. Barátaim, abban a pillanatban, amikor vétkezünk, elveszítjük a bizonyosságunkat. A bűn azonnal kioltja a fényt. A hit mindig remeg a megtört kapcsolat sötétjében. Ebben a zsoltárban Izrael vétkezett és fogságba jutott Babilon folyói mellé. Visszaemlékeztek a Sionra, halfáikat felakasztották a fűzfákra, és amikor ellenségük arra kérte őket, hogy énekeljenek, azt kiáltották: „Hogyan énekelnek az Úrnak énekét idegen földön?” Itt a megtört kapcsolat képe.

A hit nem énekel, amikor megtörik Istennel a közösség. Az 1 János 1,3-10-ben azt olvassuk: „Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségetek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az O Fiával, a Jézus Krisztussal. És ezeket azért írjuk néktek, hogy örömetek teljes legyen. És ez az az üzenet, amelyet tőle hallottunk és hirdetünk néktek, hogy az Isten világosság és nincsen Őbenne semmi sötétség. Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és sötétségben járunk; hazudunk és nem az igazságot cselekedünk. Ha pedig a világosságban járunk, amint Ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mibennünk. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól. Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazugá tesszük Őt és az O Igéje nincsen mi bennünk.”

Figyeljétek meg, hogy a „közösség” szó négyszer fordul elő ezekben a versekben. Olvassátok el gondosan újból és újból őket. Ezeket a verseket nem bűnösöknek írták. Ne használjátok tehát, amikor bűnösökkel imádkoztok, mert ezek nem az ő igéik. Ezeket hívőknek írták; először figyelmeztetésképpen, másodszor pedig útmutatóképpen, hogyan juthatnak vissza a közösségbe. Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van Vele, de sötétségben járunk, hazudunk és nem mondunk igazat. Más szavakkal azt mondja, hogyha én kiestem a közösségből, de azt állítom, hogy jól vagyok, akkor nem az igazat mondom, mert nem vagyok jól. Ha azt mondom, hogy nem követtem el bűnt, de mégis megszakad a közösségem Istennel, akkor a hitem gyenge. De O azt mondja, ha megvallom a bűneimet, akkor O hű és igaz, hogy megbocsássa azokat, és megtisztítson engem minden igazságtalanságtól. Kérlek, ne emeljétek ki ezeket a verseket a környezetükből! Itt arról beszél az Ige, aki a közösségen kívül van.

Hadd mondjam el azt barátom, ha vétkeztél, azt tudod; és ha tudod, akkor a világért se próbálj ürügyet keresni arra, hogy kárhoztasd magad. Ha mindig keresel valamit, amivel kárhoztathatod magad, akkor kirablod magad a hitből. Ha vétkeztél, tudod. Abban a pillanatban tudod a bensődben; és ha tudod, akkor szükséges, hogy megtérj belőle. Van egy belső monitorunk, ami mindig tudatja velünk, ha rosszat teszünk. Ha eltévesztettél valamit és összezavarodtál, ne várj! Állj meg azonnal és mondd: „Uram, vétettem, kérlek bocsáss meg!” O megbocsát, és te tovább járhatsz Vele közösségben. „Ha mi megvalljuk a bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.” Ha én azonnal megvallom a bűnömet, O abban a pillanatban megbocsát nekem, én pedig úgy állok az Ő jelenlétében, mintha a bűn nem is esett volna meg.

Ne valld meg a bűneidet újból és újból, mert ezzel gyengeséget, kételyt és bűntudatot építesz ki a szellemedben. Ha már egyszer megvallottad, O megbocsátott neked és elfelejtette; tehát felejtsd el te is. Isten nem emlékszik meg többé ezekről. Nem tudod, hogy azt mondta: „Én, én vagyok, aki eltörlöm álnokságaidat önmagamért, és bűneidről nem emlékezem meg!”? Isten mondta ezt az Esaiás 43,25-ben. Ő nem emlékezik arra a dologra, amivel megtörted a közösséget, akkor miért kellene neked az emlékezetedben tartanod? Nem a Szent Szellem és nem Isten kárhoztat és akar elítélni, hanem a Sátán, ő próbál meg becsapni, és ha rá tud venni, hogy azon gondolkodj, amit rosszul tettél, már le is vagy győzve. Ne őrizd a bűnt az emlékezetedben!

A 103. Zsoltár azt mondja: „Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az Ó szent nevét. Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményről.” Mik ezek a jótétemények? „Aki megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet.” Máris hallom ahogy a keresztények azt mondják: „Nem tudom, hogy meghallgat-e vagy sem.” Jönnek, és kérik, hogy imádkozzam értük. Nem tudják, hogy Isten meghallgatja-e őket, mivel vétkeztek, elbuktak. De ha Ő nem emlékszik arra, hogy te valami rosszat tettél, akkor neked miért kellene erre emlékezned? Vagy nem látod, milyen bizalommal, hittel és bátorsággal jöhetünk Hozzá? Valaki azt mondhatja: „Hogyan képes erre Isten ?” Ezt nem tudom, de hála Istennek, hogy mégis képes rá. Nem tudod Istent körvonalazni; O olyan hatalmas! Egyszerűen csak örvendezünk az igazságban! Nagyon sok ember „kibeszéli” magát a hitből. Erre semmi szükség nincs. Ha vétkeztünk és megkértük Istent, hogy bocsásson meg, akkor Ő megteszi: elfelejti a bűnt, és nekünk is így kell tennünk. Állítom, hogy a hívőnek készségesnek kell lennie arra, hogy önmagának is megbocsásson, ahogy Isten is hajlandó megbocsátani neki. Sok ember megfosztja magát a hittől, mert nem hajlandó megbocsátani önmagának. Ők a kárhóztatás állapotába kényszerítik magukat, és ez megrabolja a hitüket.

Figyeljétek meg a Jakab 5,14-15-öt: „Beteg-é valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében. És a hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt. És ha bűnt követett is el, megbocsáttatik neki.” Évekig, miközben az isteni gyógyulásról prédikáltam és megpróbáltam az emberekkel megértetni, hogy Isten akarata a gyógyítás, az, hogy ők meggyógyuljanak, ezt az igét használtuk, de soha nem olvastuk el az utolsó mondatot. Nemrégiben imádkoztam valakivel és tudtam, hogy bűnben él. Újból és újból elbukott egy dologban, és azt ismételtelen elkövette. Amikor imádkoztam érte, így szóltam az Úrhoz:

- Nem tudom mi lesz veled, hiszen egy bizonyos dolgot újból és újból elkövet. Az Úr így válaszolt:
- Gondolod, hogy kérnék, követelnék tőled olyat, amit én magam nem tennék meg?
- Nem Uram, biztosan nem - válaszoltam.
- Nos hát, nem olvastad az Igében, hogy amikor Péter így szólt: Mester ha az én testvérem vétkezik ellenem, hányszor kell megbocsátanom neki, talán hétszer? A válaszem az volt: Nem hétszer, hanem hetvenszer hétszer. (Azaz 490-szer!) Ezután Jézus azt kérdezte:
- Követelnék-e tőled olyat, amit én magam nem tennék meg?
- Nem, hiszen ez igazságtalanság lenne, és Te nem vagy igazságtalan - feleltem.
- Akkor tehát meg fogok bocsátani ennek az embernek is. Menj és imádkozz velem! - szólt az Úr.

Néha azt gondoljuk: „Ez az ember rosszat tett, és most learatja vétkének gyümölcsseit. Tehát most azért beteg, mert vétkezett.” És valóban, néha a megtört közösség is okozhat betegséget. De Isten Igéje azt mondja, „ha bűnt követett is el, megbocsáttatik neki.” Ez a felismerés friss segítséget adott nekem, hogy tudjak másoknak segíteni. Mert mindig vannak olyan embereim, akik kibeszélték magukat a hitből. Sokan gondolják, hogy ott fognak feküdni a betegágyon, mert rosszat tettek, vétkeztek. De hála Istennek, Ő azt mondja: „A hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt. És ha bűnt követett is el, megbocsáttatik neki.” A gyógyulásban tehát benne van a bűnbocsátás is. Értitek? Ez már szinte túl sok a számunkra, de hála Istennek, az Ő kegyelméért. Ez a kegyelem felülmúlja a felfogóképességünket.

Emlékszem, nemrégiben egy körzeti konferencián prédikáltam, és ugyanerről tanítottam napközben az istentiszteleten. A körzeti elöljáró odajött hozzám:

- Tudod Hagin testvér, volt idő, amikor nem értettem egyet azzal, amit tanítasz. De emlékszem, mielőtt elöljáró lettem - tulajdonképpen jó néhány évvel ezelőtt -, egy új gyülekezetben szolgáltam, ahol egyáltalán nem voltak férfiak. A hölgyek hordozták a terhet és mindent megtettek, amit csak lehetett, hogy kifizethessük az épület költségét. Egyetlen férfitagunk volt, egy üzletember, aki jobb anyagi helyzetben élt, mint bárki más a gyülekezetben. De maximum egy dollárt adakozott hetente, pedig nagy szükségünk lett volna a támogatására. Egyszer, hajnali kettőkor csöng a telefonom, és ő volt a vonal másik végén: „Tegnap épp zárásidő előtt eltörtem a bokám - mondta. A szomszédom itt van nálam és beszélgettünk a gyógyulásról. Ő római katolikus, de úgy gondolja, ha te eljösszél és imádkoznál értem; Isten biztosan meggyógyítaná a lábam.

Biztos voltam benne, hogy Isten nem gyógyítja meg azt a fickót, hiszen annyira hálátlan volt. Szerettem volna azt mondani: „Isten nem gyógyít meg téged” és magára hagyni. De nem tehettem meg, különösen hogy ott volt velem ez a római katolikus barátja is. Így tehát felöltöztem és elmentem hozzá. Mielőtt még rájöttem volna, mit is teszek, már az ágy lábánál térdeltem, kezem a begipszelt lábon volt és azt mondtam: „Istenem, gyógyítsd meg őt most, a Jézus Krisztus Nevében!” És szellememben tudtam, hogy meggyógyult. Ott álltam és figyeltem, ahogy levágta a kötést a lábáról, kiugrott az ágyból, ráállt, és azonnal járt.

Aztán hazamentem, de nem tudtam elaludni. Hogyan gyógyíthatta meg őt Isten? Egyre csak ezen gondolkodtam. De megemlékeztem arról, hogy „Az Úr felsegíti őt. És ha bűnöket követett is el, megbocsáttatik neki.” Hiszen Isten tulajdonképpen jobban ismerte őt, mint én. Tudtam, hogy az az ember végig könyörgött, kérte Istent, hogy bocsásson meg neki, mialatt én a bokájáért imádkoztam. Hallottam, ahogy azt mondja: „Drága Istenem, kérlek, minden rosszat bocsásson meg nekem.” Nem csodálatos, hogy Isten ennyire irgalmas? Otthagytam a gyülekezetet és az növekedett, de jött a háború, és a hívők fele elköltözött. Ennek ellenére mégis ki kellett fizetni a gyülekezeti épület részleteit. Amikor az

ember előállt és felajánlotta, hogy kifizeti a hátralék teljes összegét. A háború alatt több mint 4000 dollárt adott ki az ingatlanra. Évekkel a háború után, amikor az utolsó törlesztést is kiegyenlítették, meghívott az adóslevél elégetésére. Akkor azt mondtam a testületnek: „Vissza kell fizetnetek a testvér pénzét, mert óriási részt vállalt magára, és amint látom, már a ti anyagi helyzetetek is rendeződött.” De ő közbeszólt: „Nekem elég lesz 2500 dollár is, és ezt is átutalom a körzet belső céljaira.” Többször megbántam, hogy nem volt kedvem imádkozni ezért az emberért - fejezte be az előljáró.

Látjátok barátaim, milyen nagy különbséget jelent úgy nézni a dolgokra, ahogy Isten Igéje mondja, vagy pedig, ahogy mi gondolkodunk.

Hadd fejezzem be ezt a tanulmányt egy igével a Zsidó 10,1-4-ből: „Mint hogy a törvényben a jövőző jónak árnyéka, nem maga a dolgok képe van meg, ennél fogva azokkal az áldozatokkal, amelyeket esztendőnként szüntelenül visznek, sohasem képesek tökéletességre juttatni az odajárulókat; Különbön megszűnt volna az áldozás, mivel hogy az egyszer megtisztult áldozók többé semminemű büntudattal nem bírtak volna. De azok esztendőnként bűnre emlékeztetnek. Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket.” A bikák és bakok vére nem képes eltörölni a bűnöket; az ő vérük azokat csak elfedezni tudja. A vér befedezte az emberek szívét, de a bűn benne maradt és vele együtt a büntudat is. De Isten Krisztusban megváltott minket a büntudattól is. „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.” Ne gondolj többé a bűnökre! O nem emlékezik rájuk, te miért tennéd? Meg fogod látni, milyen nagy bizalommal jöhetünk imában Hozzá, és **biztosan** tudjuk, hogy meghallgat bennünket!

10. tanulmány

Hogyan szabadíthatod fel a hited? (II.)

Róma 10,10

Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.

Márk 11,23

Mert bizony mondom néktek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, meglesz néki, amit mondott.

Már tanulmányoztuk azt, hogyan lehet szívvel hinni. Most a Róma levél 10. részéből a 10. vers második felét fogjuk megvizsgálni, vagyis azt, hogy „szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.” A szöveg „üdvösség”-et mond, de nemcsak az üdvösségre vonatkozik, hanem minden másra is, ami Istentől jön, mivel Istentől mindent ugyanilyen módon kaphatunk: hit által. Mindig szívvel hisz az ember, és szájával teszi a megvallást. Szívvel hiszünk, amikor gyógyulásról van szó és szájjal teszünk vallást róla. Szívvel hiszünk, amikor Szent Szellem-keresztsegről van szó és szájjal tesszük a megvallást. Bármit is kérsz Istentől, ezen a módon kell elfogadnod azt.

Figyeljétek meg a Márk 11,23-at, amely ugyanezt a gondolatot tartalmazza: „Mert bizony mondom néktek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és szívében nem kételkedik, hanem hiszi (ez a szívbéli hit), hogy amit mond, megtörténik, meglesz néki, amit mondott.” Egy nap olvastam ezt a verset, és ahogy elmélkedtem rajta, a Szent Szellem felhívta a figyelmemet arra, hogy Jézus ebben a szövegrészben a hitet egyszer említi, a „kimondást” viszont háromszor. Aztán az Úr is beszélt nekem erről: „Háromszor annyit kell prédikálnod a kimondásról, mint a hitről.” Az emberek nem a hit részét tévesztik el, hanem a kimondást. Ki kell mondanod a száddal, amit hiszel, hogy eredményt érhesz el. A Biblia nem tanítja azt, hogy ha hiszel a szívedben, akkor Isten válaszol a kérésedre. Nincs benne a Bibliában, hogy ha a szívedben hiszel, akkor kaphatsz bármit is. A Biblia arra tanít, hogy ha hiszel a szíveddel és kimondod a száddal, akkor kapod meg azt, amit kívánsz. Ezt találod a Róma levél 10,9-10 verseiben is.

Figyeljétek meg a Róma 10,8 versét: „De mit mondunk? Közel hozzád a beszéd faz Ige], a szádban és a szívedben van: azaz a hit beszéde [Igéje], amelyet mi hirdetünk.” Vedd észre, hogy a hit Igéjének a szádban is éppen úgy benne kell lennie, mint a szívedben ahhoz, hogy működésbejöjjön. Ha csak a szívedben van, akkor nem hoz eredményt, de ha a szívedben és a szádban egyaránt benne van, akkor hála Istennek működni fog. „Szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.” Ebben a tanulmányban tehát a helyes gondolkodásmódot, helyes hitet és a helyes megvallást szeretném tárgyalni.

Ha a gondolkodásod helyes, a hited is helyes lesz. Ha a hited helyes, a megváltásod is helyessé válik. De ha e három közül bármelyik rossz, az a másik kettőt is elrontja. Isten az ő Igéjét azért adta, hogy a gondolkodásunkat kiigazítsa, és ha mi Isten Igéjével összhangban gondolkodunk, hitünk helyessé válik. Amikor helyesen hiszünk, akkor az, amit a szánkval kimondunk, szintén helyes. Biztos vagyok abban, hogy rendkívül kevés keresztény ismerte fel, értette meg, hogy milyen helyet foglal el a megvallás a dolgok sorában. Sajnálatos tény, hogy a „megvallás” szó hallatán az emberek

nagy része bűnvallásra, gyengeség, kudarcok megvallására gondol. Ez a megvallás negatív oldala, de van pozitív oldala is, és a Biblia többet tanít erről, mint a negatívról. A szótár szerint a megvallás azt jelenti: beismerni, bevallani valamit; hitet vallani. A megvallást tehát a szótár a hibák beismerésének, és a hit felvállalásának egyaránt definiálja. Ha a megvallásnak csak az egyik oldalát gyakorolnánk, és állandóan hibáinkat, kudarcainkat vallanánk meg; megvallásunk csak ebből állna, akkor keresztény mivoltunkban egyre féloldalasabbá torzulanánk; szellemünkbe gyengeség, bűn- és kudarcérzés épülne be. A megvallás tulajdonképpen három dolog:

- megerősítése valaminek, amit hiszünk;
- bizonyoságtétel valmiről, amit megismertünk;
- tanúskodás egy olyan igazság mellett, amely a sajátunkká lett.

A te megvallásod tehát megerősítés, bizonyoságtétel és tanúskodás. Megerősítése annak, amit hiszel; bizonyoságtétel arról, amit megismertél; tanúskodás amellett, ami a tiéd lett.

Ezen a területen a legfőbb problémát az okozza, ha nem tudjuk, mit kell megvallanunk. Megvallást pontosan öt dologgal kapcsolatban tehetünk:

- amit Isten Krisztusban tett értünk a megváltás nagy művében;
- amit Isten az Ige és a Szent Szellem által adott nekünk az újjászületésben és a Szent Szellemmel való betöltekezésben;
- amivé Isten, az Atya számára lettünk Krisztus Jézusban;

94

- amit Jézus most tesz értünk az Atya jobbján, ahol O örökké él és közbenjár értünk;
- amit Isten tehet általunk, vagy amit az Ő Igéje tesz a mi ajkaink által.

Az emberek gyakran megkérdezik, hogyan tanulmányozzák a Bibliát, és én a hívőknek mindig azt ajánlom, olvassák át az Újszövetséget, elsősorban az apostoli leveleket, amelyeket az Egyháznak írtak, és húzzák alá piros cerzával

- vagy még jobb, ha fognak egy üres papírt és fölírják - azokat az igéket, amelyekben az „Óbenne”; „Krisztusban” és az „Akiben” kifejezések megvannak. Miután megtaláltad ezeket az igéket, kezd el megvallani általuk, ki vagy te, és mivel rendelkezel. Ha ezt megteszed, biztosítalak, hogy nem telik el hosszú idő, és egészen megváltozik az életed. Adok néhány mintaigét, hogy könnyebben felvegyétek a helyes irányt, de itt lehetetlen mindet felsorolni, mivel 133 vagy 134 van belőlük.

Íme néhány ige, amelyet meg kell vallanunk Isten előtt és a világ előtt is arról, hogy kik vagyunk Krisztusban. Először is a 2 Korinthus 5,17: „Azért ha valaki Krisztusban van (itt van tehát a „Krisztusban” kifejezés; nézzük mit mond erről), új teremtés az; a régiék elmúltak, ímé újjá lett minden.” Milyen forradalmi dolog, hogy ezt taníthatja és megvallhatja az Egyház! Új teremtések vagyunk Krisztus Jézusban. Nem bűnbocsánatot nyert bűnösök, szegények, gyengék, ingadozók, vétkezők vagyunk. Mi új teremtmények vagyunk, akiket Isten teremtett Krisztus Jézusban. Pál azt írja az efézusi gyülekezethez, hogy minket Isten teremtett Jézus Krisztusban. Új teremtések vagyunk tehát Krisztusban, Isten életével, Isten természetével és Isten képességeivel a bensőnkben. Ez az ige mindig az egyik kedvencem volt, és úgy hiszem, fontos szerepet játszott abban, hogy fölkeltem a betegágyról, és hogy elmondhatom mindenkinek, új teremtés vagyok Krisztus Jézusban.

Fiatal, 17 éves baptista fiú voltam és sohasem voltak olyan problémáim, mint a legtöbb embernek; egyszerűen azért, mert mindig kész voltam megmondani mindenkinek: „Új teremtés vagyok.” Készséges voltam a tanúságtételre. Min-nél többet beszélsz erről, annál valóságosabbá válik az az új teremtés számodra, aki és ami te már vagy.

Fiatal koromban prédikáltam börtönben, utcán, és munkálkodtam a gyülekezetben is. Emlékszem, egyik este a városban az egyik sarkon álldogáltam, amikor egy fiatal srác lépett hozzám. Egy gyülekezetbe tartozott, sajnos ugyanolyan fajtához mint én. Hogy megtért-e, azt az életmódjából sem én, sem más nem ítéltük meg, de akkor este elmondta, hogy soha nem tért meg, csak csatlakozott a gyülekezetbe. (Csatlakozni egy egyházhhoz vagy megtérni: ez nem ugyanazt jelenti.) Tehát megszóltott:

- Kenneth, kérlek, tennél nekem egy szívességet? Nem kérnék meg, de már nagyon késő van. Ismered a barátnőmet?

Ismertem és tudtam, hogy ő és a barátnője a legsilányabb és legkeményebb emberek, akiket valaha is láttam. Sietve folytatta:

- Az unoka-nővére eljött látogatóba, és én megígértem, hogy összehozok neki egy randevút, de nem találtam számára partnert. Ez a lány nem olyan, mint a barátnőm - tette hozzá, mert tudta, ha olyan lenne, nem mennék vele. - Megtennéd, hogy eljössz és kihúzol a csávából? Örökre hálás leszek és ígérem, nem maradunk sokáig, legfeljebb harminc, negyven percig, aztán elmegyünk. Nem fogunk sem inni, sem táncolni, és egyetlen cigarettát sem fogok elszívni, amíg ott leszünk.

Végül, hogy segítsek rajta, elmentem. Amikor megérkeztünk, bemutatnak a vendég lánynak, és alig néhány perc telt el, máris elkezdtek táncolni. A lány felkért.

- Nem táncolok - mondtam.

- Nagy szemeket meresztett rám és megkérdezte:

• Miért?

• Mert új teremtés vagyok - feleltem.

• Hogy érted azt, hogy „új teremtés” vagy? - kérdezte.

• A 2 Korinthus 5,17-ben azt mondja az Ige: „Valaki Krisztusban van, új teremtés az” - válaszoltam. - Volt idő, amikor engem is érdekeltek azok a dolgok, amik most benneteket, de új teremtés lettem Krisztus Jézusban.

Míg az a lemez szólt, prédikáltam neki, végül meggyőződésre jutott és sírni kezdett. A lemezjátszó leállt, a másik kettő látta, hogy meggyőztem. A fiú azonnal szólt: „Menjünk!” Rögtön haza akart vinni.

Nem érdekelt, hol vagyok, utcán, otthon vagy iskolában; mindenkinek megmondtam, hogy új teremtés vagyok Krisztus Jézusban. Ha ezt megvalljuk, nagy változást hoz az életünkbe. Nem kísértettek a világ dolgai, mivel állandóan megvallottam: „Új teremtés vagyok Krisztus Jézusban.”

Itt van egy másik ige, az Efézus 1,7-8: „Akiben van a mi váltságunk az Ő vére által, a bűnöknek bocsánata az O kegyelmének gazdagsága szerint, melyet nagy bőséggel közlött velünk minden bölcsességgel és értelemmel.” Szeretném, ha megjegyeznék az első részt: „Akiben van.” Figyeljétek meg ezeket a kifejezéseket, hogy „Akiben” és „(nekünk) van”. Hála Istennek, hogy nemcsak próbáljuk ezt megszerezni, hanem már megvan. Nem majd meglesz, hanem megvan most, jelen időben. Mi az, ami nekünk már most megvan Őbenne? A megváltás. Azaz, hogy a Sátán uralma megtört, elvesztette hatalmát az életed felett, abban a pillanatban, amikor új teremtés lettél. Új Urat fogadtál el. Jézus Krisztus fog uralkodni fölötted. Eddig a Sátán volt az urad, de most már Jézus lett az. A Róma 10,9 azt mondja: „Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról”; tehát arról, hogy Jézus az Úr. A Sátán uralma véget ért, Jézus uralma pedig elkezdődött abban a pillanatban, amikor újjászülettél. „Akiben van a mi váltságunk.” Miből és kitől vagyunk mi megváltva? Az emberek általában azt mondják: „Hála Istennek: meg vagyok váltva a bűntől.” Ez igaz, de távolról sem ennyi az egész.

A Galata 3,13-ban azt olvassuk: „Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká lévén érettünk; mert meg van írva: Átkozott minden, aki fán függ.” Meg vagyunk váltva a törvény átkától. Mi is a törvény átka? Menj vissza a törvényhez, és keresd meg. Menj vissza a Biblia első öt könyvéhez. Az Újszövetségben a „törvény” kivétel nélkül mindig a Biblia első öt könyvét jelenti. Ha oda visszalapozol, meg fogod látni, hogy a törvényszegés átka vagy büntetése három dologban jelentkezik: szegénység, betegség és a második halál. Hála Istennek, Ő megváltott a szegénység átkától. Tudtátok ezt? Megváltott a betegség átkától és megváltott a halál átkától is; a szellemi haláltól most, a fizikai haláltól pedig akkor, amikor Jézus újra eljön. Nem kell félnünk a második haláltól. Ez a szellemi halottakra vár, és én nem vagyok szellemileg halott.

Igen, meg vagyunk váltva a szegénység átkától. Vannak, akik azt gondolják, Isten azt akarja, úgy éljük le az életünket, hogy soha ne legyen semmink. Nagyon sokat hallottunk erről a régi időkben, és sajnos magam sem tudtam ennél jobbat, még néhány évvel ezelőtt sem. Sajnos én sem ismertem a Bibliát eléggé. Sokkal könnyebb a tradíciókban hinni, mint a Bibliában. Sokszor ahelyett, hogy valóban a Bibliában hinnénk, abban hiszünk, amit tanítottak nekünk arról, függetlenül attól, hogy valóban ez van-e benne, vagy sem. Lehet, hogy azt mondod: „Igen, de a Bibliában az áll, hogy a pénz minden gonosznak a gyökere.” Nem, a Biblia ezt egyáltalán nem állítja. Ehelyett azt mondja, hogy a pénz szerelme a gyökere minden rossznak, és ebben a bűnben benne lehetsz akkor is, ha egyetlen filléred sincsen.

Hallottam valakit így beszélni: „Úgy érzem magam, mint Jób.” Mert néhányan azt hiszik, hogy szegény Jób egész életét szegénységben, betegségben és nyomorúságban töltötte, de ez nem igaz. Az egész „Jób könyve” egy kb. 9 hónapos időszakot fog át. Az utolsó fejezetben pedig láthatjuk, hogy Isten kihozta őt a fogságból. Amikor a tolvajok betörték és elvitték a vagyonát, ő a Sátán foglya volt. Mikor tűz esett az égből és elégette a termését, akkor is a Sátán foglya volt. Mikor vihar jött és a ház rádőlt a gyermekeire, úgy, hogy mindannyian meghaltak, és amikor fekély lepte el talpától a feje búbjáig, felesége pedig ellene fordult mondván: „Átkozd meg az Istent, és halj meg!” – ezalatt Jób mindvégig a Sátán fogságában volt. De a Biblia elmondja azt is, hogy Isten megváltoztatta Jób sorsát, és kihozta őt a fogságból.

Tehát légy óvatos, amikor úgy érzed, olyan vagy, mint Jób, mivel lehet, hogy így a világ egyik leggazdagabb embere leszel. Kétszer annyid lesz, mint azelőtt; meggyógyulsz és magas kort érsz meg. Jób száz évet élt még azok után az események után, amelyeket följegyeztek abban a könyvben. Tehát vigyázz, amikor azt mondod, Jób vagy, mert a végén még megkapod a gyógyulásod és úgy fogsz bővölködni, mint ő! Van egy szólásmondás, amit gyakran hallottam már. Az emberek azt mondják, hogy olyan szegények, mint Jób pulykája. Nos, Jób pulykája nem volt szegény, és ezt be tudom bizonyítani a Bibliából. Először is: rablók jöttek, betörték és meglopták Jóbot, márpedig ha voltak pulykák az állatai között, satnyákat biztos, hogy akkor sem loptak volna el, arra úgysem találtak volna vevőt. Másrészt amikor Isten megszabadította a fogságból, kétszer annyit adott neki, mint amennyije azelőtt volt, így bőven lett gabonája, hogy táplálja a jószágot. Jób pulykái tehát nem voltak szegények, és neked sem kell szegénynek lenned.

De azokban az években, amikor fiatal prédikátor voltam, sokan csak ültünk csukott szemmel, és mint a madárfiókák, tátottuk a szánkát, és mindent lenyeltünk, amit belénk tömtek. Emlékszem, évekig úgy éltem, ahogy a szólás mondja: „a hordó fenekén”. Sőt, talán még a fenekéig sem értem el, hanem mélyen alatta voltam. (Ez az angol szólás a rendkívül nehéz anyagi helyzetre vonatkozik. - a szerk.)

Ahányszor egy jó igét találtunk az anyagi áldásról, mindig akadt valaki, aki azt mondta: „Ez csak a zsidókra vonatkozik.” És évekig olyan kevés eszünk volt, hogy el is hittük. De egy nap olvastam a Galata 3,13-14-et, amely azt mondja: „Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká lévén érettünk; mert meg van írva: Átkozott minden, aki fán függ. Hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon [átjöhessen a pogányokra], hogy a Szellem ígéretét elnyerjük [megkaphassuk] hit által.” Ábrahám áldása háromféle volt: anyagi, fizikai és szellemi természetű. Az Újszövetségben a 3 János 2 is egyetért abban, hogy Isten azt akarja, hogy anyagi, fizikai és szellemi áldásban egyaránt részesüljünk, mert ezt mondja: „Szeretett barátom, kívánom hogy mindenben jól legyen dolgod és légy egészséges, amint jó dolga van a lelkednek.” Ez nemcsak zsidóknak szól.

Sajnos azt kell mondanom, hogy nem adhatunk mindennek hitelt, amit könyvekben olvasunk. Jobb, ha az elolvasottakat ellenőrizzük. Egy magazinban azt olvastam, hogy a hosszú földi élet nem újszövetségi áldás. Én mindig azt hittem, hogy az Efézus-levél az Újszövetségben van, ti nem? Odalopoztam tehát az Efézus 6-hoz, amely az efézusi gyülekezetnek íródott. Vagy ez nem újszövetségi gyülekezet volt? Vagy Pál nem az Újszövetséget prédikálta, és nem rájuk tartozó témákról beszélt?

Azt mondja: „Ti gyermekek szót fogadjatok a ti szüleiteknek az Úrban, mert ez az igaz. Tiszteljétek a te atyádat és a te anyádat (ami az első parancsolat ígérettel).” Mi tehát az ígéret? „Hogy jól legyen neked dolgod és hosszú életű légy a földön.” Pál azt mondja az efézusiaknak, hogy ez rájuk vonatkozik. De ha ez vonatkozik az efézusiakra, akkor vonatkozik a mostani Egyházra is. Ha még érvényes a parancsolat, akkor érvényes az ígéret is; és én hiszem, hogy érvényes mindkettő. Éppúgy hiszek az ígéretben, mint a parancsolatban. Gyakorolnunk kell az egyiket, és élvezni fogjuk a másikat is. Nem kell mindent elhinned, amit olvasol. Bármi is az, jobb ha ellenőrzöd és megfigyeled, hogy összhangban van-e az Igével.

Hallottuk és olvastuk, hogy az anyagi áldás csak a zsidókra vonatkozik, és el is fogadtuk ezt. De tanulmányozni kezdem, hogy kik a zsidók. A „zsidó” szó egyszerűen a Júda név származéka. Az izraelitákat soha nem hívták zsidóknak, csak miután szakadás történt a törzsek között. Júdának nem volt nagyobb anyagi áldása, mint Izrael bármely más törzsének. Ők az áldást apjuktól, Izraeltól vagyis Jákobtól örökölték. Jákob az ő apjától, Izsáktól nyerte azt, Izsák pedig az ő apjától, Ábrahámtól; tehát itt nem a zsidók áldásáról, ígéretéről van szó; ez nem egy zsidó áldás (Júda áldása), nem Izrael áldása, és nem is Izsák áldása, hanem Ábrahám áldása. Es az Újszövetség közepén az áll: „Ábrahám áldása...legyen a pogányokon.” Ábrahám áldása tehát az enyém. Evekig abban a tévedésben éltem, hogy nem bővülködhetem, hogy egész életemben a fogamhoz kell vernem a garast. Azt hittem, ez az alázat jele.

Emlékszem, amikor ezt az igazságot megragadtam, annyira izgatott lettem, hogy nem tudtam elaludni. És miután ezt az igét megértettem, jöttek hozzá más igék is, és a Szent Szellem így szólt hozzám: „Talán Isten Igéjében nincs benne minden létező dolog? Vajon a zoltárok nem azt mondják, hogy Istené a világ és annak teljessége? A Bibliában nem az áll, hogy az ezüst, az arany és a jószág az ezeryi hegyeken az Úr? Vajon kinek teremtette Isten mindezeket?” A Bibliában azt olvassuk, hogy Isten teremtette a világot és annak teljességét. Mindent létrehozott, végül megalkotta az embert, Ádámot, és így szólt hozzá: „Ádám, uralmat adok neked mindezek felett.” Mindent az Ó embere, Ádám számára teremtett. Hatalmat adott neki az ezer hegyeken lévő jószágon; az ezüstön és aranyon; a világon és annak teljességén. Más szavakkal: Ádám volt ennek a világnak az istene.

Megkérdezheted: „Hogy jött akkor be az ördög és az egész bandája?” Ugy, hogy Ádám árulást követett el. Kiárusított az ördögnek mindent, és így a Sátán lett ennek a világnak az istene. Az Újszövetségben „evilág istené”-nek mondja az Ige. De Jézus, a második Ádám azért jött, hogy megváltson minket a Sátán kezéből. A Róma 5,17 így szól: „Mert ha az egyiknek bűnesete miatt uralkodott a halál az egy által; sokkal inkább az életben uralkodnak az egy Jézus Krisztus által azok, kik a kegyelemnek és az igazság ajándékának bővülködésében részesülnek.” A magyarázó fordítás így fogalmaz: „Ők úgy fognak uralkodni Jézus Krisztus által ebben az életben, akár a királyok.” Ezek szerint királyként kell uralkodnunk ebben az életben. Uralkodnunk kell, és nem uralom alatt lennünk. A körülmények nem uralhatnak téged, neked kell uralkodnod azokon. A szegénység nem uralkodhat fölötted, neked kell uralkodnod a szegénység fölött. A betegség, gyengeség sem uralkodhat fölötted, neked kell uralkodnod és győznöd afölött. Most a te életedről beszélek. Uralkodj abban, mint egy király, Krisztus Jézus által, akiben a mi megváltásunk van.

A Galata levél 3. fejezetében, az utolsó versben olvastam ezeket, ami most nektek is segíteni fog: „Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök.” Szeretném, ha a 7. verset is elolvasnátok: „Értsétek meg tehát, hogy akik hitből vannak, azok az Ábrahám fiai.” Hála Istennek, Ábrahám áldása az enyém! Elmondhatom nektek, hogy bár meglehetősen konzervatív vagyok, de akkor éjszaka, amikor ezt megértettem, annyira izgatott lettem, hogy kiugrottam az ágyból és körbeszaladtam a szobában. Tudjátok, fél lehet annyira buzdulni, hogy nem tudunk csendben maradni, és engem izgat Isten Igéje. Nagyon sajnálom az olyan embereket, akiket az apró-cseprő dolgok izgatnak fel. Néha, amikor az Igét tanítom, mielőtt még magam is észrevenném, már fel-le szaladgálok a teremben. Miért is ne buzdítana fel minket Isten Igéje? Egy futballmeccsen mindannyian nagyon izgatottak és zak-latottak vagyunk néhány figura miatt, akik a fűvön futkosnak; de ezért nem szólhatnak ránk, ott ez így van rendjén. De ha Isten Igéje izgat fel és

szaladgálsz egy kicsit a teremben, akkor biztosan lesz valaki, aki azt mondja, elment az eszed. Pedig találtam valamit, amin igazán fel lehet lelkesülni: Ábrahám áldása az enyém! Végre van már ígém is erről! A szívem mindig is azt mondta, hogy így van, de a fejem soha nem tudta megérteni.

Lapozunk most vissza az 5 Mózes 28-ra. Láthatjátok, hogy az átkokat a 15. versből sorolja az író, de az első 14 versben az áldások állnak, és ezek Ábrahám áldásai. Figyeljétek meg, hogy mit mond a 8. vers első része: „Áldást parancsol melléd az Úr a te csüredben és mindenben, amire ráteszed kezedet.” A 11. vers első része azt mondja: „És bővülködővé tesz téged az Úr minden jóban.” A 12. vers első része pedig: „Megnyitja néked az Úr az Ő drága kincsesházát.” A 13.: „És fejjé tesz téged az Úr és nem farokká.” Ne felejtsetek el, hogy most anyagi, fizikai áldásról beszélünk. Ahelyett, hogy farokká lennél, ami én is voltam, te fej lehetsz. „És mindinkább feljebbvaló leszel és nem alábbvaló.” Mit mond ezzel? Nem a hordó fenekén leszel, hanem a tetején.

Miután vagy tízszer körülszaladtam a szobában, bebújtam az ágyba és próbáltam aludni, de ahogy épp elszunnyadtam volna, megint felugrottam az ágyból és felkiáltottam (bár kívülről ez csak suttogásnak hallatszott, mert nem akartam senkit felébreszteni): „Hála Istennek, Ábrahám áldása az enyém!!!” Annyira izgatott lettem, hogy újból és újból fel kellett kelnem és körbefutnom. Harmadszor hajnali 4 órakor keltem fel és szaladtam körbe a szobában. Látjátok? Ennyire felbuzdított, amikor megláttam, hogy meg vagyok váltva a törvény átkától, a szegénység átkától, és hogy Ábrahám áldása az enyém.

Szeretném megosztani veletek, amit az Úr mondott nekem: „Ne imádkozz többet pénzért, ne kérj pénzt. Látod, hogy van hatalmad az én nevemben, Jézus nevében a földön, és mindent neked adtam abban a névben, amire szükséged lehet.” Hát Isten a jószágokat, az ezüstöt, aranyat vajon az ördögnek és a hozzá hasonlóknak teremtette? Tudjuk, hogy Isten szereti a bűnöst is, de jobban szereti talán, mint a saját gyermekét? Nem. Ő a javakat az Ő népe számára alkotta. Azt mondta Izraelnek, ha szorgalmasan hallgat az Úr szavára és engedelmeskedik, akkor a föld gyümölcsét fogja enni. Hiszem, hogy Isten azt akarja, hogy a legjobbat együk; a legjobb ruhákat hordjuk; a legjobb autótakarítást vegyünk; a legjobb legyen nekünk mindenből. Jézus azért jött, hogy az Atyát megmutassa nekünk és azt mondta: „Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok...” Hány olyan szülő van köztetek, aki azt kívánja a gyermekének, hogy a fogához verje a garast, beteg, nyomorúságban éljen, és soha ne lábaljon ki ebből? Egyikünk sem akar ilyet. Sőt, biztos vagyok abban, hogy legtöbbször körömszakadtáig dolgoztunk és áldozatokat is hoztunk, hogy a gyermekeink jobb oktatásban részesüljenek és jobban élhessenek, mint ahogyan mi éltünk.

Ezután, amikor gyülekezetekben prédikáltam, a pásztorok mindig azt mondták: „Te kaptad a legnagyobb összegű felajánlást az evangélisták közül a gyülekezet történetében.” (És még csak nem is kellett kérnem.) Megvolt a kulcsom, amitől megnyíltak az ajtók. Természetesen áldozatot is kellett hoznom: két gyermekem magániskolában tanult, az anyósom otthon volt, mi pedig a feleségemmel szolgáltunk. Azokon a heteken, amikor nem dolgoztunk, nem volt jövedelmünk. Feláldoztam valamennyit, hogy a gyermekeimnek segíthessek, de ez nem volt nehéz. Jézus azt mondja: „Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább...” Isten Krisztuson keresztül gondoskodik rólam.

- Ne imádkozz anyagiakért soha többé! Én az aranyat, ezüstöt és az ezer hegyeken lévő jószágot az én emberem, Ádám számára teremtettem, és hatalmat adtam neki fölöttük. Ő árulást követett el, és az egészet odaadta a Sátánnak, így a Sátán lett ennek a világnak az istene; de én, a második Ádám eljöttem, hogy megváltsalak benneteket az ellenség kezéből és kihozzalak az átok alól. Most tehát, mivel már gondoskodtam rólad, ahelyett, hogy imádkoznál, egyszerűen csak mondd azt: „Sátán, vedd le a kezedet a pénzemről!” Igényeld azt, amire szükséged van.

- De hogyan tegyem ezt Uram? - kérdeztem.

- Nos, ha 200 dollár kell egy héten, akkor parancsold meg a Sátánnak, hogy vegye le a kezét a pénzedről. Igényeld arra a hétre 200 dollárt. Ebben az életben Krisztus által uralkodsz.

Emlékszem, félelemmel és remegve próbáltam ki, amit ajánlott. Istennek egy kis hitetlenséggel kell megmérkőznie benned, amikor nem vagy biztos valamiben. De legközelebb már többet vár tőled. A következő gyülekezetben, ahová mentem, azt mondtam: „Uram, ha megkapom, amire szükségem van, akkor beigazolódik, amit mondtál, mert legutoljára, amikor itt voltam, csak 60 dollárt adtak egy hétre. Uram, én megteszem, amiről azt gondolom, hogy lehetetlen. Tehát: Sátán, vedd el a kezedet a pénzemről, 150 dollárt igényelek erre a hétre!”

Sose higyjetek a lehetséges dolgokban, higyjetek a lehetetlen dolgokban! Úgy volt, hogy egy hétig leszek ott, de végül tíz nap lett belőle, így azt mondtam: „Rendben van Uram, 200 dollárt igényelek erre a tíz napra. Sátán, vedd el a kezedet a pénzemről!” Eddig a pontig szegénységtől sújtott ember voltam. Emlékszem, a pásztor egy szó nélkül adta körül a tányért, és amikor megkaptam, 240 dollár volt rajta, pedig én csak 200-at kértem. Akkor visszamentem azokhoz a gyülekezetekhez, ahol már prédikáltam, és a bővülködésről kezdtem tanítani. Megmutathatom a könyveimből, hogy kétszer annyit kaptam tőlük, mint amikor először voltam ott, azáltal, hogy a kulcsot használtam. Hála Istennek, nem vagyok átok alatt, mert Jézus megszabadított! A betegség helyett egészségem van, és a szegénység helyett gazdagságom, mert Jézus Krisztus megváltott engem!

11. tanulmány

Hogyan szabadíthatod fel a hitedet? (III.)

Róma 10,10

Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.

Tehát szájjal tesszük a megvallást. Jézus mondta: „...ha valaki azt mondja...és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond megtörténik, meglesz neki amit mondott.” Meg lehet állapítani, hogy valakinek helyes-e a hite, abból, amit mond. Ha a megvallása rossz, a hite is rossz. Ha a hite rossz, akkor rossz a gondolkodásmódja is. Ha a gondolkodásmódja rossz, akkor az elméje még nem újult meg Isten Igéje által. A három összefügg. Isten azért adta nekünk az O Igéjét, hogy gondolkodásmódunkat kiigazítsa. Megvan a lehetőségünk arra, hogy Isten Igéjével összhangban gondolkozzunk.

Képtelen vagyok megérteni, hogyan gondolhatja bárki, hogy segítséget nyer Istentől, ha közben mellőzi az Igét. Sokszor nem értem a teljes evangéliumi hívőket sem. Isten csak az Ő Igéjével összhangban munkálkodik. Az Igét Isten az O neve fölé magasztalta. Honnan veszed, hogy segítséget kapsz Istentől, ha te magad ellene foglalsz állást? Lehet, hogy ezt nem tudatosan műveled, de ha az Ige ellen foglalsz állást, akkor nem kérheted Őt, hogy tegyen valamit érted. O csak Igéjével összhangban munkálkodik. Döbbenettel tapasztalom, hogyan viszonyulnak az emberek Isten Igéjéhez. Az Igét ugyanazzal a tisztelettel kell kezelnünk, mint magát Jézust, ha fizikai mivoltában közöttünk volna! Nem a papírra, tintára, a könyvre gondolok, hanem az Ige szavaira.

Prédikáltam egy helyen, ahol több felekezet képviselői voltak együtt. Egy nap a gyülekezet irodájában voltam, amikor a telefon megszólalt és hívták azt a pásztor, akinél az összejöveteleket tartottam. Bár a kagyló nem az én fülemben volt, mégis hallottam minden szót. A telefonáló az előző esti prédikációra panaszkodott. A pásztor így felelt neki:

- Minden benne van az Igében. Követtem őt, ez a Biblia. Évek óta vagyok szolgálatban, tudok olvasni, és minden le volt írva.

A másik így szólt:

- Nézd, én 25 éve prédikálok már ezt a magam módján, és akár így van, akár úgy, Biblia vagy nem Biblia, meg is maradok ennél.

Ez aztán egyenes beszéd, ugye? Jó vagy rossz, Biblia vagy nem Biblia; csak azért mert így prédikálja már 25 éve, nem fogja megváltoztatni. Amíg az emberek tudása kialakulatlan, addig Isten hozzájuk igazodik, ahogyan mi is tesz-szük a kisbabákkal. De amikor már egy tudásszintet elérünk, Isten elvárja tőlünk, hogy annak világosságában járjunk.

Emlékszem, egyszer, amikor gyülekezeti pásztor voltam, egy találkozási a gyülekezet minden korábbi vezetőjét meghívták, és bizonyos embereket felkérték közülük, hogy beszéljenek. Az egyik testvér, aki azelőtt pásztor volt ott, azt mondta: „Szeretném, ha mindenki tudná, hogy minden egyes dolog ugyanúgy folyik, ahogy 25 évvel ezelőtt. Szeretném, ha mindenki tudná, hogy semmit nem változtam az elmúlt 25 évben.” Azt gondoltam magamban: Rendben van, ezek szerint ő még mindig csecsemő, mert ha 25 évvel ezelőtt kezdett prédikálni, biztos, hogy nem tudott mindent. Ha az alapokat nézzük, természetesen ugyanabban hiszel, de sok gondolatot mégis megváltoztattál, ugye?

Amikor a „megvallás” szót használjuk, ösztönösen bűnre vagy hibára gondolunk, de ez csak a negatív oldal. Fontos a maga helyén, de van egy pozitív oldal és a Biblia többet közöl erről, mint a másokról. A megvallás, ahogy az előző fejezetben mondtuk, megerősítése valaminek, amiben hiszünk; bizonyágtétel valamiről, amit megismertünk és tanúságtétel egy igazság mellett, amelyet elsajátítottunk. Megváltásunknak néhány konkrét dologra kell koncentrálnia, egészen pontosan öt dologra, ezeket is felsoroltuk az előző fejezetben.

Isten a mi ajkainkról elhangzó Ige által munkálkodik. Jézus azt mondja: „Menjetek és tanítsatok.” így tehát Isten munkálkodik általunk. Mi hordozzuk az Igét, és ha mi nem hordozzuk, és nem bocsajtjuk ki azt, akkor semmit sem csinálunk, csak vesztegetjük az időnket, ha azért imádkozunk, hogy Isten cselekedjen. Ha valaki elveszett, akkor lehet, hogy feleslegesen imádkozol Istenhez, hogy mentse meg, ha nincs senki, aki elvigye hozzá az Igét. Ha pusztán az imáink által meg tudnánk nyerni embereket, akkor nem kellene misszionáriusokat küldenünk a világ minden részére. Egyszerűen beimádkozhatnánk a pogányokat az Egyházba. De a Szent Szellem és Isten csak az Igével együtt munkálkodik. Jézus azt mondta a Márk 16,15-20-ban: „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtsének. Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözül; aki pedig nem hisz, elkárhozik. Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben démonokat űznek; új nyelveken szólnak. Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálost isznak, meg nem árt nekik; betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak. Az Úr azért, minekutána szólott nekik, felvitetek a mennybe, és ült az Istennek jobbjára. Azok pedig kimenvén, prédikálnak mindenütt, az Úr együtt munkálván velük, és megerősítvén az Igét a jelek által, amelyek követik.” Mit tett Jézus? Megerősítette az Igét. Isten semmit sem cselekedett addig, amíg nem prédikálták az Igét. A jelek nem az egyéneket követik, hanem az Igét. Te kibocsájtod azt, és a jelek jönnek maguktól. Nem te követed a jeleket, hanem a jelek követik az Igét. Az utolsó gyülekezetben, ahol pásztor voltam, nagyon aggasztott, hogy nem követte elég jel a szolgálatomat. Rendszeresen bezárkóztam a gyülekezeti épületbe, napokig imádkoztam és kértem az Urat:

- Uram, minden alkalommal vannak új megtérőink és olyanok, akik meggyógyulnak vagy betöltekeznek Szent Szellemmel, de nem igazán sokan. Úgy látom, hogy nem követi elég jel a szolgálatomat.

Végül az Úr így szólt:

- Ne kérd, hogy erősítsek meg jelek által. Csak prédikáld az Igét, és jelek követik a szolgálatot. Ha azt prédikáld, jönnek a jelek. Ha nem jönnek a jelek, akkor nem az Igét prédikáld.

Meg kell mondanom, ez meghökkentett. Majdhogynem sértve éreztem magam. Azt mondtam:

- De Uram, hiszen tudod, hogy mindig ragaszkodtam a te Igédhez! (Te is gondolhatod ezt magadról.)

Ő azt felelte:

- Ellenőrizd, hogy mit prédikálsz; nézz utána, valóban az Igét prédikáld-e? Szeretném, ha tudnátok, hogy komolyan megvizsgáltam, és a legnagyobb meglepetésemre úgy találtam, hogy a prédikációim kb. 60%-át valóban az Ige teszi ki, de 30%-a vallási tradíció és kb. 10%-a hitetlenség. Es tudjátok mit láttam? Az emberek a tradíciókra és a hitetlenségre készséesebben hallgattak, mint az Igére. Őszintén szólva, igénybe vett egy kis időt, hogy megváltozzam. Az emberek szívesebben hallgatják a tradíciót, mint az Igét. Sőt, sokan szívesebben hallgatják még a hitetlenséget is. Elkezdtem magam korrigálni, úgy, hogy néha még a szószéken is hirtelen megálltam, és azt mondtam: „Nem, ez hitetlenség, ezt visszavonom.” Vagy: „Ez tradíció, ezt nem mondhatom, ez nem helyes.” Néhányan így reagáltak: „Ezt tanítjuk teljes evangéliumi körökben már harminc éve.” Azt feleltem: „Mégis tradíció, és Isten nem fogja megerősíteni semmilyen jellel.” És azután kezdtek jönni a jelek, és láttam, hogy minél több Igét prédikálok, annál több jel követ.

Azt is mondtam már, hogy nem tehetsz tanúságot olyan dolgokról, amiket nem ismersz. Egyedül az számít, ki vagy és milyen személyes kijelentésed van az Úrról, hiszen ismerheted Őt személyesen. A legelső és a legfontosabb tény az életünkben, hogy újjászülettünk. De az, hogy újjászületté, nem garantálja, hogy sikeres keresztény is vagy. Neked azt is tudnod kell, hogy ki vagy Őbenne. Amikor tudod, hogy ki vagy Őbenne, és elkezdesz ezzel összhangban gondolkodni, hinni és megvallani, akkor nincs több kudarc! Az előző tanulmányban beszéltem azokról az igékről, amelyekben az „Őbenne”, „Krisztusban” és „Akiben” kifejezések szerepelnek. Keressétek meg ezeket, és kezdjétek el megvallani őket! Látni fogjátok, az életetek megváltozik. Egyszer megkérdeztem valakit, megvallotta-e már, hogy ezek az igék érvényesek őrá is? Azt felelte:

- Igen, de valójában mégsem érvényesek rám.
- De Isten azt mondja, hogy érvényesek! - válaszoltam.
- Igen, de én tudom, hogy mégsem - erősködött.
- Nos - mondtam -, akkor vagy te hazudsz, vagy Isten. Mivel 0 mindezt állítja, te pedig tagadod. Ha anyád előtt állnál és hazugnak neveznéd, vajon nem éreznéd magad rosszul? De most úgy állsz Isten előtt, hogy Őt és az Ő Igéjét hazugnak nevezed. Kezdd el megvallani, hogy mindezek érvényesek, mivel a Biblia is ezt mondja.

Elment és morgolódt magában: „Igen, de amikor tudom, hogy nem is érvényesek!” Miért ragaszkodnak ennyire saját igazságukhoz az emberek? Vannak, akik egyszerűen nem akarnak birtokolni dolgokat, még akkor sem, ha a Biblia megadja nekik ezt a jogot. Némelyek egyszerűen nem hiszik el, még akkor sem, ha megkapják. Nem érzik a magukénak. És sokan ilyenek a Szent Szellemmel is. Egyedül a hit, az Igével összhangban levő gondolkodás, a megvallás, a kimondás, a megerősítés és az Ige szerinti tanúságtétel számít! Ez vezet sikerre!

Most szeretnék felidézni két ígérést, amelyekben ugyan nem szerepel az „Őbenne”, „Akiben” vagy „Krisztusban” kifejezés, mégis valami olyasmire vonatkoznak, ami Őbenne van meg a számunkra.

Kolosse 1,13: „Aki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és általvitt az Ő szerelmes Fiának országába.” („Őbenne” megszabadultunk a sötétség hatalmától.) Az „Aki”, Istenre vonatkozik ebben az igében. Idézem még az 1 János 4,4-et: „Ti Istentől vagytok fiacskáim, és legyőztétek azokat; mert nagyobb az, Aki bennetek van, mint az, aki e világban van.” És az Ószövetségbeli megfelelője az Ésaías 41,10: „Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert Én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítelek, és igazságom jobbajával támogatlak.” Róma 8,31: „Mit mondunk azért ezekre? Ha Isten velünk, akkor kicsoda ellenünk?” Tehát mit mondott Isten? Vegyétek ezt személyes üzenetnek: „Ne félj, mert én veled vagyok.” Mivel mi az Újszövetségben élünk, azt mondhatjuk: „Hála Istennek, Ő bennünk van.” Tudjátok, ez a legnyomósabb ok az egész világon arra, hogy ne féljünk, mert Ő velünk van és bennünk lakozik. Néha azzal biztatunk másokat: „Ne aggódj, holnapra minden rendbejön.”

De örülök, hogy Isten vállalja, hogy a lehetséges legnagyobb megerősítést adja nekünk, hogy ne féljünk.

Észrevettétek-e már, hogy Isten üzenetében újra és újra ez áll: „Ne félj!” Gyakran a prófétákon keresztül szól: „Ne félj!” Jézus Jairusnak azt mondta, amikor hírét hozták, hogy a kislánya meghalt: „Ne félj, csak higgyj!” Ha Isten csak annyit mondana: „Ne félj!” és utána magamra hagyna, még nem lennék kinn a pácból. De 0 azt is mondta: „Mert Én veled vagyok.” Féltesz-e akkor, ha valóban hiszed, hogy O veled van? NEM! Ha Ó benned van, féltesz-e? NEM! Ha félsz, azért félsz, mert mindezekben kételkedel.

- Igen - mondja erre valaki -, de te ezt nem érted. Én olyan gyenge vagyok!

- Igen - mondja az Úr -, de én megerősítelek.
- Igen, de te egyszerűen nem értheted, mennyire tanácstalannak érzem magam.
- Igen - mondja Ő -, de én megtartalak.

Köszönjük Istennek, hogy megadja ezekre a választ. Azoknak tudunk segíteni, akik akarják a segítséget, de akik nem akarják, azokért semmit sem tehetünk. Ha belevered az orrukát - ahogy mondani szokás -, az sem segít rajtuk. A szeretet a legnagyobb fegyver arra, hogy segítsünk az embereknek. Csak hadd lássák, hogy valóban szereted őket, hogy igazán érdeklődsz irántuk, és így tudsz majd segíteni.

Olvastam egy interjút a Time magazinban az Amerikai Orvosszövetség elnökével, aki azt mondta: „Van két dolog, amit a régi vidéki orvosok még tudtak, és amit a maiak már nem tudnak. Ez a páciensekkel való törődés és a szeretet, az együttérzés.” Azt mondta, hogy ez a két dolog a legnagyobb gyógyító tényező, ami csak létezik. Barátaim, én hiszem, hogy ugyanez igaz szellemi téren is. Meg fogod látni, hogy az emberek legnagyobb része, ha őszinte akkor, amikor megpillantja, hogy mi Isten terve a számára, felemelkedik erre a szintre. Ezért a dolgokat a pozitív oldalukról közelítsd meg! Prédikálj valamiért, és ne pedig valami ellen. Én nagyon örülök, hogy Isten velem van. Te nem? „Ne félj, mert Én veled vagyok.” „Ha Isten velünk, akkor kicsoda ellenünk?” Megvallhatjuk: „Isten velünk van.” „Nagyobb az, Aki bennem van, mint aki a világban van.” Félelem nélkül mondhatod: „Isten bennem van most!” Vajon eszedbe jutott-e már, hogy ezt kimondod? Talán éppen egy lehetetlennek tűnő feladattal állsz szemben. De ahelyett, hogy arról beszélnél, milyen lehetetlen is az, nézz Arra, Aki benned van, és mondd: „Isten bennem van most!” Meg fogod látni, hogy a hited megvallása felindítja Őt, hogy munkálkodjon a javadra. Föl fog kelni benned és sikert fog aratni. Az étellel félelem nélkül nézhetsz szembe, mert tudod, hogy nagyobb az, Aki benned van, mint bármely erő, amely ellened irányul. Ez legyen szüntelen a te megvallásod. Ragaszkodj hozzá erősen!

Hadd mondjam el, hogy nincs hit megvallás nélkül. Nem létezik. A megvallás a hit kifejezésének módja. A hit a szívből, a szellemből jön, mint a szeretet. Te is jól tudod, hogy nincs szeretet szó vagy cselekedet nélkül. A hit is a szellemből jön, és azt mondhatjuk, hogy nincs hit megvallás nélkül. És a hit megvallással együtt nő. Emlékezz arra, hogy a megvallásod számodra több dolgot eredményez.

Nem történik veled semmi azon túl, amit megvallasz. Ha azt mondd „nem tudom” - akkor nem fogod tudni, semmit sem kapsz. De ha azt mondd „tudom” - akkor valóban tudod is. Megkaphatod, amit mondasz, akár hitetlenségről, akár hitről legyen szó. A megvallás nagymértékben befolyásolja a szellemedet, azaz a belső emberedet.

Sok keresztény elszántsága ellenére is gyenge, mert soha nem mert megvallani, mi ő, ki ő Krisztusban. De felel kell fedeznünk önmagunkat az Atya gondolataiban, hogyan lát O minket, és meg kell azt vallanunk. Ezek elsősorban az apostoli levelekben íratlak meg az Egyház számára. Ha megtaláltad; bátran valld meg, amit az Ige mond arról, ki vagy te Krisztusban. Ahogyan ezt gyakorlod, megnövekszik a hited. Hitedet az taposta össze és kötözte meg, hogy soha nem merted megvallani, amit Isten rólad mond. Ne felejtsd el, hogy a hit soha nem lépi túl a megvallásodat. Ha naponta megvallod, hogy ki számodra az Atya, mit tett érted az O jobbán Jézus, és mit tesz benned az O erős Szent Szelleme - ez szilárd, pozitív hitet épít ki benned. Nem fogsz félni a körülményektől, nem fogsz félni egyetlen betegségtől sem. Félelem nélkül nézel szembe az étellel; győztesként. De soha nem leszel győztes, amíg nem vallod meg, hogy már az vagy. Rossz gondolkodásmódra vall, ha ahhoz, hogy elhidd: győztes vagy, előbb valóban győzelmet is kell aratnod. Először meg kell vallanod, és azután megkapod. A hit megvallásai teremtik meg a valóságot.

Szeretném, ha megértenétek valamit, és elsajátítanátok egy szellemi törvényt, és ha egyszer már a tiétek, ettől fogva mindig használhatjátok. „Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.” Mit mond itt az Úr? Szívvel hisz az ember, és a száj megvallásával jut üdvösségre. Mire? Ebben az esetben üdvösségre, de ez másra is vonatkozik. Vegyünk például valakit, aki meg akar térni. Szívében hinnie kell, mert az Ige ezt parancsolja. Azután megvallja szájával, hogy Jézus meghalt érte és feltámadott az ő megigazulásáért. Megvallja a szájával, mivel hiszi a szívében, hogy Jézus az ő Ura. Ez igaz a gyógyulásra, az imameghallgatásra és a Szent Szellem-keresztiségre is. Nem nézed a láthatókat, nem az érzések után mégy, hanem azután, amit az Ige mond. És az azt mondja, hogy először hinned kell, azután a száddal megvallást tenned, és meglesz neked, amiben hiszel. Hitben és nem látásban járunk, „...szájval teszünk pedig vallást...” Ha ezt meg tudod ragadni, működésbe jön Isten törvénye az életedben.

Láttam olyan embereket, akik megkapták a gyógyulást és a nyelvek ajándékát, de nem akarták elfogadni, és így elvesztették azt. Szájval kell a megvallást tennünk. Amikor olvasod Isten Igéjében, hogy ki vagy te és mid van; még ha nem is tűnik reálisnak, ahelyett, hogy az Igével ellenkeznél és ezzel hazuggá tennéd Istent, kezd el megvallani mindezt. Mondd: „Igen, ez mind az enyém az Ige szerint.” És azt fogod tapasztalni, hogy a hit megvallása valóságot teremt.

12. tanulmány

Hogyan szabadíthatod fel a hited? (IV.)

Róma 10,10

Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.

Olvastunk már a szájjal tett megvallásról. Most újra nézzük meg a Márk 11,23-at.

Mert bizony mondom nektek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj tel és ugorjál a tengerbe! és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond megtörténik, meglesz neki amit mondott.

És olvastatok a jó és a rossz gondolkodásmódról, a jó és a rossz hitről és a jó és a rossz megvallásról is. A megvallásunk azért rossz, mert a hitünk is az. Hitünk pedig azért rossz, mert rossz a gondolkodásmódunk. A rossz gondolkodásmód oka pedig az, hogy az elménk még nem újult meg Isten Igéje által. Lényeges, hogy merj Isten gondolataival gondolkodni! Tudod, hogy a Biblia Isten gondolatait tartalmazza, és természetesen Isten gondolatai mások, mint az ember gondolatai. A Biblia azt mondja: „Mert amint magasabbak az eget a földnél, aképpen magasabbak az én útjaim a ti útjaitoknál és az én gondolataim gondolataitoknál.”

Ha az elméd nem újult meg, nem fogod józanságnak érezni, amit a Biblia mond. De az Ige hatékony. Kimondás vagy ima által hoz eredményt. A Márk 11,22 azt mondja: „Legyen hitetek Istenben.” (Isten szerinti hitetek.) A 23. versben pedig így folytatja: „Mert bizony mondom nektek, ha valaki azt mondja... és a szívében nem kételkedik, hanem hiszi...” És a 24-es vers: „Azért mondom néktek: Amit könyörgétekben kértek, higyjétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglesz néktek.” A magyarázó fordításban ezt olvassuk: „Ezokból mondom néktek: amikor imádkoztok, bízzatok, és legyetek meggyőződve arról, hogy megadatik néktek. Akkor azt fogjátok mondani: ez az enyém, megkaptam.” A legnagyobb dolog, ami valaha is megtörténhet veled, ha átlépsz erre a síkra. Intellektusod és testi érzékelésed minden lépésnél harcolni fognak, és vissza akarnak tartani attól, hogy valóban kilépj, mert a természetes én, ha nincs megújulva Isten Igéje által, azt akarja, hogy a természetes dolgok közegeben maradj. De van egy szellemi terület is, és valójában ez a mi életterünk. Az Úr egyszer azt mondta nekem: „Olyan sokan vannak, akik épp csak megérintették a szellemi szférát. Rövid ideig beléptek, amikor betöltek teketek

Szent Szellemmel és nyelveken szóltatok, de miért ne lépnetek be teljesebben? Menjete be az én mélységeimbe is, mert akkor bizony minden vágyatok beteljesedik és Isten teljessége lesz a ti örömetök.”

Ebben a tanulmányban először röviden beszéljünk a helytelen gondolkodásmódról, a helytelen hitről és a rossz megvallásról. Később majd újra visszatérünk a helyesre, mert nem a helytelennel akarom befejezni. A rossz megvallás természetesen a vereség, a kudarc és a Sátán uralkodásának a megvallása. Arról való beszéd, hogy az ördög miként akadályoz és tart vissza a sikertől, hogyan tart kötelékben és betegségben; tehát a vereség megvallása. Természetesen egy ilyen megvallás csak az ördögöt dicsőítheti: tehát rossz! Ne felejtsetek el, hogy a mi megvallásunk bizonyosságtétel az igazság mellett, amely a miénk lett; tanúszkodás amellelt, amit tudunk; és megerősítése annak, amit hiszünk. Azok a bizonyosságok, amelyeket a gyülekezetben vagy máshol mondunk el, a mi megvallásaink. De hajói megfigyeljük, legtöbbjük inkább az ördögöt dicsőíti, mint Istent.

Emlékszem egy hölgyre, aki nemrégiben felállt az egyik összejövetelemen és azt mondta: „Az ördög egész héten gyötört. Áldott legyen az 0 szent neve!” Én is tudom, hogy csak rosszul fejezte ki magát és egyáltalán nem az ördögöt akarta dicsérni. Mégis azzal, hogy fölállt és ezeket mondta, azt dicsőítette, amit az ördög tett. Hadd kérdezzek most valamit tőletek: amikor arról beszéltek, amit Isten és Jézus tett veletek, dicsőítitek Őt? Mert ha arról beszéltek, amit az ördög cselekszik vagy cselekedett, ezzel tulajdonképpen őt dicséritek. Gyakran az emberek tévedésből rossz megvallást tesznek és így elvesztik az áldást, vereség éri őket, és az életük gyötrelmévé válik.

A rossz megvallás tehát az ördögöt magasztalja, nekünk pedig nem ez a dolgunk. Ilyenkor öntudatlanul is azt jelented ki, hogy Isten, a mi Atyánk vereséget szenvedett. Ahogy már az imént is elmondtam, a bizonyosságtételek legnagyobb része ma az ördögöt magasztalja, és egy ilyen megvallás egyszerűen kiszívja az életet belőled. Lerombolja a hited, megkötöz; de az a megvallás, amely a szívbeli hitből ered, teljes mértékben megveri az ördögöt minden csatában. Annak megvallása, hogy a Sátán képes téged akadályozni, visszatartani a sikertől, hatalmat ad neki fölötted. Lásd meg, hogy száddal vagy Istennek adod a hatalmat magad fölött, vagy a Sátánnak.

A megtéréshez meg kell vallanod Jézust Úrnak. A Róma levél 10. fejezetének 9. verse azt mondja: „...ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról...” - azaz, hogy Jézus a te Urad -, akkor Ő hatalmat kezd gyakorolni fölötted és uralkodni kezd az életedben. De ha a Sátán képességeit vallod meg, hogy ő megakadályoz téged valamiben és visszatart a sikertől, akkor bár keresztény vagy, mégis neki adod az uralmat magad fölött. Ő ennek a világnak az istene, és be fog avatkozni, mivel megengedted neki. Lehet, hogy ez az engedély tudatlanságból fakad, de mégis engedély, beleegyezés. És amikor a Sátán hatalmat vesz fölötted, akkor gyengeség és félelem tölti be a szíved. Tehát egyáltalán ne valld meg a félelmeidet! Erre azt mondhatod: „Igen, de mi van, ha mégis félek?” Az, hogy te valójában már nem félhetsz, mert Ő nem a félelem szellemét adta neked, hanem az erő, a szeretet és a józanság szellemét. A félelem nem a bensődből fakad. A félelem kívülről jön, és megpróbál fogságba ejteni. Ellenség. A Biblia azt mondja: „Mert nem a félelemnek szellemét adott nekünk az Isten, hanem erőnek... szellemét.” Benned az erő szelleme van, tehát ezt kell megvallanod. Ha pedig megvallod, uralkodni fog rajtad. Tehát az „...erőnek és szeretetnek és józanságnak szellemét”, ahogy az ige mondja a 2 Timótheus 1,7-ben.

Az egyik összejövetelen egy hölgy így szólított meg: „kihozom a nővéremet az intézetből. Tulajdonképpen nem igazi elmebeteg, de orvosi ellátásra szorul. Megérti, ha beszélnek hozzá, és gyakran ki is szokták engedni egy-két hétre. Azt hiszem ha elhozom, ezek az istentiszteletek segítenek majd rajta.” A két hét alatt egyszer sem imádkoztam ezért az asszonyért, de ahogy hallotta az Igét, elméje annyira megtisztult, hogy soha többé nem kellett visszamennie a kórházba, az orvosok pedig kiállították a gyógyulásáról szóló zárójelentést. Annak idején sokszor kudarcot, félelmet és a kétségeket vallott meg, és ezek beépültek a személyiségébe. De ezeken az istentiszteleteken belátta, hogy hol rontotta el; elkezdett jó dolgokat megvallani és meggyógyult. Még az orvosok is megállapították, hogy így van, pedig azelőtt még azt mondták, hogy soha nem fog rendbejönni. Egy másik hölgy elhozta a szomszédasszonyát. Ennek az asszonynak is zaklattott volt az idegrendszere, ezért őt is beutalták már a kórházba. Sem ő, sem a férje nem voltak megtért emberek. A férj beleegyezett, hogy a felesége eljárjon az istentiszteletekre. Egy héten át naponta eljött a reggeli összejövetelekre, és hét végére megtért, meggyógyult, betöltkezett Szent Szellemmel és soha nem ment kórházba. Őt évvel később ugyanebben a gyülekezetben prédikáltam, és már a férje is ott volt, hívóként. Tudjuk, hogy az emberek pszichikuma ugyanúgy megbetegedhet, mint a testük, és az Úr azt is meggyógyítja, ahogyan a testet. Mindössze fel kell ismernünk, hogy Isten nem a félelem szellemét adta nekünk; meg kell tanulnunk, hogyan álljunk ellen az ellenségnek. A Biblia arra tanít, hogy „Álljatok ellene az ördögnek és elfut tőletek!” Ez tehát azt jelenti, hogy hatalmunkban van ellenállni az ördögnek.

Ezt már akkor is folyamatosan gyakoroltam, amikor baptista voltam. Szóltam a félelemnek és a fenyegetésnek, mintha szellemek lettek volna, hiszen a Biblia is azt mondja, hogy Ő nem a félelem „szellemét” adta nekünk; tehát nem egy gonosz szellemet. Mert a félelem gyötrellemmel jár és ez valóban nem jó. És ha mégis kísértést érek a félelemre, azt mondom: „Félelem, én ellenállok neked a Jézus Krisztus Nevében.” Amikor ezt elkezdtem gyakorolni, volt némi csatám, mert a félelem megpróbált erőt venni rajtam, de mivel ezt éveken keresztül gyakoroltam, most már mindig elfut, amikor a megvallást elkezdem kimondani. Ha hirtelen haragú ember vagy, olyan, aki természeténél fogva könnyen dühbe jön és ennek át is adod magad, az ördög bejöhét az életedbe. Minél kevésbé fékezed magad és minél inkább elereszted a gyepőt, annál erősebben tombolnak majd az indulataid és kezdenek uralkodni rajtad. De minél inkább ellenállsz nekik és kezded ellenőrizni őket, annál könnyebb lesz idővel. Első alkalommal nem fog minden harc nélkül sikerülni az ellenállás, de minden megnyert csata után egyszerűbb és könnyebb a következő ütközet. Persze ezekben a dolgokban nem lehet egy nap alatt valódi eredményt elérni. Egyetlen nap alatt nem lehet szellemben felnőni. A szellemi növekedés nagyon hasonlít a testihez. A Biblia is erre tanít. De ha gyakoroljuk az Igét, az a szel lemi érést is meghozza.

Ugyanez igaz a kételkedéssel kapcsolatban is. Ne valld meg a kételyeidet, és a félelmeidet! Nem arra kérlek, hogy azt mondd, nincsenek kételyeid, félelmeid, amikor vannak. Azt kérem, ne beszélj róluk! Semmi közöd a kételyhez. Nem több, mint bánni más rosszhoz. Ez az ördögtől jön. A kételkedés csempészárú, olyan, mint a kábítószert; és ha az rossz, akkor nem lehet hozzá semmi közünk. A kételkedés gonosz - nem ezt mondja a Biblia? Lásd meg, hogy nincs semmi közöd hozzá, nem kell erről beszélned. Sok ember gondolja, hogy akkor őszinte, ha megvallja, hogy fél vagy kételkedik. De ha már megtértél, nem lehetsz tele kétellyel! Lehet, hogy hallgattál az ördögre és megkísért a kétség, de megfutamodásra kényszerítheted. ha ellenállsz neki. Nem kétellyel teli szívet kaptál. Ha mégis - térd meg! Fejezd be a kételkedő beszédet: ez nem te vagy! Beszélj arról, hogy ki és mi vagy te Krisztusban. Hívó vagy. Új teremtés vagy. Beszélj erről, higgy ebben és gondolkozz ezen! Ha pedig kísértésbe kerülsz, mert mindannyian ki vagyunk téve ennek, képes vagy arra, hogy ellenállj; és az ördög elfut előled. Utasítsd vissza a kételkedést és a félelmet az Úr Jézus Krisztus nevében, és el fog hagyni téged! De ha vendégül látod őket, akkor odaszoknak hozzád, összemelegednek veled és a végén kifosztanak, megvakítanak és legyőznek. Mert a kétség és a félelem olyan ikerpár, amelyet az ellenség küldött, hogy téged gyötörjön. Tehát ha valamit mondani akarsz, akkor mondd azt, amit Isten mond. Isten az mondja: „Ne félj!” Így egyszerűen mondd azt: „Isten nem a félelem szellemét adta nekem, és én Isten gyermeke vagyok, tehát nem félek. Megtagadom, hogy féljek, és ellenállok neked Sátán, a Jézus Nevében.”

Nem kell felállnod és azzal hancegned, hogy az ördög megkísértett kételkedéssel; ha felállsz bizonyosságot tenni erről, annyira zavarban kell lenned, mintha arról beszélnél, hogy nagy kísértést érzel arra, hogy lopj. Azt tudod, hogy lopni vagy hazudni szégyenletes. De éppen olyan szégyenletes a kétely is. Teljesen felesleges arról vitatkozni, melyik gonoszabb, mert ha valami gonosz, semmi dolgunk vele. Nincs közöd a kétely szavaihoz, ahogy nincs közöd az átkozódáshoz sem. Ez az ördög nyelve. Hagyd hát abba, és kezdj el Isten nyelvén szólni! Isten a hit Istene. Mi a hit Isteneinek hitből való gyermekei vagyunk. Most pedig szeretném megmutatni azt, ahogy mindezeket a gyakorlatban alkalmazhatod.

Ha az ördög azzal kísért, hogy lopj vagy hazudj, valószínűleg nem állsz fel, hogy mindezt elmondd, hanem ellenállsz, és azt mondd: „Ördög, te csaló! Nem teszem ezt meg, hanem ellenállok.” És ha erről bizonyosságot teszel, dicsérd Istent azért a győzelemért, amit az ördögön aratott Jézus Nevében. Tégy ugyanúgy a kételkedéssel is! Ne dédelgesd, ne beszélj róla, ne hancegj vele! Inkább mondd azt: „Sátán, ellened állok a Jézus nevében és megtagadom a kételkedést.” Nem kell kételkedned, csak akkor, ha te is akarod. Nem „kételkedő”, hanem hívő vagy. Menj előre a hitben! Hadd mondjam el újra, hogy minden megvallásod, amelyet a Sátán képességeiről teszel, akadályoz és távol tart a sikertől, és a Sátánnak ad uralmat fölötted. A félelemről tett megvallásod a félelemnek ad hatalmat fölötted. Félelmeid felerősödnek, és egyre jobban az ellenség kötelékébe kerülsz. De ha bátran megvallod, hogy van egy gondoskodó, védelmező Atyád; megvallod az Ő védelmét; megvallod Isten Igéjét; kijelented, hogy amit Isten mond rólad, az igaz; és megvallod, hogy nagyobb az, aki benned van, mint aki e világban van. akkor minden egyes esetben a sátáni befolyás fölé fogsz emelkedni.

Ahányszor csak megvallod kételyeidet, félelmeidet, betegségeidet és gyengeségeidet, nyilvánvalóan azt vallod meg,

hogy Isten Igéje nem igaz, hogy Isten nem vitte véghez a jót. Gondolkozz ezen egy kicsit, szeretném ha megértenéd. Az Ige azt mondja, hogy az O sebeiben meggyógyultál, és azt, hogy „Ő vette el a mi erőtlenségünket és hordozta a mi betegségünket.” Ehelyett megvallhatom azt is, hogy a problémám még mindig megvan. Nagyrészt a fizikai tapasztalatainkról teszünk tanúbizonyságot, ahelyett, hogy Isten Igéjének a bizonyosságát szólnánk.

Mit mond Isten Igéje? Mit mond Isten? Most épp a gyógyulásról és a betegségről beszélünk. Mit mond Isten a betegségről? A Máté 8.17-ben éppen ezt:

„Ő vette el a mi erőtlenségünket, és Ő hordozta a mi betegségünket.” Az akaratodnak és a hitednek nagyon sok köze van a gyógyuláshoz. Ha nem hiszel vagy nem akarsz meggyógyulni. Isten sem erőlteti rád. A gyógyulásban neked is részt vened! Isten nem tesz erőszakot az akaratodon. Nézzük meg ezt természetes szemszögből. A mai orvosok sem forgolódnak folyton az emberek körül és nem mondják: „Ez és ez a bajod, de vedd csak be ezt és ezt, és meggyógyulsz.” Így ez nem megy. Valójában az orvos sem segíthet senkinek az ő együttműködése nélkül. Felírhat egy gyógyszert, de ha a beteg nem veszi be, semmit nem használ. A világi orvos sem tud segíteni az együttműködés nélkül, hogyan tehetné akkor ezt a Mennyei Orvos? Sehogy sem.

Istennek vannak bizonyos törvényei, szabályai, amelyek által munkálkodik. És még akiknek a gyógyítás szolgálatát adta, sem forognak az emberek körül és nem erőltetnek semmit azokra. Együttműködésre van szükség az emberek részéről is. Sokan gondolják, hogyha valaki elimádkozza értük a hit imáját, akkor meggyógyulnak, akár hisznek, akár nem. Ha kaptál is már gyógyulást más hite által, nem lehetett tartós. Vannak, akik így időlegesen segítséghez jutnak, de ha te tartós segítséget akarsz, akkor neked is hitben kell cselekedned. Gyakorolnod kell Isten Igéjét ahhoz, hogy működjön. Figyeld meg: ha ragaszkodsz a betegség, a gyengeség vagy a fájdalom megvallásához, az meg is marad.

Megkeresheted a hit embereinek egyikét, hogy imádkozzon érted, de imája nem lesz hathatós, mert a te hitetlenséged lerombolja azt, amit az ő hite felépített. (Természetesen az újszülött keresztényeket egy ideig mások hite kell, hogy hordozza, de eljön az idő, amikor a saját lábukra állnak.) Pontosán ezért történik, hogy az emberek megkapják a gyógyulást és azután elveszítik. Az ima idejére fennáll egy tömeghit, de amikor a sajátjukra van szükségük, a Sátán zsákmányt vesz a hitetlenségükből és visszarakja rájuk a betegséget.

Azoknak a hívőknek, akik mindig bűneiket és gyengeségeiket vallják meg, gyengeség, kudarc és bűn jön létre a személyiségükben. Ha vétkezünk, és megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól, ahogy az 1 János 1,9 mondja. De ha ez a megvallás megtörtént, szükségtelen visszatérni rá.

A bűn nem a mi múltunk, mert arra visszaemlékezhetünk. Az a bűn, amelyet megvallottal, olyan, mintha soha nem történt volna meg. Isten azt mondja: „Én, én vagyok, aki eltörlöm álnokságodat önmagamért, és bűneidről nem emlékezem meg.” Ha ő nem emlékezik meg erről, neked miért van erre szükséged? Szerencsétlen dolog Őt emlékeztetni, amikor már megmondta neked, hogy nem emlékszik semmi rosszra sem, amit tettél. Látod? Pontosán ez az oka annak, hogy sok embernek egyáltalán nincs hite. Mert amikor imádkozni mennek, minden bűnt fölemlenek, minden tökéletlenséget, tévedést és kudarcot, ami csak eszükbe jut, hogy vádolhassák magukat. És mire befejezik, már semmi hitük nincs, mert kárhoztatás alá vitték magukat azzal, hogy rossz megvallást tettek. Mit kell tehát megvallanod? Ha valamit meg akarsz vallani, akkor valld meg, amit Isten a hibáddal, tévedéseddel, bukásoddal kapcsolatban mond. Valld meg azt, hogy O megbocsátott neked, megtisztított és elfelejtette a bűnt. Valld meg így: „Köszönöm Uram, és én is megbocsátok magamnak. Előtted állok, mintha soha rosszat nem tettem volna.” És ha az ördög megpróbálja újra eléd hozni a bűnt, szólj rá:

- Rendben van ördög, valóban megtettem és rossz volt, de tudod, hogy az 1 János 1,9 azt mondja: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.” Tehát O megbocsátott nekem és én ezért dicsérem Őt.

Először lehet, hogy semmit sem érsz el, mivel túl sokáig haladtál rossz irányba. De ha egy ideig gyakorlód, végül jól fogod érezni magad. Lényeg a jó megvallás; a jó dologban való hit, a helyes gondolkodás! Nem számít milyen sokáig imádkozik valaki érted, ha te közben az Ige ellen cselekszel; az Ige nem működik számodra. De ha az Ige szerint cselekszel, akkor azonnal működésbe jön.

13. tanulmány

Hét lépés a legmagasabb fokú hithez (I.)

Ha elolvastátok a hitről szóló tanításokat, megragadtátok és az életetekbe beépítettétek, az ördög majd megpróbál támadást intézni ez ellen. Az Úr azonban azt akarja, hogy készüljünk fel a jövőre. Tökéletesen felkészülhetünk bármire, ami történhet. Szeretném, ha számot vetnétek ezzel, és ezeknek az elveknek az alapjait letennétek.

Az első számú lépés, a legelső fontos dolog: ismerni Isten Igéjének sérthetlenségét. Azt, hogy Isten Igéje valóban az, amit önmagáról állít: kinyilatkoztatás Istentől. Tudnunk kell, hogy Isten **most** szól hozzánk. A Biblia nemcsak a múlt vagy a jövő könyve, hanem a **jelené** is. Ez a könyv személyesen Istentől inspirált (Istentől jövő), ihletett üzenet. Szeretem a Zsidó 4,12-t, amely azt mondja: „Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és a léleknek, az ízeknek és a velőknek a megosztásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait.” A Moffat-féle fordításban ez áll: „Mert Isten beszéde élő dolog...” Ez a lényege tehát, hogy eleven, élő dolog. Isten Igéje élő dolog, de csak akkor elevenedik meg neked is, ha **elfogadod**, és ennek alapján **cselekszel**. Az első lépés, hogy helyezkedj Isten Igéjének egészére, mint alapra. Ne felejtse el: az Igének elsődleges fontossága van!

Néha az emberek úgy érzik, hogy Isten nem szólt hozzájuk, mert nem kapnak üzenetet nyelveken vagy prófécia, hanem Isten csak az Ő Igéjét adja nekik. A nyelvek, a magyarázat vagy a prófécia egyáltalán nem állnak az Ige fölött. Az Ige az első. Vannak Istennek ihletett „nyelv-ajándékai”, amelyeket azért adott, hogy ösztönözzön minket, összhangban az Igével. De ha ezek az üzenetek nincsenek összhangban az Igével, akkor egészen biztosan nem a Szent Szellemtől jönnek, hanem valaki a saját gondolatait közli. Meg kell ítélnünk ezeket az Ige világosságában, ahogyan ez meg van írva.

Tehát Isten Igéjének elsődleges fontossága van. Ilyenkor Isten szól hozzánk. Mindig ezt követtem, így cselekedtem. Ez olyan, mintha az Úr Jézus Krisztus lenne személyesen itt és O szólna hozzám. Ha te is ilyen alapra helyezkedsz, jó úton vagy.

Nincs szükség arra, hogy kipróbáld az Igét, vagy vitatkozz azzal. Számomra megdöbbentő, hány embernek van bátorsága, hogy bizonyos dolgokat megkerüljön vagy kimagyarázzon. De te mindig fogadd el, amit az Ige állít, és annak a világosságánál járj. Észrevettem, hogy néhány ember azt akarja, hogy az Ige mondjon bizonyos dolgokat, tehát egyszerűen belemagyarázzák, beleolvassák ezeket. Szükségük van erre, mert csak így tudnak hinni. De nekünk csak arra van jogunk, hogy azt higgyük, amit az Ige mond, s nem pedig azt, amit mi **gondolunk** róla. Ha elkezded az Igét tanulmányozni, és elfogadod azt a maga valóságában, akkor csodálkozni fogsz, hogy vajon miért hittél sokáig úgy, ahogy hittél. Van néhány megdöbbentő dolog, amelyet az emberek hisznek, de nincs benne a Bibliában. De mi elfogadjuk azt, amit „szokás elhinni”, ahelyett, hogy utánanéznénk: mint mond az Ige.

A megfelelő irányba engem is az terelt, hogy amikor még a betegágyon feküdtem, tanulmányoztam a Bibliát a hittel és a gyógyulással kapcsolatban. Az én egyházam nem tanított a gyógyulásról, de minél inkább tanulmányoztam Isten Igéjét, annál jobban beláttam, hogy igaz, és nem törődve az akkori egyházam tanításával azt mondtam: „Annak a világosságában fogok járni, amit az Ige mond, mert Isten Igéje, az maga Isten, Aki szól hozzám.” És a saját tapasztalatomból tudom, hogy amikor erre az álláspontra helyezkedtem, a csatát 60%-ban már megnyertem. Ahhoz, hogy valóban higgyek Isten Igéjében, saját egyházam tanításaival és az egész családommal szembe kellett szállnom. Tudjátok, megdöbbentő, hogy mennyire egyházakban gondolkodunk Biblia helyett, és mennyire felekezeti vagyunk, ahelyett, hogy keresztyének lennénk. És megdöbbentő az is, hogy a szeretteid, akik úgy gondolják, hogy leginkább a szívükön hordozzák az érdekeidet, mennyire ellenel tudnak fordulni, hogy ne járj Isten világosságában, és ezáltal nagyon sokszor a Sátán eszközeivé válnak. Amikor rájöttem, hogy engem is csak elbátortalanítanak, ahelyett, hogy bátorítanak, többé ezekről a dolgokról nem beszéltem velük. Megtartottam a gondolataimat magamnak, és azt mondtam: „Egyszerűen csak követni fogom Isten Igéjét. Isten Igéje nem más, mint Isten, Aki szól hozzám!” A második fontos lépés, hogy ismerjük Krisztusban való megváltásunk érvényes valóságát, nemcsak úgy, mint tanítást, filozófiát vagy hitvallást, hanem mint valóságos megváltást a Sátán hatalma alól. Mert minket Isten az újjászületéssel átvitt az Ó Fiának az országába, az O királyságába, azaz beleszülettünk Isten családjába. Figyeljétek meg a Kolosse 1,12-14-et: „Hálákat adván az Atyának, aki alkalmassá tett minket a szentek örökségében való részvételre a világosságban.” Egy másik fordítás úgy szól: „Aki minket **képessé** tett, hogy a szentek örökségének részeseivé váljunk világosságban.” Hála Istennek, képesek vagyunk arra, hogy az örökség részeseivé legyünk! (Be **tudunk** lépni az örökségünkbe Krisztusban.) „Aki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átvitt az O szerelmes Fiának országába.” (Itt nem azt mondja, hogy Ő majd megszabadít bennünket, hanem úgy mondja, mint elvégzett tény, azaz már megszabadított bennünket.) „Kiben van a mi váltságunk az O vére által, bűneinknek bocsánata.” Tartsátok most emlékezetben ezt az igét, és nézzük meg a Jelenések 12,11-et: „És ők legyőzték azt a Bárány véreért, és az ő bizonyágtételüknek beszédéért.” Figyeljétek meg, hogy a szöveg azt mondja: „Kiben van a mi váltságunk az Ő vére által.” Menjünk vissza a másik igére, amely azt mondja: „Aki megszabadított minket a sötétség hatalmából.” A görög szó, amelyet „hatalom”-nak fordítottak, „tekintély”-t is jelent. Tehát a sötétségnek a tekintélyéből (fennhatóságából) megszabadított bennünket. A „sötétség” szóban minden benne van, ami a Sátán. Ez a Sátán országa. „Kiben van a mi váltságunk az Ő vére által.” „És ők legyőzték azt a Bárány véreért.” Vagy ahogy az amerikai átdolgozott kiadás mondja: „A Bárány vére miatt és bizonyágtételük szava miatt.” Jézus vére a mi győzelmünk alapja. De amint azt látod is, neked hozzá kell tenned ehhez a saját bizonyágtételedet, megvallásodat. Határozottan helyt kell állnod, és meg kell mondanod az ellenségnek. Ő evilág istene, és **meg fogja próbálni**, hogy hatalmat vegyen fölötted és érvényesítse fölötted a tekintélyét, de neked tudnod kell, hogy Jézus vére által megszabadultál a sötétség hatalmából, a Sátán királyságából, és az újjászületés hite által Isten áthozott az Ő szerelmes Fiának országába. És Jézusban, Akiben a mi megváltásunk van, az O vére által, te is legyőzheted az ördögöt minden alkalommal. Nem számít, mikor vagy hol találkozol vele, milyen megpróbáltatásban; a Bárány vére miatt és a te tanúságtételed miatt győzől.

Hála Istennek van erő a vérben! Így a Sátán hatalma rajtunk, mint Krisztusban lévő új teremtetéseken, véget ért. Jézus az Úr, és ennek az új Testnek a Feje. Mi vagyunk a Test, Krisztus a Fő. Az újjászületettek egész csoportja új embert alkot Krisztusban, és ezen túl egyenként is mindannyian új teremtetések vagyunk, mert mindannyian tagjai vagyunk ennek a

testnek. A Sátánnak nincs joga, hogy uralkodjon Krisztus Testén; nincs joga, hogy rajtunk uralkodjon. Krisztus a Test Feje, O az egyetlen, aki uralja és vezeti a Testet.

Néhány ember azt mondta, hogy azért nem sikeres, mert az nem lenne összhangban az Igével: „Hagin testvér, tudod-e, hogy a mi szellemünk az Úrhoz tartozik, de a testünk megváltása még nem érkezett el? Tehát mi most testünkben betegek vagyunk, de eljön majd az az idő, amikor nem kell többé szenvednünk.” Én azt olvasom az 1 Korinthus 6,19-20-ban: „Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Szellem temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért Istent a ti testetekben és szellemetekben, amelyek az Istenéi.” Az Úr azt mondja, hogy nemcsak a szellemetek, hanem a ti testetek is áron vétettek meg, dicsőítsétek azért Istent a ti testetekkel és szellemetekkel, amelyek Istenéi. Dicsőítsd Istent a testeddel! Nyer-e abból Isten dicsőséget, ha az ördög uralja a testünket? Vajon Isten nyer-e dicsőséget olyan testből, amely a Szent Szellem temploma, de ugyanakkor deformált, meg van verve betegséggel, és az ördög, az ellenség telerakta nyomorúsággal, fájdalommal? Nem, biztos, hogy nem! Világosan kell látnunk ezeket a dolgokat, hogy megtanuljunk épp olyan gyorsan ellenállni annak, ami megtámadja a testünket, ahogyan ellenállunk a szellemünk ellen jövő támadásoknak.

Lapozunk vissza a Kolosse levélhez; amelyben az 1,12 vers azt mondja: „Hálákat adván az Atyának, Aki alkalmassá tett minket a szentek örökségében való részvételtre a világosságban.” Amint látod, a mi örökségünknek része az, hogy Isten gyermekeiként, világosságban járunk. Kinyilatkoztatta nekünk, hogy uralmunk és hatalmunk van Jézus vére által az ördög felett. Kinyilatkoztatta, hogy ez a Bárány vére és a mi bizonyágtételünk beszéde által van, azért, hogy legyőzzük a Sátánt, megszabaduljunk a sötétség hatalmából és átkerüljünk az O szerelmes Fiaának országába.

Figyeljétek meg, hogy azt mondja: „Aki alkalmasakká [képesé] tett minket a szentek örökségében való részvételtre.”

Hála Istennek, hogy az én örökségemből már **most** részesedhetek! Ne hagyj ezt a jövőre! Nekünk már **most** megvan az örökségünk. Már **most** szabadok vagyunk a sötétség hatalmától! **Most** vitt át minket az Ő szerelmes Fiaának országába! Már **most** szabadok vagyunk, megváltott bennünket a Sátán kezéből! És mi **most** legyőzhetjük azt a Bárány vére és a mi bizonyágtételünk beszéde által! Már **most** dicsőíthetjük Istent a testünkkel és szellemünkkel, amelyek Istenéi!

Nagyon szerettem, ahogy egy már visszavonult misszionárius imádkozott. Egy gyógyulást kereső hölgyért így járt közben: „Atyám, ez az asszony a Te gyermeked, és mivel ő a Te gyermeked, így hozzád tartozik. Nem jogos, hogy az ördög uralja őt betegségek által. Köszönjük Atyám, mert Te adtad meg számára a szabadulást, és az ő betegségeit Jézusra helyezted. Mert meg van írva: 'O vette el a mi betegségünket, hordozta a mi erőtlenségünket.', Utána az ördöghöz szólt - nem imádkozott, hanem szólt hozzá - és azt mondta: „Sátán, elhagyod őt, és leveszed a kezét a testéről, mert látod, hogy az ő teste a Szent Szellem temploma. Istenhez tartozik és nincs jogod rá, hogy Isten tulajdonára lépj, ezért követeljük, hogy azonnal távozz el Isten tulajdonáról!” Akkor az asszonyhoz szólt - nem imádkozott, hanem szólt hozzá - és azt mondta: „Test-vérnök, a Sátán elnyomta a testedet betegséggel, de Isten lehetővé tette a szabadulásodat. A te tested a Szent Szellem temploma. Parancsot kapsz Istentől, hogy dicsőítsd őt a testedben és a szellemedben.”

Dicsérheted-e Istent a testedben, ha az ördög uralja azt? Nem! Ezért álljunk ellene neki együtt és követeljük, hogy a Sátán hagyja abba Isten templomának a támadását.

Emlékszem, egyszer egy feliratot láttam valahol: „Úriemberek nem is teszik, mások pedig nem is tehetik be lábukat erre a magánterületre.” Én a testemre nézve is megfogalmaztam egy ilyen feliratot. Nem láthatod, mert szellemben van, de az ördög látja. Így szól: „Tilos az átjárás ördög, ez rád vonatkozik!” Tudjátok én ezt hit által tettem, és ez a felirat már jó néhány éve megvan, és a Sátán nem járhat át Isten magánterületén. Ti gondviselői vagytok a testeteknek, tehát dicsőítsétek Istent a testetekben és szellemetekben, amelyek Istenéi.

A harmadik fontos lépés következik: Ismernünk kell az új teremtés valóságát, és a jogokat is, amelyek ezzel járnak. Minket Krisztus Jézusban teremtettek, amikor Őt újjáteremtette Isten, miután bűnné lett, engesztelő áldozatul érettünk. Nekünk ezt tudnunk kell; életbevágóan fontos dolog, hogy abban a pillanatban, amikor elfogadtuk Jézus Krisztust, mint Megváltót, és megvallottuk Ot mint Urat, **újjá lettünk teremtvé**. Amikor ez jogilag valósággá válik, szellemünkbe Isten élete és természete költözik. Ez nem élmény, nem vallás, nem egy gyülekezethez való csatlakozás, hanem valóságos megszületés a szellemben.

Mi a Mindenható Isten fiai és leányai vagyunk. O a mi saját Atyánk és mi az O saját gyermekei vagyunk. Tudjuk, hogy átmentünk a Sátán uralma alól, a szellemi halálból az életre, Jézus Krisztus által. János azt mondja: „Mi tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük a mi atyánkfiait.” Mi tudjuk, hogy Isten családjában vagyunk, hogy Isten gyermekei vagyunk, hogy beleszülettünk ebbe a családba. Ehhez nem lehet csatlakozni, ebbe bele kell születned.

Nos, mi következik abból, ha ezt már tudjuk? Tehát Isten a te Atyád lett, te pedig az O gyermeke vagy. Éppen annyi szabadságod és közösséged van az Atyával, mint Jézusnak volt a földi szolgálata alatt, mert Ő ugyanúgy szeret téged, ahogyan Jézust szerette. János az Evangélium 17. fejezetének 23. versében megerősíti ezt. Azt mondod: egyszerűen nem tudod elhinni, hogy Isten éppen annyira szeret, mint Jézust szerette? Hála Istennek, én el tudom hinni, és hiszem is ezt az igét, mert nagyon föllelkesít. A Kolosse 1,18 azt mondja: „És Ő a feje a Testnek, az Egyháznak; aki a kezdet, az elsőszülött a halottak közül: hogy mindenekben O legyen az első.” Mi is megszülettünk már a halálból, de Jézus az elsőszülött. Péter azt mondja: „...újonnan születettek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek Igéje által, amely él és megmarad örökké.” Hála Istennek, minket Isten nemzett, mi Istentől születünk, Isten gyermekei vagyunk és társörkösei, (azaz egyenlő jogú örökösei) Krisztus Jézusnak. Most nem magunkat dicsőítjük, hanem Istent. Dicsőítjük, ma-

gasztaljuk azért, amit adott nekünk az Úr Jézus Krisztus által, mivel nem mi tettük magunkat új teremtettsékké, hanem O tett bennünket azokká. O a mi hitünk kezdője és be-végzője, és hála Istennek, mi új teremtettségek vagyunk, akiket Isten teremtetett Krisztus Jézusban.

Vegyétek észre, hogy azt mondja, az Efézus 2,10-ben: „Mert az O alkotása [keze munkája] vagyunk, teremtetvén Általa Krisztus Jézusban.” Nem mi tettük magunkat azzá, akik vagyunk és akiké lettünk, hanem Isten. Hadd mondjam el: jobb ha vigyázol, amikor ítéled Isten teremtetését! Tudjátok, az emberek azt gondolják, nagyon alázatosak, ha azt mondják: „Olyan méltatlan vagyok!” Nem, Isten nem készít méltatlan új teremtetést. Nem úgy nézitek a dolgokat, ahogyan Isten nézi, nem éltek benne az apostoli levelekben! A dolgokat teljesen a fizikai, a természetadta szemszögből látjátok. Én sem vagyok teljesen méltatlan, és te sem vagy az. Az emberek azt gondolják, nagyon alázatosak, ha ezt mondják, és nem tudják, hogy egyszerűen csak tudatlanok, és ezzel az ördögnek adnak helyet, hogy uralkodjon rajtuk.

Tudnod kell, hogy az Ige azt mondja rólunk, hogy az O keze munkája vagyunk. Ha te elkezdted lekicsinyelni önmagad, ezzel valójában az O munkáját kicsinyled le. Mi az O mesterműve vagyunk, akiket Krisztus Jézusban teremtetett. Ne nézd magad többé a természetes síkon! Kezdd magadat Jézusban látni! Mindjárt sokkal jobban fogsz kinézni.

Isten, az Atya nem úgy lát téged, mint más; Ő Krisztusban lát téged. Az embereket az nyomja le, amikor önmagukat, másokat vagy általában a dolgokat természetes szemszögből nézik, ahogyan az szemmel látható. Nincs jogunk ehhez! Úgy kell néznünk a dolgokat, ahogyan Isten nézi! És Ő ezt pontosan elmondja az O Igéjében.

Egy szolgáló testvér mesélte, miután egy nehéz időszakon ment át: „Úgy érzem, hogy most fizetek meg azért az életért, amelyet megtérésem előtt éltem. Tudod, ádáz fickó voltam.” De barátom, amikor te újjászületsz, meg vagy váltva a bűn büntetésétől. Ha neked akkor kellene fizetned a rossz cselekedeteidért, akkor fizetségül még a pokolba is lemehetnél.

Sok embert győz le az ördög, mert nem állnak ellene. Sokan nem ismerik a különbséget a megbánás és a vezeklés között. Megpróbálják levezekelni az elmúlt életüket. Ha egyszer már megtértél, Isten tudomásul sem veszi, hogy valaha valami rosszat is cselekedtél! Azt mondja az Ésaías 43,25-ben: „Én, én vagyok, aki eltörölöm álnokságaidat önmagamért és bűneidről **nem** emlékezem meg.” Ha O nem emlékezik, akkor te miért tennéd? **Nem kell ezt tenned.** Ha megtérése után le kellene aratnod, amit bűnös korodban vetettél, akkor halálod után mehetnél a pokolba, mivel ez is a büntetés része. Ha egy bizonyos részt le akarsz aratni a büntetésből, akkor mindent le kell aratnod. Hála Istennek, hogy O megváltott bennünket, nemcsak a bűn erejétől, hanem a bűn büntetésétől is. Jézus vette át helyünket és szenvedte el a bűneink büntetését.

Mondjak valamit? Sok ember saját maga engedi meg, hogy ezek a dolgok megfosszák őt a szabadulástól, a védelemtől, és úgy gondolják, hogy ennek így kell történnie. Ahelyett, hogy a bűn eredményétől szabadulnának meg, megengedik, hogy az ördög uralkodjon rajtuk, betegen és levert állapotban tartsa őket. De Isten nem tartja eléd a bűnödöt, miután már bűnbocsánatot nyertél. Ő ezt megbocsátotta, megtisztított, és az ördögnek nincs joga, hogy uralkodjon rajtad.

Nagyon örülök, hogy O lehetővé tette számunkra, hogy élvezhessük a szentek örökségét világosságban, és hogy képessé tett minket arra, hogy részesedjünk az örökségünkből. Rendben van, akkor vegyük az örökségünket és kezdjük el végre élvezni azt!

14. tanulmány

Hét lépés a legmagasabb fokú hithez (II.)

Ebben a részben megismerkedünk a harmadik lépéssel, és rögtön szeretnék néhány megjegyzést tenni és néhány ígét mutatni. Lapozunk a 2 Korinthus 6,14-hez: „Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak [igazságtalanságnak]? Vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? És mi egyezése Krisztusnak Béliállal? Vagy mi köze hívőnek hitetlenhez? Vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal? Mert ti az a élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondta: Lakozom bennük és közöttük járok; és leszek nekik Istenük és ők én népem lesznek.”

Sokan olvassák ezt az ígét, de csak azt értik belőle, hogy itt a világból való kiszakadásról van szó, és ezért gyorsan ki is szakadnak abból. Pedig különbség van a szeparáció, azaz az elválasztottság; és a szegregáció, azaz az elszigeteltség között. Azt hiszik, hogy nekik nem lehet közük semmihez vagy senkihez a világban, még más keresztényekhez sem, ha nincs közöttük teljes egyetértés. Jézus azt mondta: „Ti vagytok a föld sója.”

Valaki egyszer megkért, hogy imádkozzam érte:

- A cégnél, ahol dolgozom - mondta - én vagyok az egyetlen keresztény. Kérlek imádkozz, hogy Isten hozzon ki onnan.

- Nem, dehogya! Megrohadjon ott minden, azért, mert te kilépsz? Maradj csak ott, te a föld sója vagy, és ha maradsz, szózd azt a helyet - válaszoltam.

Ti a világban éltek, de nem a világból vagytok. Néhány ember megpróbál kivonulni a világból, de te ne tedd ezt, mert ez nem bibliai.

Szeretném, ha észrevennétek, amiről ez az ige valójában beszél. A hívőt hívőnek nevezi, a hitetlent pedig hitetlennek, és felteszi a kérdést, hogy vajon mi köze lehet az igazságnak az igazságtalansággal. A hívőt tehát igazságnak nevezi, a hitetlent pedig igazságtalanságnak. Gondoltad-e már magadról, hogy te „igazság” vagy? Hívtad-e már magadat „igazság”-nak? Pedig a Biblia így beszél rólad. Egyszer, amikor erről prédikáltam, egy hölgy azt mondta, hogy ő nem igazság. „Akkor vagy te hazudsz, vagy Isten - feleltem neki -, mivel Isten állítja, hogy az vagy, te pedig tagadod ezt.”

Ezért nem élvezhettük mi sem hosszú időn át Isten áldását és nem uralkodhattunk Jézus Krisztussal; mert ahelyett, hogy a Bibliában hittünk volna, szembehelyezkedtünk vele. De ha te élvezni akarod a Biblia áldásait, akkor higgy is azokban. Menjünk tovább az olvasásban: „...mi közössége a világosságnak a sötétséggel?” (Remélem, nem bánod, hogy világosságnak nevezlek, hiszen a hívőt világosságnak nevezi az Ige.) Figyeljétek meg a szöveget: a hívőt hívőnek nevezi, a hitetlent hitetlennek; a hívőt igazságnak, a hitetlent igazságtalanságnak vagy hamisságnak; a hívőt világosságnak, a hitetlent pedig sötétségnek. Én hívő vagyok, tehát igazságosság és világosság vagyok. Furcsa, hogy az emberek nem bánják, ha világosságnak hívom őket, de ha igazságnak nevezem őket, akkor bizonytalankodni kezdenek. Azt gondolják, valami új tanítást alkottam.

Folytassuk ismét az olvasást, és tartsuk észben az ígéket, mert rövidesen visz-szatérünk rájuk. „És mi egyezsége Krisztusnak Béliállal? Vagy mi köze a hívőnek a hitetlenhez?” Tehát milyen egyezsége lehet Krisztusnak...? Itt az Egyházat nevezi „Krisztus”-nak. Tudod, hogy mi vagyunk Krisztus? Mert O a Fej, és mi a Test vagyunk. A te fejed is ugyanarra a névre hallgat, mint amire a tested többi része, ugye? Az Egyház Krisztus; mi Krisztus Teste vagyunk. Gondolkozz ezen egy percig, és hagyd, hogy beléd ivódjon ez az igazság. Őrizz meg mindent az elmédben, hogy ezek az ígék átvezessenek a következő két lépéshez. Ez volt tehát a harmadik lépés, és mindjárt megismerjük a negyediket és az ötödiket is, amelyek tulajdonképpen egymás sarkát fogják. A negyedik tény, amelyet tudnunk kell az, hogy valóságos igazságunk van Krisztusban. Nézzünk meg több erre vonatkozó ígérést, először a Róma 3,23-26-ot: „Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül, Megigazulván ingyen az O kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által, Kít az Isten eleve elrendelt engesztelő áldozatul, hit által, az O vérében, hogy megmutassa az O igazságát az előbb elkövetett bűnöknek elnézése miatt, Az Isten hosszútűrésénél fogva, az Ó igazságának megbizonyítására, a mostani időben, hogy igaz [igazságos] legyen O és megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való.” Ugyanaz a görög szó, amelyet itt „igaz”-nak fordítanak, fordítható „igazságosának is. A magyarzó bibliafordításban is ez áll: „...hogy Ó igaz legyen, hogy Ó igazságos legyen.” A két kifejezés tehát felcserélhető. Mit jelent ez az igevers? Azt, hogy Isten Jézus által kinyilvánította az O isteni igazságát, hogy Isten maga igaz, és O a mi igazságunk, a mi megigazulásunk. Tehát Ó annak az igazsága, aki hisz Jézusban. Ez nem elmélet, ez tény! Visszatérve a Róma 5,17-hez: „Mert ha az egynek bűnesete miatt uralkodik a halál az egy által: sokkal inkább az életben uralkodnak az egy Jézus Krisztus által azok, akik a kegyelemnek és az igazság ajándékának bővülködésében részesülnek [akik elfogadták a kegyelem bővülködését és a megigazulás ajándékát].” Legtöbb ember azt hiszi, hogy a megigazultság olyan eredmény, amelyet úgy érhet el, ha megfelelően él; ez azonban tévedés. A megigazulás igazságot, igaz állapotot jelent, és ez ajándék. Ha nem érted, olvasd el ismét a Róma 5,17-et és mélyülj el benne. Az ajándék olyan természetű dolog, amelyet elfogadhatok most, ebben a pillanatban is; a „gyümölcs” pedig egy bizonyos szellem-i fejlődés eredménye. Ha a megigazulás gyümölcs lenne, akkor az ígében szószerint „megigazultság gyümölcse” állna. Ez esetben neked fejlődődnöd kellene ahhoz, hogy elérd. De az ige itt a megigazulás (vagy igazságosság) ajándékáról beszél. Isten minden egyes szeretett gyermekének ugyanaz az igazsága és státusza van Istennél. O nem szereti egyiket sem jobban a másiknál, és nem hallgatja meg egyik imáját sem jobban, mint a másikat. Ha pedig ezt tudod, akkor az imáid eredményt fognak hozni.

Sok ember küszködik azzal, hogy önmagát kárhoztatja, és engedi, hogy az ellenség kirabolja. Tudják, hogy imájuk eredménytelen, és Isten nem hallgatja meg őket, de mivel olvasták a Jakab 5,16 második részét - „...igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése” - úgy vélik, ha találnának egy igaz embert, aki imádkozna értük, meghallgatná őket Isten. Ahelyett, hogy tanulmányoznák az Igét, és rájönnének a problémájuk valóságos megoldására, éveken át kétségbeesetten keresik az igaz embereket, hogy imádkozzanak értük. De hála Istennek a Róma 3,26-ért: „Az Isten hosszútűrésénél fogva, az O igazságának megbizonyítására, a mostani időben, hogy igaz legyen Ó és megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való.” Isten maga lett az én igazságom. Isten, az Atya lett a mi igazságunk, amikor megosztotta velünk az O természetét, az örök életet az újjászületésben. Jézus lett az igazságunk, abban a pillanatban, amikor elfogadtuk Őt mint Megváltónkat, és megvallottuk mint Urat. Így lett a mi pártfogónk, Urunk, fejünk; a mi valóságos életünk.

Figyeljétek meg újra a 2 Korinthus 5,17-21-et: „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiék elmúltak, íme újjá lett minden. Mindez pedig Istentől van, Aki minket Magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és Aki nekünk adta a békéltetés szolgálatát; Minthogy az Isten volt az, Aki Krisztusban megbékéltette Magával a világot, nem tulajdonítván nékik az ő bűneiket, és ránk bízta a békéltetésnek Igéjét. Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne mi általunk: Krisztusért kérünk, béküljétek meg az Istennel. Mert azt, Aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne.” Szeretném, ha tudnátok, hogy Isten nem teremtett igazságtalan és méltatlan teremtményeket. Ez sértés. Mert azt, Aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne. Őbenne (Krisztusban) én Isten igazsága vagyok.

Térjünk vissza a 2 Korinthus 6,14-hez: „Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? Vagy mi közössége a viláosságnak a sötétséggel?” Láthatjátok tehát, ti igazság vagytok. Mondd magadnak hangosan: „Én Isten igazsága vagyok Őbenne!” Hadd mondjam el újra: Ez az igazság, amelyet fölfedeztem - nem olyan alaposan, mint ahogy most látom - volt az első fénysugár a betegágyon. Ugyanolyan küzdelmeken mentem át, mint nagyon sokan közületek vagy talán mindannyian, azért, hogy megkapjam a szabadulást, a győzelmet és az egészséget. Most pedig tanítok ezekről a dolgokról, hogy megragadhassátok őket, ahogy én is, és tökéletes győztesek legyetek.

Elkezdtem olvasni az Igét, és átnéztem az utalásokat is. Azok között az igék között, amelyek megragadtak, volt a Jakab levél 5. része, mert ez említette a hit imáját. Jakab 5,14: „Beteg-é valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében. És a hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt. És ha bűnt követett is el, megbocsáttatik neki.” Elkezdtem sírni, mert tudtam, hogy az én gyülekezetem nem hisz a gyógyulásban és még kevésbé az olajjal való megkenésben. Az Úrhoz kiáltottam:

Uram, én nem gyógyulhatok meg, mivel nem ismerek senkit, akit elhívhatok magamhoz. Az Úr pedig így szólt hozzám:

- Megfigyelted már, hogy a hit imája gyógyítja meg a beteget? Azt válaszoltam:
- Igen, ezt megfigyeltem.
- Nos - mondta - te magad ugyanúgy elmondhatod ezt az imát, mint bárki más.

Ott voltam tehát én, aló éves fiú, aki csak néhány hónapja született újjá, és szellemileg lényegében még csecsemő, de az Úr szólt, hogy elmondhatom ezt az imát. Ám abban a pillanatban a rossz gondolkodás legyőzött. A szívemre kellett volna hallgatnom, de ehelyett a fejemre hallgattam. A fejem pedig azt mondta: „Igen, megtehetnéd, ha igaz volnál.” Biztosan azt gondolod, hogy az ágyhoz láncolva nem lehet túl sokat vétkezni. Való igaz, de akarni ugyanúgy lehet mindent fekvő is. Lehet, hogy valamit nem tudsz megtenni, de mégis szeretnéd. Gyakran tele vagyunk rossz gondolatokkal, és én tisztában voltam minden tévedéssel és gyarlóságommal; azzal, hogy nem vagyok igaz. Tudtam, hogy nem hívhatok senkit, hogy imádkozzon értem, és nem értettem, hogy az Úr mit gondolt, amikor azt mondta, hogy magam is elimádkozhatnám a hit imáját. Azt hittem, ha valaha is igaz leszek, mert nem halok meg még azelőtt, és elég hosszú életet élhetek ahhoz, hogy elérjem ezt az állapotot, akkor már valóban tudni fogom, mit jelent imádkozni. Tulajdonképpen bezártam a szívem az előtt, amit az Úr mondott; mert Ő azt mondta, hogy én igaz vagyok, de ezt nem fogtam fel. Azt mondta, hogy elimádkozhatom a hit imáját, éppen úgy, mint bárki más, de én azt gondoltam, nem tehetem. De mégis megtehettem, hiszen Ő mondta. Hónapokig tartott, amíg egy nap továbbléptem az olvasásban. Mindig érdemes végigolvasni az egész ígerést, nemcsak kiragadni egy-egy igét a környezetéből.

Tehát eljutottam addig, ahol Jakab Illést hozta példának arra, hogyan imádkozik az igaz ember. Azt mondja: „Illés ember volt, hozzánk hasonló természetű [ugyanolyan szenvedélyeknek alávetve]; és imádsággal kére, hogy ne legyen eső, és nem volt eső a földön három esztendeig és hat hónapig. És ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld megteremte az ő gyümölcsét.” Elolvastam, de nem ragadott meg, mert nem ismertem jól Illést. Azonban később olvastam róla ismét valamit, és elgondolkodtam: „Hm, itt valami nem stimmel. Ha jól emlékszem, Jakab őt az igaz ember imádságára adja példának. Pedig én biztos vagyok abban, hogy Illés nem felel meg az én igaz emberről alkotott elképzeléseimnek. Persze voltak nagy pillanatai, ahogy a legtöbbünknek, de akadtak mélypontjai is. Amikor az Úr keze rajta volt, akkor a király szekerét is ki tudta mozdítani. De amikor megtudta, hogy a fejére pályáznak, futni kezdett, majd kimerülten le roskadt egy borókafenyő alá és könyörgött az Úrnak, hogy hagyja őt meghalni.” Azt gondoltam: „Nos, ő ugyanolyan következetlen volt, mint amilyen én vagyok.”

Dehogyan akart ő meghalni! Összehordott hetet-havat az Úr előtt. Ha meg akart volna halni, miért nem maradt ott, ahol volt? Nem kívánta erősebben a halált, mint te, amikor azt mondd, bárcsak meghalnál. Hogy ennyire következetlen legyen - ezt nem gondoltam volna egy igaz emberről. Látjátok, hogy mindannyiunknak megvannak az elképzeléseink, ahelyett, hogy Isten Igéjéhez ragaszkodnánk? Aztán nemcsak, hogy nem gondolkodott helyesen, de nem volt elég „szellemi” sem, mert azt mondta: „Uram, akárhogy is, de én vagyok az egyetlen, aki helyesen él. Senkinek nincs már semmije, csak nekem.” Valójában nem ezekkel a szavakkal élt, de ha jól megfigyeled, ez volt az értelme. Ma is hallunk embereket így beszélni: „Mindenki visszaesett és elveszített mindent, csak én nem. Én és egy szűk csoport: mások nincsenek sehol.” Istennek ki kellett igazítania, amit mondott: „Tévedsz Illés, még 7000 olyan emberem maradt, akik nem hajtottak térdet a Baálnak.” Nem te vagy az egyetlen borsószem a fazékban és az egyetlen kavics a tengerparton. Illés szavai természetesen csüggedt szelleméből fakadtak. De ha valaki így cselekszik, nem lehet számomra az igaz ember példája. Hogy lehet, hogy Jakab mégis őt állította példaképül élénk? Úgy éreztem, hogy ő nem lehet igazabb nálam.

De ekkor eszembe jutott, hogy Jakab azt mondja, Illés ember volt. Ugyanolyan szenvedélyeknek volt alávetve, mint mi, mégis igaz volt. Sőt láthatjuk, hogy nemcsak alá volt vetve ezeknek az érzéseknek, hanem erősen engedett is nekik, mégis igaz volt; ezt a Biblia mondja. Valami felderengett bennem. Megkérdeztem magamtól, hogyan nevezhette Isten ezt az embert igaznak? Elolvastam a 32. Zsoltárt, amelyben ez áll: „Boldog [áldott] az, akinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett. Boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít.” Isten nem tulajdonított bűnt az embereknek, még akkor sem, ha ők rosszat tettek, mert befedezte, megbocsátotta ezeket, és helyette igazságot tulajdonított nekik. Az Ő szemében igazak voltak. Lehet, hogyha egy másik ember rájuk nézett, nem látta őket igaznak, de Isten azt mondta,

hogy azok. „Meglátom a vért, és elmegeyek mellettetek.”

Ekkor értettem meg, hogy az Ige azt mondja, nekünk egy jobb szövetségünk van, amely jobb ígéretekre van alapozva. Jézus Krisztus vére nemcsak befedi bűneinket, hanem meg is tisztít bennünket. A Jelenések könyve 1,5 második fele azt mondja: „...Aki minket szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az Ő vére által.” Megértettem, hogy én újjászülettem, és az összes bűnöm el van törölve, a múlt pedig nincs többé. Megértettem, hogy új teremtéssé váltam Krisztus Jézusban, és O nem alkotott igazságtalan vagy bűnös új teremtést. De az ördög látta, hogy kezdem megragadni az igazságot, és a végén még képes leszek hittel imádkozni, ezért azt mondta: „Na jó, ez mind igaz, de mi van azóta? Nem is olyan régen dühbe gurultál és lelökted a tálcát az ágyadról. Egy igaz ember így nem cselekszik.”

Látjátok, azonnal megfogott, ahogy visszanéztem a látható dolgokra, és kioltotta a fényt. De azután tovább olvastam a Bibliát és eljutottam, az 1 János 1,9-hez ahol az áll: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket hamisságtól.” (És János nem a bűnösöknek, hanem a hívőknek írja ezt.) Végre megértettem: én Isten igazsága lettem Krisztusban, amikor újjászülettem. Ha ezek után vétkeztem, ahogy vétkeztem is, de megvallottam a bűneimet, akkor Ő megbocsátotta azokat, és megtisztított a hamisságtól. Ha pedig megtisztultam a hamisságtól, akkor igaz vagyok megint. Hála Istennek, megértettem. És mivel már ezelőtt elhatároztam, hogy ha valaha igaz leszek, akkor nagyon erősen fogok imádkozni, most azt mondhatom: „Köszönöm Istenem, hogy imám meghallgatást nyer, Isten meghallgat, éppen olyan gyorsan, mint bárki más.” És odaírtam az ige mellé a Jakab levélbe: „Én ez az igaz ember vagyok.” Ő, én most nem magammal, Kenneth Haginnel dicsekszem, hanem azzal, aki Őbenne vagyok. Vagyis Istennel dicsekszem, azzal, amit Ő adott nekem Krisztusban.

Már tudtam, hogy megvan a saját hitem; tudtam, hogy imádkozhatom, és Ő meghallgat; imám hathatós lesz. Bejárásom van Isten trónjához, ahogy Jézusnak magának, mert Ő az én bemenetelem az Atyához. Hála Istennek ezért a hatalmas kijelentésért amit a 2 Korinthus 5,21-ben adott: „Mert azt, Aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne.” Hála Istennek, mi azok vagyunk, akiknek O nevez minket, és megvan nekünk minden, amit állít rólunk, és megtehetjük mindazt, amiről azt mondja, hogy megtehetjük.

Ez azt jelenti, hogy mi minden büntudat, kárhoytatás vagy kisebbségi érzés nélkül járulhatunk az O jelenlétébe. És azt is jelenti, hogy az imameghallgatás nem probléma többé. Ez oldódott meg tehát számomra is a betegágyon. Az imaprobléma megoldódott. Nem kell többé lógó orral mennünk az O jelenlétébe a kárhoytatás vagy a félelem miatt, vagy tudatlanságból. Jézus azt mondta: „**Megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.**” Mi szabadított meg engem? Az igazság. És mi fog téged is megszabadítani? Az az igazság, amelyet átadok neked. Természetesen, ha nem fogadod el az igazságot, nem fogsz megszabadulni, mert csak az igazság az, ami megszabadít. Tehát barátaim, tudjuk már, hogy kik vagyunk Krisztusban. Ő tett azokká minket, akik vagyunk, és nem mi magunk. Ez nem érzelmi probléma, és végső soron nem is a hit problémája. Nem kíván több hitet, mint az, hogy Jézus bemenjen az Atya jelenlétébe. Ő sem állt meg és nem vizsgálta meg magát: „Van nekem elég hitem?” Jézus igaz volt, és hála Istennek mi is azok vagyunk, így félelem nélkül, hittel léphetünk be az Atya jelenlétébe.

15. tanulmány

Hét lépés a legmagasabb fokú hithez (III.)

A legmagasabb fokú hithez vezető 5. lépés, hogy tudnunk kell: a Szent Szellem valóban bennünk lakik. Az 1 János 4,4 azt mondja: „...nagyobb az, Aki bennetek van, mint az, aki e világban van.” Mindazokból a nagyszerű igazságokból, amelyek a megváltással kapcsolatosak, ez a tetőpont, hogy Isten miután újjáteremtett, a sajátjaivá is tett bennünket. Valójában a testünket tette otthonává. 2 Korinthus 6,16: „Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondta: Lakozom bennök és közöttük járok; és leszek nékik Istenük és ők én népem lesznek.” O már nem a földi Szentek Szentjében lakik. A mi testünk lett a temploma. 1 Korinthus 6,19-20: „Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Szellem temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsőítétek azért az Isten a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi.” Olyan emberekké kell válnunk tehát, akik rendelkeznek azzal a tudással, hogy Isten a testükben lakozik. El kell fogadnunk, hogy a Biblia igaz, és hogy nagyobb az, Aki bennünk van, mint aki e világban van. Azt a személyt, aki „e világban” van, Isten a világ istenének vagy Sátánnak nevezi. De dicsőség Istennek, hogy Ő pedig mibennünk van és O nagyobb, mint aki e világban van. Sokan a Szent Szellemmel való betöltekezésről úgy gondolkodnak, mintha valami áldásban vagy élményben részesültek volna, és teljesen figyelmen kívül hagyják azt, amit Isten Igéje tanít erről.

A Szent Szellemmel való betöltekezéskor Isten jön hozzánk, hogy bennünk lakozzon. Jézus azt mondta: „És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad nektek, hogy [Ő] veletek maradjon mindörökké.” - Ő! Sokan mondják: „Megkaptam a Szent Szellem-keresztiséget.” Nem igei ezt mondani! Függetlenül attól, hogy mit használunk pünkösdi és teljes evangéliumi körökben, egyszer már ki kell javítanunk a rossz kifejezéseinket. Saját közegünkben lehet, hogy tudjuk, mire gondolunk, de néha a szóhasználatunk mégis félrevezető. Szeretem azt a kifejezést, amit az Apostolok cselekedeteiben a

Biblia használ: „Pünkösd napja után”, mert ekkor válik ez gyakorlattá, mivel a Szent Szellem nem jött el Pünkösdig. Isten Igéjét te is csak ezután, a Szent Szellemmel való betöltekezés után váltod gyakorlattá, cselekvéssé az életben.

Az Apostolok cselekedetei 8,14-15-ben ez áll: „Mikor pedig meghallották a jeruzsálemi apostolok, hogy Samaria bevette az Isten Igéjét, elküldelek azokhoz Pétert és Jánost; kik mikor lementek, könyörögtek értük, hogy vegyenek Szent Szellemet.” A 9. fejezet 17. verse azt mondja: „Elméne azért Ananiás és beméne a házba, és kezeit reá vetvén, mondta: Saul atyámfia, az Úr küldött engem, Jézus, Aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, hogy szemeid megnyíljanak és beteljesedjél Szent Szellemmel.” Az Apostolok cselekedetei 19,1-2-ben ezt olvassuk: „Lón pedig azonközben, míg Apollós Korinthusban volt, hogy Pál, eljárván a felsőbb tartományokat, Efézusba érkezett: és mikor némely tanítványokra talált, mondta nékik: Vajon vettetek-e Szent Szellemet, minekutána hívökké lettetek? Azok pedig mondának néki: Sőt inkább azt sem hallottuk, hogy ha van-e Szent Szellem.” Könnyebb, ha mi is így használjuk ezt a kifejezést: „Vettetek-e Szent Szellemet?”. Tulajdonképpen Isten maga, a Szent Szellem személyében lakik bennünk. Ne felejtse el, hogy ezeket a leveleket újszövetségi gyülekezeteknek írták és olyan hívőknek, akik nemcsak újjászülettek, hanem Szent Szellemmel is be voltak töltve. Akkoriban az számított kivételnek, ha valaki nem fogadta el a Szellemmel való betöltekezést, a nyelvek ajándékának természetfölötti bizonyosságával. Hála Istennek, hogy Ő bennünk van!

Sajnos ez ma majdnem ismeretlen gyakorlat az Egyházban, ám mégis gyakorlattá kell válnia, hogy egy válsághelyzetben a keresztények azt mondják: „Győztes vagyok! Több vagyok mint győztes! A Teremtő bennem lakozik, a nagyobb bennem van. Dicsőség az Úrnak, Ő sikeressé tesz, nem bukhatok el!” Ez nem önmagáddal, hanem az Úrral való dicsekvés, Aki valóban benned van. Ez fogja ösztönözni Őt, hogy munkálkodjon érted. Még azok is, akik vették a Szent Szellemet, amikor az élet próbáival és nehézségeivel szembekerülnek, gyakran úgy futkosnak körbe, mint egy levágott fejű csirke: ide-oda csapkodva, de vakon. Megpróbálnak keresni valakit, hogy segítsen rajtuk. Sokszor egymás nyakába borulnak, könnyeket ontanak, néhány ígét idéznek - ezt imának nevezik - és csodálkoznak, hogy hol marad a győzelem. Közben Jézus egész idő alatt ott van bennük, hogy segítsen nekik. Nem is tudják, hogy mit kaptak, kit fogadtak be, amikor vették a Szent Szellemet. Azt gondolják, ez egy olyan élmény vagy áldás volt, amit ha most is éreznének, akkor minden rendben lenne. Ne tedd ezt soha többé!

Ismerd fel, hogy ő benned van! Sokan megpróbálják ugyanazt az élményt felkelteni újra és újra. Prédikáltam egy táborozásnál Kaliforniában 1954-ben, azután visszamentem egy év múlva, hogy ismét táborozunk a hegyekben. Akkor mesélte egy hölgy a következőt: „Mikor az elmúlt évben itt voltam, betöltekeztem Szent Szellemmel. Ő, mondhatom, csodálatos volt itt fenn, Isten áldásainak a csúcán! De hazamentem, és egész télen a „völgyben” voltam. Csak annak örültem, hogy majd visszajöhetek ide, egy újabb áldásért.” Ez a hölgy nem tudta, hogy az Úr mindvégig benne volt, otthon, a völgyben, éppen olyan valóságosan, mint a hegy tetején. Gyakran, amikor a hívők nem azt érzik, amit az első alkalommal, úgy gondolják, a Szent Szellem eltávozott, elhagyta őket. De Jézus azt mondta: „...én kérem az Atyát, és más Vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké.” Nem úgy küldte el, mint egy vendéget, hogy néhány napot velünk töltsön. Dicsőség Istennek, Jézus azt mondta, hogy a Szent Szellem örökké velünk marad. Azt akarta, hogy eljőjön és bennünk éljen.

Most nézzétek meg a 2 Korinthus 6,14-16-ot: „Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? Vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? És mi egyezése Krisztusnak Béliállal? Vagy mi köze hívőnek hitetlenhez? Vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal? Mert ti az élő Isten temploma vagytok, amint az Isten mondotta: Lakozom bennük és közöttük járok; és leszek nékik Istenök és ők én népem lesznek.” Mit mondanak ezek a versek? Mi vagyunk a hívők; mi vagyunk az igazság, a világosság és mi vagyunk Krisztus. Jézus azt mondja: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők.” Ha egy fára nézel, nem mondhatod, hogy az ágak nem tartoznak hozzá, mert az egész egy: mi vagyunk Krisztus. Mi vagyunk Krisztus gyümölcsstermő része. Meg kell teremnünk az igazság gyümölcszeit. Mik az igazság gyümölcszei? Néhányan úgy gondolják, annyi, hogy jók vagyunk: jól viselkedünk és cselekszünk, adakozunk és hasonlók. Nem, ezek nem az igazság gyümölcszei. Az igazság gyümölcse az, hogy démonokat űzünk, gyógyítjuk a betegeket és ugyanazokat a dolgokat tesszük, amelyeket Jézus tett, amíg itt a földön volt. Mi vagyunk Krisztus.

Pál azt mondta, hogy Jézus a Fej, és az Egyház a Test. Mi Krisztus teste vagyunk, és ahogy az előző tanulmányban is írtam, a fejednek sincs más neve, mint a testednek. Te „egy” vagy. Figyeld meg, mit mondott még: „Vagy mi köze hívőnek hitetlenhez? Vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal?” Mi Isten temploma vagyunk, Isten bennünk lakik; nemcsak mint testületben, hanem mint egyénekben is. A magyarázó fordításban ezt olvassuk: „Milyen megegyezés lehet Isten temploma és a bálványok között, mert mi az élő Isten temploma vagyunk, ahogyan Isten mondta, hogy én bennük lakozom, velük vagyok, közöttük járok. És velük beszélek, bennük szólok, közöttük vagyok és én az ő Istenük leszek és ők az én népem.” Aztán visszalapozunk az 1 Korinthus 3,16-hoz. A magyarázó fordítás szerint ez így szól: „Vajon fel tudjátok-e fogni és megértitek-e (vagyis az egész korinthusi gyülekezet), hogy ti Isten szentélye, temploma vagytok és Isten Szelleme tartós lakozást vett bennetek, hogy otthona legyen bennetek. (Az Egyházban és az egyénekben egyaránt.)” A King James fordításban ez áll: „Nem tudjátok-e, hogy Isten temploma vagytok és hogy Isten Szelleme lakik bennetek.” Olvassátok el a magyarázó fordítást újra! Szeretem azt a kifejezést, hogy „otthona legyen bennetek”, írtam már korábban arról, hogy Isten a mi testünket az Ő otthonává teszi, és hogy Ő nem a kézzel épített Szentek Szentjében lakik.

Az Ószövetségben Isten jelenlétét bezárva őrizték a Szentek Szentjében. Emlékezzetek a szamaritanus nőre, aki a kútnál azt mondta Jézusnak: „A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak, és ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely,

ahol imádkozni kell.” Mire O azt felelte: „Az Isten Szellem: és akik őt imádják, szükség, hogy szellemben és igazságban imádják.” Az ószövetségi parancsolat megkövetelte, hogy minden férfi évente legalább egyszer jelenjen meg Jeruzsálemben, az Úr előtt. Azt a kifejezést használták, hogy az „Úr előtt”. Jeruzsálemben kellett jönniük, mert Isten jelenléte ott volt bezárva a Szentek Szentjében, és senki sem mert közeledni az O szent jelenlétéhez, csak a főpap, és ő is nagy elővigyázatossággal. Ha bárki más behatolt volna arra a helyre, holtan esett volna össze. Van is feljegyzésünk arról, amikor néhányan meggették.

Mielőtt Jézus meghalt és azt mondta: „Elvégeztetett” - nem az Újszövetségről beszélt vagy a megváltás munkájáról, mert azt nem fejezte be azzal, hogy meghalt, hiszen még fel kellett támadnia, felmennie a mennybe, a mennyei Szentek Szentjébe a saját vérével, hogy örökkévaló engesztelést szerezzen a számunkra, végül az Atya jobbán helyet kellett foglalnia, hogy elkezdje közbenjáró szolgálatát, hogy közvetítő legyen Isten és ember között. Addig az Újszövetség még nem volt érvényben. Amikor azt mondta: „Elvégeztetett”; az Ószövetségre utalt. Arra, hogy az Ószövetség beteljesedett.

Ha folytatod az olvasást, meglátod, mi történt, miután kimondta ezt. Az a kárpit, amely elválasztotta a Szentek Szentjét a Szenthelytől, kettéhasadt a tetejétől az aljáig. A zsidó történetíró azt írja, hogy a kárpit 12 méter széles, 6 méter magas és 10 centiméter vastag volt. Isten jelenléte kimozdult a földön készített Szentek Szentjéből, és nem lakozik többé kézzel csinált szentélyben. Hála Istennek, hogy az Ő szent, isteni jelenlétét belénk helyezte. Ő bennünk van jelen. Sokszor átültetünk dolgokat az Ószövetségből az Újba, vegyítjük őket, és bizony nem sikerül megkapnunk az igazságot, csak egy keveréket. (Ha betont keversz de nem jól állítod össze az anyagát, egyáltalán nem fog kötni, hanem szétesik.) Azért nem nyerünk semmilyen eredményt, mert nem értjük meg Isten valóságos üzenetét.

Például: a gyülekezeti épületet Isten házának nevezzük. Soha nem vettem részt olyan templomszentelő szolgálaton életben (és nem kételkedem abban, hogy ti sem) ahol ha nem is prédikáltak róla, de felolvasták a Bibliából Salamon templomának a felszentelését, és az a benyomás keletkezett, hogy amit felszentelnek, éppen úgy Isten háza, mint ahogyan az az volt. Semmi nem áll messzebb az igazságtól! Ha nem vigyázunk, helyeknek, épületeknek és dolgoknak fogunk jelentőséget adni. Van egy szép gyülekezeti ház Texasban, amelynek homlokzatára néhány ószövetségi íge van vésvé arról, hogy az ott Isten temploma. Mindig provokációként hat rám, amikor ott elhaladok. „Drága Uram - gondolom ilyenkor -, egy hazugságot írtak fel, pont a gyülekezeti ház tetejére. Az emberek kijönnek onnan és azt gondolják, hogy szent helyen voltak.” Ha azt mondjuk, hogy a gyülekezeti épület Isten háza, mivel 0 ott él, alaposan tévedünk. O nem lakik ott, nem ott él! De ha úgy értjük ezt, hogy Isten háza, mert az Úr imáadására építették, így már helyes a kifejezés. Vigyáznunk kell, hogy ne mozduljunk ki a helyes gondolkodásmódból, mert nagyon könnyű betelni az érzéki dolgokkal; azokkal, amik a szemünk előtt vannak.

Egy összejövotelt tartottam 1957-ben, San Diegóban, Kaliforniában. Volt ott két hölgy Angliából. Mindketten az anglikán egyházhoz tartoztak. Énekeltünk, tapsoltunk, ahogy teljes evangéliumi körökben szoktunk. Az összejövotelt után ezek a hölgyek azt mondták a pásztor feleségének: „Ó kedvesem, ez az Isten háza, nem lenne szabad az Isten házában tapsolni.” Egészen suttogva beszéltek. Néhány ember azt gondolja, hogy úgy kell ülni a gyülekezetben, mintha nyársat nyeltünk, vagy citromba harapunk volna. A Biblia nem beszél a szentek „savanyításáról”, csak annyit mond, hogy meg kell őriznünk magunkat. Néhányan azt gondolják, úgy kell ott ülni, mint egy temetésen, mert ez a ház szent, Isten ott van; így kell Őt tisztelni. Isten háza a te tested, nem pedig az az épület, ahová istentiszteletre jársz!

A teljes evangéliumi keresztények nevetnek ezen. Tapsolunk, énekelünk és dicséretet kiáltunk Istennek. (Más részről a teljes evangéliumi keresztények közül is sokan túlzásokba kerülnek.) Az utolsó gyülekezetben, ahol pásztor voltam, havonta voltak közösségi összejövetelek, egésznapos istentiszteletek, közös étkezések, és ezeket más-más helyeken tartottuk. Emlékszem, elmentünk az egyik gyülekezetbe egy esős napon. Nem volt alkalmas termék, így valaki azt mondta: „Átrendezzük a padokat és itt eszünk.” Néhányan felhördültek: „Micsoda, ott enni a gyülekezeti teremben? Nem tudjátok, hogy az Isten háza?” Dühösekké lettek, hazamentek. Nem tudták, hogy az az épület nem Isten háza, mert a hívó teste az Isten háza. Sok embert meghökkentettem már az elmúlt húsz-egynéhány évben, mert mindig azt mondom, hogy semmi olyasmit nem csinállok sehol, amit nem csinálnék a gyülekezeti épületben. (Természetesen vannak bizonyos dolgok, amit nem csinállok az istentisztelet alatt, de most az épületről beszéltem.)

John Wesley és testvére mint misszionáriusok prédikáltak az indiánoknak, de nem volt sikerük. Hazafelé a hajón megtanultak néhány mélyebb dolgot Istenről egy csoporttól, akikkel együtt utaztak. Otthon John elkezdte prédikálni ezeket a dolgokat, de a prédikáció közepén kizavarták a templomból. Mivel be akarta fejezni az üzenetet, ráállt a templomkertben apja sírkövére, és ott folytatta tovább. Jónéhány ember gyűlt köré, hogy hallgassa. Wesley így beszélt erről: „Nagy megdöbbenésemre odajött közénk Isten. Azt gondoltuk addig, hogy csak abban az épületben van közöttünk. De ott Isten találkozott velünk a nyílt téren.” így John Wesley és John Withfield lettek az első szabadtéri prédikátorok. Ezelőtt nem tudták, hogy Isten bárhol hajlandó velük találkozni. Nagy jelentőséget tulajdonítottak az épületnek. Valaki ülhet és hallgathat tisztelettel az istentiszteleten kívül éppen úgy, mint az épületben, és ha az otthonodban van az istentisztelet, mindenkit meg kell tanítanod arra, hogy tisztelettel legyen Isten felé, mialatt az istentisztelet folyik. De ha nem vagyunk óvatosak, akkor dolgoknak kezdünk jelentőséget tulajdonítani, Jézus személyét pedig elkerüljük, és valóságosan nem imádjuk Őt. 1951 -ben, Texasban egy összejövotelt végén egy ember odajött hozzám:

- Hallom, hogy elhagytad X. várost. Milyen fajta gyülekezet van ott és miféle ébredésben vettél ott részt?
- Nos - mondtam - a régiek azt állítják, hogy ez volt a legnagyobb ébredés, ami valaha is történt. Az ottani gyülekezet kb. 40 éves volt, és történetében ez volt a legnagyobb ébredés.

- És hogyan működött ez a nagy gyülekezet? Feleltem:
- Betöltöttük az épületet, és kölcsönöztünk még 100 összecukható széket is. Elhelyeztük őket a teremben, azután elmozdítottuk az oltár padját. Az egész helyet kihasználtuk.
- Kimozdítottátok az oltárt?
- Igen - válaszoltam -, kivettük az oltár padját.
- Nos - mondta -, én azt hittem, nálatok megtértek az emberek.
- Igen, körülbelül százan reagáltak alkalmanként a megtérés üzenetére.
- De hogyan tudtatok bárkit is megtérésre hívni anélkül az oltárpad nélkül?
- Még soha nem hallottam - feleltem -, hogy valaha is egy oltárpad mentett volna meg bárkit. Mindig úgy gondoltam, hogy Krisztus a megváltó.

Semmiféle szentség nincs egy bútordarabban. Egy oltárt bárhol tudsz készíteni, nem igaz? Sok emberről tudok, aki úgy tért meg, hogy a gyapotmezőn dolgozott. Találkoztak Istennel, mialatt a gyapotsorok között hajladoztak. Ott kinn a térdükön, azok között a sorok között készítették „oltárt”, ahogy mi mondjuk. Ismerek olyan embereket, akik megtértek és vették a Szent Szellemet a csűr mögött. Tudjátok, ha nem vigyázunk, akkor tárgyaink tulajdonítunk jelentőséget, és elmulasztjuk Isten üzenetének valóságos jelentőségét.

21 évesen már pásztor voltam egy helyen, ahol néhány ember már 23 éve be volt töltve Szent Szellemmel. Volt egy oltárunk, amit nem újítottak fel, nem is festettek át ezalatt a 23 év alatt. Szerettem volna rendbe tetetni és átfestetni, de néhányan nem engedték. Egyikük azt mondta:

- Ha ránézel annak az oltárnak a végére, akkor láthatod a könnyeim nyomát ott, ahol 20 évvel ezelőtt megtértem.
- Nem az oltár mentett meg téged - válaszoltam -, a könnyeknek a világon semmi közük nincs a megtérésedhez. Ha könnyek mentenék meg az embereket, akkor már mindenki hívó lenne.

Azt válaszolta:

- Én ott kaptam meg a Szent Szellem-keresztiséget. Isten ott találkozott velem, és mindig arra a helyre ülök imádkozni.
- Igen, és úgy dühbe jössz, mint az ördög, ha valaki a helyedre ül. Annyira feldühödsz, hogy nem is imádkozol. Inkább menj, ülj le és szállj magadba. Isten nincs odakötve az oltárpad végén ahhoz a kis helyhez.

Ha betöltekezel Szent Szellemmel, az több mint egy élmény. A Szent Szellem, ez az isteni személy azért jön, hogy benned éljen. Tulajdonképpen a Biblia olyan messzire megy, hogy azt mondja: Isten maga él benned. Olvassuk el ezt újra a 2 Korinthus 6,16-ban: „Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondotta: Lakozom bennök és közöttük járok.” Ezt sohasem tanították úgy, ahogy tanítani kellett volna. Vajon hányan tanultátok, hogy abban az Istenben bízotok, aki bennünk van? (Nem a bűnösökben, hanem a Szellemmel betöltött, újjászületett emberekben.)

Vajon hányan vagyunk, akiket megtanítottak arra, hogy használatra készen megvan bennünk minden erő és minden egyéb, amire szükségünk lehet, hogy legyőzzünk minden akadályt? Sok dolgot tanultunk, csak ezt nem.

Volt egy bizonyos élményünk valamikor és nyelveken szóltunk, de tudatlanság maradt bennünk. Szükségünk van az erőre, és ha megkapnánk, akkor rendben lenne minden, de nincs meg, tehát mindig keressük. Ha elkezdenénk hinni abban, amit a Biblia mond, és elkezdenénk megvallani Isten Igéjét, akkor O fölelevenedne bennünk, megvilágítaná az elménket, vezetést adna szellemünknek, egészséget a testünknek és segítséget az élet minden területén. Tudatossá tehetjük, hogy O minden pillanatban bennünk van.

Menjünk újra vissza a magyarázó fordítás 1 Korinthus 3,16-hoz: „O otthon van bennetek.” Ez azt jelenti, hogy Isten valósággal otthonná teszi a mi testünket. Nagyon kevés ember van barátaim, aki tudja, hogy Isten benne lakik. Nagyon kevesen vagyunk tudatában annak, hogy Isten él a mi testünkben. Mire gondolok? Ha baj van, azonnal készek vagyunk ezt mondani: „Nem tudom megtenni.” Miért? Mert magunkban bízunk, és tudjuk, hogy valóban nem tudjuk megtenni. De ha tudatosítjuk azt, hogy Ő bennünk van és bármit megtehet, abbahagyjuk a hitetlenség megvallását, és elkezdjük azt mondani: „Meg tudom tenni, mert Őbenne bízom.” Azt mondjuk: „Nagyobb az, Aki bennem van, mint aki e világban van.” Nem érdekel, mivel állok szemben. Lehet hogy lehetetlenséggel, de mégis azt mondom: „Ő ezen is átvisz engem, sikeressé tesz, mert Aki nagyobb mindenkinél, az bennem lakozik.” Ez a hit beszéde. Ez fogja arra ösztönözni Istent, hogy munkálkodjon érted.

Nagyon szomorú, hogy O ott van, de az emberek figyelmen kívül hagyják. Talán azt gondolják, hogy Isten jön és teljesen átvesz minden hatalmat, „nagyfőnök” lesz anélkül, hogy tennék ezért valamit. De ez nem fog megtörténni. A Szent Szellem „úriember”. O nem költözik úgy beléd, hogy azonnal minden fölött átvegye az uralmat és teljesen a maga szájize szerint irányítson mindent. Nem találsz olyan ígét, amely ezt alátámasztaná. Az ördög, a démonok, a gonosz szellemek azok, akik kényszerítik az embereket, hogy olyasmit tegyenek, amit nem akarnak, és beleerőszakolják őket bizonyos dolgokba, de a Szent Szellem mindig vezet, ösztönöz, ihlet, vagy ad egy finom lökést, ahogy ezt a Bibliából is látod. A

démonok, a gonosz szellemek viszont erőszakoskodnak és uralkodnak rajtad. Néhányan azt mondják: „Miért nem teszi Isten ezt vagy azt?” Nem is fogja megtenni, amíg nem helyezed őt oda, ahol tehet valamit. A Szent Szellemet azért kapod, hogy segítsen, nem azért, hogy helyetted dolgozzon. Ő bennünk van: Isten van bennünk; O a segítségünk. A Zsidó 13,5-6-ban Pál így ír: „...mert Ő mondta: Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled; Űgy hogy bízvást mondhatjuk: Az Űr az én segítségem, nem félek; ember mit árthat énnékem?”

A magyarázó fordításban az Efézus 3,16-17 így olvasható: „Adja meg néktek az Ű dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az O Szelleme által (a Szent Szellem által) a belső emberben, aki benn lakik a te legmélyebb bensődben és személyiségdben.” Tetszik ez neked? „...lakozzék [telepedjék le, készítsen állandó otthont] a Krisztus a hit által a ti szívetekben.” Hogyan teszi O ezt? A te hited által. Nekem tetszik! Valóságosan lakozik, letelepszik, tartózkodik, tartós otthont készít a szívekben, hogy a szeretetben meggyökerezzünk és alapot vehessünk. Figyeljétek meg, hogy olyanoknak írt Pál, akik már újjászülettek, betöltek Szent Szellemmel és azt mondja: „...lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben”, azaz Krisztus telepedjen ott le, és tartósan megmaradjon ott. Tehát ez az, amit O tenni akar, és amit az emberek nem engednek meg Neki. Pontosan ez az, ahol elbukunk.

Sokan csak néznek, és kintről várják az isteni segítséget. Valaki azt mondta: „Vajon a vérfolyásos asszony talán nem nyújtotta ki a kezét, hogy megérintse Őt?” Igen, de akkor Jézus fizikailag volt jelen. Most azonban nem így van itt. Bennünk van. Nem kell kinyújtanom a kezem és megérintenem Őt, hiszen bennem van. Ha fizikai módon szemléled, erőlködnöd kell, hogy megpróbáld elérni Istent. Van egy ének: „Ű Uram, csak egy érintést tőled.” Mit akarok én ezekkel az érintésekkel, amikor Ő bennem van? Mindezek az énekek elsősorban a fizikai vagy érzéki sikről szólnak, egyáltalán nem szellemiek. Fizikai nézőpontból íródtak. Ezt szeretettel mondom, de igaz.

Köszönöm Istennek, hogy bennem van és benned van, de ez nem eredményez számodra semmi jót addig, amíg nem tudatosítod és hiszed ezt. De ha tudatosítod, akkor képes vagy értelmes módon cselekedni Isten Igéje alapján, és Ű munkálkodni fog általad. Hiszem, hogy nagyobb az, Aki bennem van, mint aki e világban van. Te nem? Ha munkába állítod Őt és bízol benne, akkor minden úgy fog történni, ahogy a Biblia mondja, mert a Biblia most is igaz. Bizz Istenben, aki benned van! Ű ott van bent! Tanulj meg „Isten bennem van”-tudattal élni. Fel fog kelni benned, megvilágítja az elmédet és vezeti a szellemedet. A halállal is nevetve szembenézhetsz, mert Ű benned van, és te tudod, hogy ott van.

Az Űr így szólt hozzám: „Most már tudod, miért mondtam neked, hogy minden lehetséges annak, aki hisz, és hogy az írás kinyilvánította, hogy Istennek minden lehetséges? Minden dolog, ami lehetséges Istennek, az lehetséges annak is, aki hisz, mert a hívőben Isten él.” Tehát állítsd Őt munkába, és Ű valósággal felkel benned és megvilágítja az elmédet, vezetést ad a szellemednek és egészséget a testednek. Igen, Ű megnyilvánítja Őnmagát általad még másoknak is, például a kezed által, ha azt másokra ráteszed. Az Űr a te Istened, Ű az, Aki valóban benned lakozik.

Azt állítottam ezekben a tanulmányokban, hogy hét lépés vezet a legmagasabb fokú hithez. Növekedett a hited? Épült? Megerősödött? Isten Igéje megerősíti a hitet. Vallj meg: „Nagyobb az, Aki bennem van, mint aki e világban van. A nagyobb bennem van. Én tőle függök. Ű nagy hatalommal fog élni bennem, át fog segíteni mindenem. Sikerre fog vinni. Ű bennem van. A teremtés mestere bennem él. Isten az Ű otthonát az én testemben készíti el.” Szegény elméd, ha nem gyakorlott az Igében, biztosan nem akarja elfogadni ezeket, de ha a szellemedre nézel, láthatod, hogy örvendezik. Isten Igéje felvillanyozza a szellemed. Amikor mások azt mondják, nem tudják mit tegyenek, te azt mondd: „Lehet, hogy látszólag ugyanabban a cipőben járunk, de bennem az Űr lakik. O bennem van, én pedig bízom benne. Át fog segíteni a bajon.” Elmélkedj ezen, gondolkodj ezen, és valóságossá fog válni számodra az Űr!

16. tanulmány

Hét lépés a legmagasabb fokú hithez (IV.)

A legmagasabb fokú hithez vezető hét lépés közül most az ötödikkel folytassuk tanulmányunkat. Megtárgyaltuk már, hogy „Isten bennünk”-tudatúaknak kell lennünk. Ha valaki ezt eléri, természetesnek fogja venni Isten Igéjét, hogy nagyobb az, Aki bennetek van, mint aki e világban van, és győztesként néz szembe az élet problémáival. Tudja, hogy az ő erőforrása belül fakad, és történjék bármi, a nagyobb őbenne van.

Sokszor a gyermekeimmel kapcsolatban azt mondom az Űrnek: „Uram, nem tudom, hogy miért imádkozzam.” Emlékeztetem Istent, az Atyát, emlékeztetem saját magamat és emlékeztetem a Szent Szellemet a bensőmben, aki azért van ott, hogy segítsen. Pál azt írja, „Mert ha nyelvvel könyörögök [nyelveken szólok], a szellemem könyörög”. Így hát csak annyit mondom Neki, hogy várom a segítségét, és azonnal felemelem a hangomat (szó szerint), és elkezdek nyelveken szólni. Sokszor, amikor így imádkoztam, Isten ígéket adott és megmutatta, mire számíthatok konkrét helyzetekben. A felelet mindig megjött.

Nem szükséges, hogy azonnal megértsd a választ, mert az Ű Igéje is azt mondja, hogy ilyenkor „az értelmünk gyü-

mölcstelen. Néha viszont megengedi, hogy pontosan megismerjük a választ, sőt így szól az 1 Korinthus 14,13-ban: „Azért aki nyelveken szól, imádkozzék, hogy megmagyarázza.” Pál nem arra utal, hogy a gyülekezetben lehet egy ilyenfajta szolgálatod, hanem arra, hogy imádkozz azért, hogy te magad magyarázhasd a saját imáidat, hogy amikor nyelveken szólsz, magyarul is értsd, amiért imádkozol. Ez minden Szellemmel betöltött hívő ajándéka. Ahogy mondom, minden Szent Szellemmel betöltött hívőé, mert az Ige nyilvánvalóan állítja: „aki nyelveken szól, imádkozzék hogy megmagyarázza.” Ez éppen olyan parancsolat - ha ragaszkodunk ehhez a kifejezéshez - mint az összes többi a Bibliában. És éppúgy rád vonatkozik, ahogy az írás bármely más verse is. A Szent Szellem arra törekszik, hogy megmutassa neked, miért imádkozol.

Kössük most össze ezeket a verseket pontosan úgy, ahogy a Bibliában is vannak, ne ragadjuk ki őket a környezetükből. 1 Korinthus 14,13-15: „Azért aki nyelveken szól, imádkozzék, hogy megmagyarázza. Mert ha nyelvvel könyörgök, a szellemem könyörög, de értelmem gyümölcstelen. Hogy van hát? Imádkozom a szellemmel de imádkozom az értelemmel is; énekelek a szellemmel, de énekelek az értelemmel is.” Mit mond tehát? Egyszerűen azt, hogyha egy ismeretlen nyelven imádkozol, szellemed a Szent Szellem által imádkozik, és amikor Szent Szellem által imádkozol, akkor az értelmed gyümölcstelen; tehát kérd, hogy magyarázhasd is.

Már hosszú ideje szóltam nyelveken és magyaráztam is, amikor nyilvánosan is elkezdtem mindezt. Szinte mindent, amit Isten dolgairól megtanultam, így, nyelveken való ima és az azt követő magyarázat útján tanultam. Néha az Úr a nyelveken való ima által átvezet a Biblia bizonyos meghatározott részein. A Szent Szellem a mi tanítónk. Több fejezeten vezetett már át így, nyelvek és magyarázat által. Így kezdtem el megérteni olyan dolgokat az Igében, amelyeket addig soha. És ez a módszer nem csak az enyém; hanem a tiéd is és minden Szent Szellemmel betöltött hívőé.

Nem történik semmi a családukbán, amiről ne tudnék, néha már két évvel az esemény bekövetkezése előtt. És tíz esetből kilencben ilyen úton tudom meg. Ezt a szellemi ajándékot nem azért birtokolom, mert próféta vagyok; egyszerűen a nyelveken szólás és a nyelvek magyarázatának gyakorlása által fejlődött ki. Látjátok, hogy a Szent Szellem ismeri a jövőt, ahogyan az Ige is mondja, hogy O megmutatja a bekövetkező dolgokat. És ne felejtset el, hogy ezt nemcsak egy prédikátornak vagy egy meghatározott személynek ígérte meg. **A Szent Szellem megmutatja a bekövetkező dolgokat minden hívőnek.**

Meggyőződésem, hogyha a Szellemmel betöltött személyek megtanulnák, hogy hallgassanak az Úrra, semmi váratlan nem történne az életükben. Sem baleset, sem tragédia, sem más nem következne rájuk, mert előre tudnák, és sok dolgot el tudnának háritani, ha figyelembe vennék a Szent Szellem jelzéseit. De látjátok, a szellemi dolgok nem olyan világosak számunkra, mint ahogyan lenniük kéne, mert túl sokat tartózkodunk természetes szinten. Pontosán ebben lehet segítségünkre a nyelveken szólás. „Mert ha nyelvvel könyörgök, a szellemem könyörög”. Azaz ilyenkor nem a test és az értelem aktív, hanem a szellem. A nyelvek a szellemedből jönnek, láthatod tehát, hogy a szellemed aktív, az van kapcsolatban Istennel és az tud Istentől elsajátítani dolgokat. Nagyra értékelem a nyelveken szólást. Újjászületésem után ez volt a legnagyobb dolog, amely valaha is történt velem.

A Szent Szellemmel való betöltekezés a nyelveken szólás bizonyítékával és maga a nyelveken való imádkozás a legnagyobb dolog, a legnagyobb tényező az életemben. 1937-ben töltkeztem be a Szent Szellemmel. Öt évvel később, 1942-ben, mialatt pásztor voltam Kelet-Texasban, kezdtem el azon a módon imádkozni, amiről az előbb beszéltem és kapni kijelentéseket, bár senki nem mondta addig, hogy ilyesmi létezhet. Ezért először elfogadtam, később azonban eltávolodtam ezektől. Nem volt megfelelő világosságom az Igében, és nem voltam biztos a dologban, még ha áldást is nyertem belőle. Azokban az időkben legalább egy órába telt, amíg az értelmemet le tudtam csendesíteni.

Ez a másik oka annak, amiért rendkívüli módon értékelem a nyelveken szólást. Amikor elkezdted, az értelmed szüntelenül mozog, de ha elég hosszan imádkozol, elcsendesedik. Most, lévén, hogy hosszú éveken át gyakoroltam ezt az imamódszert, azonnal be tudok lépni szellembé. Egyszerűen semlegesítem az elmém, nem gondolok semmire, így el tudom kezdeni a szellemi síkon való mozgást.

Emlékszem, mennyit gyötört az ördög, főképp az elmémet, amely még nem volt kellő mértékben megsabályozva az Ige által. Azt mondogatta:

- Csak a drága időd fecsérelted. De én azt válaszoltam:
- Jó, akkor most még egy órát imádkozom nyelveken.

Sokan azt hiszik, valamiféle extázist vagy rendkívüli érzést kell átélnünk, de nem! Egyszerűen csak térdeltem és szánt szándékkal imádkoztam nyelveken. Pál azt mondja: „Hálát adok az én Istenemnek, hogy mindnyájatoknál inkább tudok nyelveken szólni.” Nem kell följajzani magad, vagy valamilyen különleges érzést átélned, a felhőkben járnod, ilyesmi. Felesleges. Ezt az emberek csinálják, nem a Szent Szellem. Különös, de néhány keresztény úgy érzi, amikor át akarja adni az ún. „üzenetet” nyelveken, kappanhangon kell rikoltoznia. Épp úgy beszélj ilyenkor is, ahogy általában. Sokan akarunk valami különöset tenni, hogy másokkal megpróbáljuk elhitetni, Isten ereje valóban rajtunk van. De a Szent Szellem mindenkor bennünk van, ezért elég, ha bekapcsolódsz és együtt mozogsz Vele. Egy összefüggésben egy hölgy minden áron tudatni akarta velünk, hogy a Szent Szellem valóban használja őt, ezért úgyszólván sikoltozott és visított nyelveken. Nem volt valami építő. Ha történetesen mellette ülsz, felugrott volna a rémülettől, amikor belekezdett. Kértem, hogy ugyanúgy szóljon nyelveken is, ahogy bármikor beszél. A sikoltozás a te cselekedeted, nem a Szent Szelleme. Nekünk olyan dolgokat kell tennünk, amely másokat is épít.

Tehát én nekiláttam szándékosan, céltudatosan nyelveken szólni, és imádkoztam egy órát az irodámban. Azután felkeltem, leültem a székembe, de valami azt mondta (az ördög, mert minden, ami elbátortalanít, tőle van):

- Elfecséreltél egy órát, inkább embereket látogattál volna.
- Most csak emiatt megint letérdelek, és még egy órát imádkozom nyelveken
- válaszoltam. Így is tettem. Azután felkeltem és újból visszatültem a székembe.

Néha erőt kell vened magadon ezekben a dolgokban, mert a test ellened harcol. Tested nem tudja, mit csinálsz, amikor a szellemi területen vagy; nem tud belépni erre a síkra. Sőt az értelmed, elméd sem fogja tudni, mit cselekszel, ha nem újult meg meg Isten Igéje által, és mivel hozzászólt, hogy mindig ő irányít, most nem akar majd veled menni. Tehát lehet, hogy minden tiltakozni fog benned az ellen, amit teszel, de Isten Igéje mégis azt mondja, hogy jó, és meg kell tenned.

- Mindenesetre - mondta az ördög -, elvesztegetted három órát.
- Csak emiatt most még tovább imádkozom - mondtam.

Tehát letérdelem és végigimádkoztam a negyedik órát is, majd ismét felálltam és leültem a székembe, mire megint megszólalt:

- Elpocsékolta négy órát. Az Igét kellett volna tanulmányoznod, és elkészíteni a prédikációt vasárnapra, vagy embereket látogathattál volna, vagy tehetél volna valami olyasmit, aminek valóságos értéke van. Látjátok? Azt akarta, hogy az érzéki világban maradjak. Feleltem neki:
- Megmondom, mit fogok csinálni ördög! Leülök ide és még két órát imádkozom, és ha tovább zavarsz, akkor megduplázom, és legközelebb már négy, azután pedig nyolc órát töltök el imával.

Öt és háromnegyed óra múlva betörtem abba a birodalomba, ahol addig még soha nem jártam, és ez fordulópontot eredményezett a szolgálatomban is. De szükség volt erre az időre, hogy valamit leromboljak magamban, és hogy az ördögöt legyőzzem. Ezalatt az Öt és háromnegyed óra alatt féltucat különböző nyelven imádkoztam: elkezdtem az egyiket, azután magyaráztam, majd leírtam, dátummal elláttam, még most is megvan. De prédikáltam is arról, amit akkor tanultam. Prédikátorok elmondhatják, hogy három évvel a megtörténte előtt prédikáltam már egy dologról. A II. Világháború éveiben voltunk akkor, és Isten így szólt hozzám: „A II. Világháború után jön az 'Isteni Gyógyulás Ébredése' Amerikában.” Ezt az igazságot 1943 szeptemberének első hétfőjén hirdettem ki, tehát már évekkel ezelőtt, hogy a háború véget ért volna. És valóban eljött az ébredés, amiről imám közben szólt Isten évekkel azelőtt. Megfigyelhető, hogy az Egyház nem halad abban az ütemben, ahogy kellene, mert egy személy egyedül nem hordozhatja ezt a fajta imát; mindannyiunknak részt kell vennünk benne. Ebben az imafajtában értelmemet le tudom csendesíteni és szempillantás alatt rá tudok lépni a szellemi síkra, ahol szellememből szólok a Szent Szellem által, aki vezet az imában.

Most tegyük meg a hatodik lépést: **tudnunk kell, hogy valóságos közösségünk van Istennel, az Atyával.** A megváltás valódi, lényegi oka, hogy létrejöhessen ez a közösség. Figyeljétek meg az 1 Korinthus 1,9-et: „Hű az Isten, ki elhívott titeket, az Ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre.” Figyeljétek meg, hogy az Ő Fiával való közösségre szól az elhívásotok. Az 1 János 1,3,4 és 7 versekben is ezt olvassuk: „Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük nektek, hogy nektek is közösségetek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az Ő Fiával, Jézus Krisztussal. És ezeket azért írjuk nektek, hogy örömetek teljes legyen. Ha pedig a világosságban járunk, amint Ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.”

A legnagyobb megtiszteltetés, amelyben az Atya valaha is részesített bennünket, hogy közösségben, egységben lehetünk Vele; az Ő Fiával és a Szent Szellemmel, hogy ezzel valósuljon meg az Ő álma az emberi faj megváltásáról. A kapcsolat közösség, egység nélkül befejezetlen; olyan mint a házasság szerelem és szövetség nélkül. A közösség pedig hitet szül, de ez az öröm szülője, és a győzelem forrása is. Az Atya minket, mint egyéneket hívott el közösségre az Ő Fiával. És ha közösséged van Vele és az Ő világosságában jársz, akkor az ima a legkedvesebb és legfantasztikusabb kincs lesz, amelyet úgy nyersz el, mint Krisztus örököse. Van, aki arról beszél, hogyan küszködik és próbál hinni, de így imádkozni tévedés. Azt is sokan mondják, hogy mennyire kilúgozza őket az imádkozás. Nem akarok dicsekedni, de a már említett napon, 5 és 3/4 órát imádkoztam nyelveken és néha még többet is, de soha nem volt küszködés a számomra. Mindig öröm volt, és nem vette el az erőmet, sőt inkább feltöltött. A gond az, hogy ahelyett, hogy hagynák az emberek, hogy a Szent Szellem átvegye az imát, sokan saját energiával imádkoznak, és ettől kimerülnek.

Sokan, amikor imára kerül sor, olyanok, mint az egyik evangélista barátom. Egy sátoros összejövetelen olyan erősre csavarta az erősítőket, hogy inkább elriasztotta, mintsem odavonzotta az embereket. Amikor megkérdeztük, mi ennek az oka, így felelt: „Amikor felerősítem a hangot ez a győzelem érzésével tölt el.” Mire a pásztor azt válaszolta: „Nem kell győznöd és uralkodnod ilyenkor, sőt: függened kell a Szent Szelemtől, mert Ő fog munkálkodni, nem a mikrofon vagy a szónok hangereje.” Látjátok, hogy sokszor az emberek természetes dolgoktól várják a győzelmet. A nagy apparátus vagy hangerő a helyzet magaslatára repíti őket. De elfáradnak, mert a terhet megpróbálják saját maguk hordozni, Isten segítségére nélkül. Van egy bizonyos dolog, amit úgy is nevezhetünk, hogy az Úrban való megnyugvás. Az Ésaías 28-ban Ésaías azt próféta, hogy a nyugalom az, hogy megnyugtassuk az elfáradottat. A nyelveken szólás fel kellene, hogy frissítse az embereket.

A hetedik lépésben **ismernünk kell Jézus Nevének a tekintélyét**, mint érvényes valóságot. Ahogy egy gazdag ember átadja a nevét, hogy korlátlanul használhasd. Mit tudnánk elérni egy ilyen dokumentummal?! Ha azt mondaná: használd a nevét, hogy minden szükségletedet kielégíthesd. Bármit tehetnél, amit akarsz. Isten meghatalmazást adott nekünk arra, hogy használjuk Jézus Nevét. Ez azt jelenti, hogy hatalmunk van a sátáni erők felett. Jézus azt mondta: „Betegekre vetik kezeiket és meggyógyulnak.” És azt is mondta: „Amit kértek az Atyától az én Nevemben, Ő megadja néktek.” Hatalmunk van tehát, hogy használjuk. Ez nem hit kérdése, ez annak a kérdése, hogy ismered-e, milyen jogok illetnek meg Krisztusban, és hogy elfoglald a helyed Őbenne. Mindössze erről van szó.

Egyik barátom mesélte, hogy a fivére misszionáriusnak ment Afrikába a gazdasági válság idején. Nos, ennek az embernek volt egy kis földbirtoka, amelyen azonban egy társaság ültetvényt akart létesíteni. Ez a társaság tehát megvette a földet, de a tranzakciót nem sikerült lebonyolítani, mert közbejött az afrikai út. Ezért néhány nappal a hajóra szállás előtt ez a misszionárius elment a testvéréhez, és megkérte, bonyolítsa le helyette az üzletet. Meghatalmazást adott neki, és megbízta, hogy a pénz egy részén építsen házat a szüleiknek. Bátyja azt mondta, nem teheti, mire ő biztosította, hogy aláírásával hitelesíti a papírokat, így minden rendben lesz. A báty elmondta nekem, hogy azon a napon, amikor az ügyintézésre sor került, nem hitte, hogy minden menni fog, de mégis aláírta a fivére nevét, mire az ügyvédek átnyújtották neki a csekket. Ő bankszámlára tette a pénzt, és otthon elmondta a feleségének, hogy még mindig nem biztos abban, hogy teljesíteni tudja a megbízást. Nappalig tükön ült, várta, mi fog történni. De minden rendben ment, és fel tudta építeni a házat a szüleiknek, ahogy tervezték. Azt mondta, nem az ő hite rendezte el mindent, hiszen ő maga nem hitte, hogy a dolog sikerülhet. Mégis sikerült, mert jogilag szabályos volt. Ezt szeretném én is megmutatni nektek: nem a hitről van itt szó, hanem arról, hogy tudd, mi a tiéd, és azt tedd, amit az Ige mond. Ha nem használod a tekintélyt, nem fog menni. Ha viszont meggyőződsz róla, hogy Jézus Neve a tiéd, és elkezded használni ezt a Nevet, meglátod majd, hogy megvan a hatása.

17. tanulmány

Hat nagy akadály a hit útjában

Timótheus 6,12

Harcold meg a hitnek szép harcát, nyerd el az örök életet, amelyre elhivattál, és szép vallástétellel vallást tettél sok bizonyosság előtt.

Figyeljük meg különösen a vers első részét: „Harcold meg a hitnek szép harcát.” Az egyetlen előttünk álló harc, a hit harca. Sokan azt mondják, hogy az ördöggel akarnak harcolni, de nem értem miért, Jézus már legyőzte őt helyettünk, mint a mi helyettesítőnk. Azt is mondják: „Harcolni fogok a bűnnel.” Én nem: én inkább prédikálok ellene. A harcnak nincs sok értelme, nekem viszont megvan ellene a gyógyszerem: ez a gyógyszer - Jézus. Az egyetlen harc tehát, amelyet a hívőnek meg kell harcolnia, a hit nemes, szép harca. De a hit valóban harc, ahogy az ige ki is fejezi ezt: „Harcold meg a hitnek szép harcát.” Ha tehát harc, akkor nyilvánvaló, hogy van ellensége, és akadály is van. Ha nem volna, nem kelene érte harcolni. Ezért most a hit hat nagy akadályáról, ellenségéről fogunk beszélni.

Róma 10,17: „Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.” Sok ember megvallja, hogy nincs hite, holott csak arról van szó, hogy még nem szabadította fel azt. Az ő problémájuk valójában nem a hit hiánya. Az igazi probléma az, hogy nem ismerik Isten Igéjét: „Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.” Valaki azt mondta nekem: „Igen, pontosan ez az én gondom is. Nem tudok túl sokat az Igéről, mégis szükségem van hitre.” De nem tudod semmilyen más módon megszerezni, csak az Ige által! Más meg azt mondja: „Imádkozom, hogy Isten adjon nekem a hitet.” Csak az időt vesztegeted. De ha táplálkozol Isten Igéjéből, és hallgatod azokat a szolgálati ajándékokat, akiket Isten helyezett az Egyházba (erre a célra helyezte oda a tanítókat), akkor a hit feltámad a szellemedben, és így megszerezheted a tudást is. A tudás hiánya hátráltathat és kötelékben tarthat, mert megakadályozhatja, hogy Isten Igéje alapján cselekedjünk.

A hit az Ige megértésével arányosan növekszik. Isten Igéje a megváltásról beszél, ennek a tudásnak a hiánya tehát, a megváltással szerzett jogaink tudásának a hiánya. Ha nem tudjuk, milyen jogaink vannak Jézus Krisztusban, ennek gyakran hitetlenség az eredménye.

I.

Hadd nevezzem meg ezek után a hit hat nagy akadályát. Az első, ha nem érted, mit jelent új teremtésnek lenni; nem érted mi az újjászületés. A 2 Korinthus 5,17 azt mondja: „Azért, ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiék elmúltak, íme újjá lett minden.” Ha az „új teremtést” nem érted, ez valóban hátráltathat hitéletedben. Sokan nem tudják, hogy új teremtések. Azt gondolják, hogy Isten csak megbocsátotta bűneiket. De ez a világon semmit sem segít, mert ha ezután is bűnösöknek tartják magukat, ugyanúgy a pokolba kell jutniuk, hiszen az ördög gyermekei. Újjá kell születniük,

új teremtséssé kell válniuk Krisztus Jézusban! Mi nem csupán bűnbocsánatot nyert bűnösök vagyunk. Nem szerencsétlen, ingadozó, vétkező, éppen csak továbbjutó gyülekezeti tagok vagyunk. Nem az „Épp csak elevickélek” utca végén, a „Búbánat” sugárút szomszédságában lakunk. Nem ez a mi világunk. Új teremtséssé vagyunk, akiket Isten Jézus Krisztusban teremtett, az Ő saját életével és természetével a szellemünkben. Isten gyermekei, fiai, örökösei vagyunk, és Jézus Krisztus társörökösei.

Sok ember nem is tudja, hogy örök élete van. Azt gondolják, csak meg vannak mentve a bűntől. De János azt mondja az első levelében: „Ezeket írtam néktek, akik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy tudjátok meg, hogy örök életetek van.” Tudjátok meg, hogy mitek van és kik vagytok Krisztusban, és ez hatalmas változást hoz majd létre.

Emlékszem egy ígerészre, melyet a betegágyon olvastam 30 évvel ezelőtt, és amely azóta kísér. Ez az ige a 2 Korinthus 5,17: „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az...” Csak 15 éves voltam, amikor a betegágyon megtértem. És maradtam is ott, ugyanabban az állapotban 17 éves koromig, amíg Isten ereje meggyógyított. Az elkövetkező néhány évben - talán három vagy négy évig - nem is találkoztam teljes evangéliumi keresztyényekkel, de elmondhatom, hogy éppen olyan fantasztikus volt az életem, mint utána bármikor. Visszamentem a középiskolába, és soha nem voltak olyan problémáim, mint más fiataloknak. Úgy hiszem azért, mert mindenkinek megvallottam: „Új teremtés vagyok Krisztus Jézusban.” Csak egy tradicionális baptista voltam, de nem zavart, mit mondanak mások. Nem féltem attól, hogy kritizálnak vagy kifecsegnék a hátam mögött. Bizonyosságot tettem a srácoknak az iskolaudvaron, a tanárnak, az igazgatónak, a szakfelügyelőnek és mindenkinek, akivel csak kapcsolatba kerültem.

Amikor gyógyulásom után először mentem be a városba, összefutottam egy barátommal, egy jó fejjel. Jóban voltunk, mielőtt végleg leterített a betegség. Egyszer el is jött meglátogatni, de azóta, több mint egy éve már, nem láttam. Amikor meglátott, rendkívül izgatott lett. Leültünk egy autó lépcsőjére, és beszélgetni kezdtünk. Szóba hozta azokat a dolgokat, amiket együtt csináltunk, de én úgy tettem, mintha nem tudnám, miről beszél, pedig emlékeztem mindenre. Ertetlenül nézett rám:

- Mi bajod van?
- Semmi - válaszoltam.
- Úgy teszel, mintha nem tudnád, miről beszélek.

Egy távoli épületre mutatott, és elnevette magát azon, ami egyszer ott történt.

Két dolgot szerettem régen csinálni. Először is bármilyen vadállatot meg tudtam szelídíteni, másodsor pedig mindenféle zárat ki tudtam nyitni. Azt hiszem, ezek természetes adottságaim voltak. A zárok mindig érdekelték. 13 éves koromban bármilyen épület ajtaját kinyitottam, de nem mentem be. A többiek mentek be, és hoztak ki édességet. Természetesen segítettem nekik megenni, miután megszerezték. Azonkívül mindenféle tárgyakra „tettem szert”, anélkül, hogy valaki észrevette volna. Mióta keresztyény lettem, ezt a képességem már más módon használom. Előfordult már, hogy egy barátomhoz, aki nem volt épp otthon, bementem és hagytam egy cédulát: „Miért nem tartózkodsz otthon X. Y.?” Azután bezártam az ajtót és eljöttem. Amikor megjöttek, megtalálták a cédulát, de az ajtó zárva volt.

Ez a fiú is ilyesmiről beszélt. Azon éjszakán is kihoztak némi édességet, de én nyitottam ki a boltot. Nevetett, én meg csak ültem. Végül megszólaltam:

- Az, aki veled volt akkor éjszaka, halott.
- Nem vagy halott, hiszen látom, hogy itt ülsz - felelte.
- Én nem fizikai halálról beszélek - mondtam erre, és elmondtam azt is, hogy ő a külsőt nézi, de van valaki belül is. És ez a belső ember, a valóságos Kennem Hagin új teremtés lett Krisztusban. Idéztem neki az 2 Korinthus 5,17-et. Elmondtam, hogy ő ugyanazt a testet látja, ugyanazt a házat, de az az ember, aki felelős volt azért a lopásért, új teremtés lett, és nem lopott semmit azóta, és többé nem is fog. Tudtam, hogy arra gondol, mekkora hazug voltam valamikor, ezért elmondtam neki azt is, hogy az új teremtés nem hazudik és nem is tervez hazugságot. Elmondtam, hogy új teremtés lettem Krisztusban, mert újjászülettem. Emlékszem, hogy felugrott az autó lépcsőjéről, körüljárt, és úgy nézett rám, mintha megbolondultam volna. Én meg csak nevettem. Végül egy grimaszt vágott és befordult a sarkon. Azt gondolta, valami nem stimmel nálam.

II.

A második akadály, amely sokak életében jelentkezik, hogy nem értik, mi a helyünk Krisztusban, és mi Krisztus helye a mi életünkben. Hiszem, hogy a keresztyényeknek szükséges kifejezetten tanulmányozni bizonyos témákat. Ajánlom mindenkinek, hogy olvassa át az Újszövetséget, különösen az apostoli leveleket, és írjon le egész mondatokat, mert amit leírunk, arra jobban emlékezünk. A „Krisztusban”; „Aki”; „Őbenne” kifejezések kb. 133-szor vagy 134-szer fordulnak elő az Újszövetségben. Azért nem tudom megadni a pontos számot, mert van két ige, amelyben ezek a szavak ugyan nem fordulnak elő, mégis hasonló értelműek. Az egyik az 1 János 4,4, amely azt mondja, hogy „Nagyobb az, Aki bennetek van, mint az, aki e világban van.” A másik a Ko-losse 1,13 „Aki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és általvitt az Ő szerelmes Fiának országába.” Az „Aki” itt Istenre, az Atyára vonatkozik. Ha végigolvasod az Újszövetséget és megvallod: ez vagyok én, és mindez megvan nekem, megváltozik az életed.

Egy alkalommal, amikor prédikáltam egy gyülekezetben, ugyanazt ajánlottam a keresztényeknek. Volt ott egy keresztény hölgy, aki elvégzett egy teljes evangéliumi bibliaiskolát, majd egy baptista szemináriumot, és szerzett egy-két keresztény diplomát. Ez a hölgy bibliaiskola-vezető volt ebben a gyülekezetben. A pásztor azt állította, hogy ő az egyik legkiválóbb keresztény szolgáló, akit valaha is látott. Egy hónappal később, amikor ugyanitt, egy evangélikus összejövetelen prédikáltam, maga az említett hölgy jött hozzám, és elmondta, hogy 25 ígét kiírt és elkezdte megvallani őket. Amikor ezt elkezdte, teljesen más személlyé változott. Rájött, hogy soha többé nem kell aggodalmaskodnia; egész gondolkodása és viselkedése megváltozott, közérzete is megújult. Azt mondta, néha már csak ennyit tud mondani: „Hát ez valóban én vagyok?” „Tudom, hogy nem lehet kétszer újjászületni - fejezte be -, de úgy tűnik, mintha mégis még egyszer újjászülettem volna.”

Megmagyaráztam neki, hogy mindez azért van, mert ő csak most kezdett annak a világosságában járni, amije már eddig is megvolt. Nagyon szomorú, hogy valaki már régóta keresztény, de még el sem kezdett abban a világosságban járni, amelyet megkapott, mert nem érti, hogy Krisztus ki az ő életében, és ez akadályozza a hitet. Ez a hölgy végre megértette, és ez kigyógyította az aggodalmaskodásból.

Az aggodalmaskodás is bűn. Az aggodalmaskodás kétszer olyan rossz szokás, mint a dohányzás. Sok gyülekezetbe nem is vesznek fel olyan személyt, aki dohányzik, de belül teli vannak olyanokkal, akik aggodalmaskodnak; és ez a rosszabb. A dohányzás csak félig öl meg, míg az aggodalmaskodás teljesen. A dohányosok csak félig élnek, mert ízlelésük és szaglásuk tönkremegy, emellett még kellemetlen szaguk is van. Könnyű volt megszabadulnom a dohányzástól, de az aggodalmaskodástól való megszabadulás volt a legnehezebb azon bűnök közül, amelyeket el kellett hagynom. Isten nem akarja, hogy aggódjunk. Azt akarja, hogy szabadok legyünk. Nem hiszem, hogy O bármiféle szokás rabságában akarna bennünket tartani. A Biblia azt mondja az 1 Péter 5,7-ben: „Minden gondotokat Őreá vessétek, mert Nekí gondja van reátok.”

III.

A harmadik akadály, ha nem érted, hogy mi a megigazulás, és mit ad neked a megigazulás valójában. Ez az akadály több embert tart kötelékben, mint bármelyik másik. Soha nem fogom elfelejteni, hogy amikor a betegágyon feküdtem évekkel ezelőtt, és elkezdtem olvasgatni az ígéseket a gyógyulásról és a hitről, a Jakab 5,16-hoz értem, amely azt mondja: „Igen hasznos [sokat ér] az igaznak buzgósságos könyörgése”. Meredtem erre az ígére, és azt gondoltam: „Ó, ha én valaha is igaz lehetnék, akkor Isten meghallgatná az imáimat!”

Sok idő telt el, mire megértettem, hogy Jézus vére megtisztított minket minden bűntől, és az újjászületés által mi egy igaz új teremtéssé váltunk. Isten nem teremt romlott új teremtet. Minket Isten Jézus Krisztusban teremt, és egy igaz új teremtet hoz létre. Isten fiai és leányai vagyunk, mintha soha nem vétkeztünk volna. Minden kisebbségi érzés, büntudat vagy bármilyen szegyenérzés nélkül állhatunk az Ő jelenlétében. Nem kell a büntudat miatt lógó orral járnunk. Bejöhettünk az Ő jelenlétébe, mert oda tartozunk. Amikor újjászülettünk, a bűneinket elvette az Úr, és a régi életünk tökéletesen megszűnt. Isten azt mondta, hogy ő nem akar megemlékezni a mi vétkeinkről, és ha ez így van, akkor mi miért emlékezünk?

Valaki erre azt mondhatja, hogy ő sokat vétkezett azóta is, és ezért gyenge. De az ő számára is van egy jó hírem az 1 János 1,9-ből: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól (igazságtalanságtól, azaz a megigazulás hiányától).” Isten tehát két dolgot tesz azzal a hívővel, aki esetleg vétkezett, de megvallotta a vétet. Amikor vétkezünk, büntudatot érzünk és azt, hogy nem vagyunk igazak. Szegyen tölt el, és méltatlannak érezzük magunkat arra, hogy az Ő jelenlétébe lépünk. De az Úr azt mondja, hogy Ő az igazságtalanságtól is megtisztít bennünket.

Ez a szó - „igaztalanság”, „igazságtalanság” - az „igaz”, „igazság” kifejezések fosztóképzővel ellátott alakja. De ha engem ebből Isten megtisztít, ez azt jelenti, hogy igaz leszek megint. Sokszor észrevettem, hogy amikor az emberek ezt megértették, automatikusan meggyógyultak. Addig kárhóztatás alatt éltek és azt gondolták, Isten megharagudott rájuk. Nem tudták, hogy ők Isten igazsága Krisztusban.

Smith Wigglesworth testvérünket egy alkalommal egy 80 éves episzkopális lelkész hívatta, hogy imádkozzon érte, mert szeretné venni a Szent Szellemet. Wigglesworth meglátogatta, és együtt átolvasták az erről szóló ígéseket, majd leterdelték imádkozni. Azt mondta, még soha nem hallott szebb imát, mint ahogy ez az idős ember idmákozott. De meg kellett mondania neki, hogy Istent nem érdeklik a szép imák. Ahogy tovább imádkoztak, az idős lelkész így szólt: „Istennem, tégy engem szentté!” Azt hitte, hogy szentté kell válnia, mielőtt veszi a Szent szellemet. Ekkor Wigglesworth testvér megkérte, hogy emelkedjen fel a térdéről, és elmondta neki, hogy ő már szent, mert a vér már megtisztította őt minden bűntől. Alighogy ezt befejezte, a másik azonnal elkezdett nyelveken szólani. Semmi nem hiányzott, hogy betellessen Szent Szellemmel! Ha megértjük, hogy Isten igazsága vagyunk Krisztusban, akkor abból a gyengeségből és kudarcból, amelyben eddig éltünk, átlépünk Isten gazdagságába, teljességébe.

IV.

A hit negyedik akadály az, ha nem értjük meg, hogy kiváltságunk és jogunk van arra, hogy használjuk az Úr Jézus Krisztus Nevét. Ez is megkötöz és meggyengít bennünket. De ha tudjuk, hogy ez a Név mire képes, akkor le tudjuk győzni a Sátánt, és élvezhetjük a kivívott győzelmet. Azt mindenki elhiszi, hogy használhatja Jézus Nevét az imában, mert Jézus mondta: „Amit csak kérné fogtok az Atyától az én nevében, megadja néktek. Mostanáig semmit sem kérte-

tek az Atyától az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömeitek teljes legyen.” Én úgy gondolom, hogy Jézus Nevét mindenhol használhatjuk, mert az Ige is erre utal, és Jézus maga is erre utal a fent idézett versekben, a János 16,23-24-ben.

A Márk 16-ban pedig azt mondja: „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtsének. Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözül: aki pedig nem hisz, elkárhozik. Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik:...” Tehát akik hisznek az evangéliumban, azokat jelek követik; nemcsak a korai egyházban, nemcsak az apostolokat s nemcsak a prédikátorokat; hanem a hívőket. Az Ő Nevében démonokat űznek. Nem hiszem, hogy csak arra utal, hogy a démonoktól megszállott személyekből űzhetjük ki ezeket, hanem arra a tényre is, hogy minden hívőnek van hatalma a démonokon, a gonosz szellemeken Jézus Nevében. Az O Nevében új nyelveken szólnak, az O Nevében betegekre vetik a kezüket, és azok meggyógyulnak. Ha barátaid vagy rokonaid megbetegszenek, akkor nyugodtan rájuk teheted a kezdet Jézus Nevében, és meggyógyulnak. A Biblia azt mondja, hogy ilyenkor hívassuk a gyülekezet véneit, de előfordulhat, hogy olyan helyen vagy, ahol nincsenek vének. Meg vagyok győződve arról, hogy hagynod kell, hogy a pásztor gondozza a csecsemőket, akik még nem tudják, hogyan segítsenek magukon. Érettebb, idősebb keresztényeknek meg kell tanulniuk, hogy saját maguk számára szolgáltassanak gyógyulást.

Hiszem, hogy meg kell tanulnunk, hogyan használjuk Jézus Nevét. Meg kell tanulnunk, hogy ebben a Névben erő és hatalom van ma is, és hogy ez a Név a miénk.

V.

Az ötödik akadály, ha nem értjük, mit jelent az Ige alapján cselekedni. Abba kell hagynunk a próbálkozást, és el kell kezdenünk a cselekvést. A Biblia azt mondja: „Bizodalmod legyen az Úrban..., a magad értelmére pedig ne támaszkodjál.” Mindössze annyit kell tenned, hogy megkérdezd: „Mit is mondott Isten?” Ha tudjuk, hogy az Ige igaz, és úgy is cselekszünk, akkor valósággá válik az életünkben. Sokszor kérdezik tőlem az emberek, hogy miért nem nyerték el a gyógyulásukat. Azt állítják, ismerik mindazokat az igéket, amelyeket idéztem. Elkezdik idézni nekem a Máté 8,17-et, amely azt mondja: „Ő vette el a mi erőtlenségünket, és O hordozta a mi betegségünket”. Vagy az 1 Péter 2,24-et, amelyben ez áll: „Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk; akinek sebeivel gyógyultatok meg.” Ilyenkor megkérdezem tőlük: „Cselekedtek-e valaha is úgy, mintha ezek az igék valóban igazak lennének?” Ez a kérdés gyakran meghökkenti őket. 46 éves korában dr. A. B. Simpson, aki abban az időben presbiteriánus lelkész volt, később pedig megalapította a Keresztény Missziós Szövetséget, szívbetegségben haldoklott, és már csak hat hónapot adtak neki az orvosok. Sokat hallott a gyógyulásról a saját gyülekezetében is. Szabadságot vett ki, és elment a farmjára, hogy tanulmányozhassa Isten Igéjét. Két hét elteltével elővett egy papírdarabot, és felírta: „Miután két hétig tanulmányoztam Isten Igéjét, meg vagyok győződve arról, hogy a Biblia azt tanítja, az Isteni gyógyulás ma is a miénk. Ezért ezen a napon elfogadom Jézus Krisztust, mint gyógyítómát, és kijelentem, hogy meggyógyultam a szívbetegségből, és jól vagyok. Megígérem Istennek, hogy ezt az újonnan talált erőt és életet teljesen az O céljaira fogom használni, arra, hogy az evangéliumot hirdessem. Megígérem Istennek, hogy meg fogom osztani a gyógyulásról megismert igazságot másokkal is, és segíteni fogok nekik.”

Ezután hivatalos volt egy ebédre, ahol neki kellett szónokolnia. Azonban csak egyetlen ige volt a szellemében, a Máté 8,17. Elővette tehát a Bibliáját, és elolvasta az egész verset, majd elmondta a hallgatóságnak, hogy erre az egyetlen igére szeretne koncentrálni. Azután elmondta nekik, hogyan kutatta a Bibliát, és jutott arra a következtetésre, hogy Jézus ma is gyógyít. Miután véget ért az ebéd, hegyezésre hívták azok, akiknek prédikált. Azonnal az jutott eszébe, hogy az állapota miatt nem lesz erre képes, de visszaemlékezett arra is, hogy nyilvánosan megvallotta a gyógyulását, tehát mennie kellett. Eddig a pontig valóságosan még nem élte át a gyógyulást, csak kimondta. Hegynek föl erősen tusakodott, mert ahányszor levette az értelmét az Igéről, rosszabbul lett. De ahogy újból és újból kinyilvánította a gyógyulását; minden tünet elmúlt. A harc egész úton tartott, de ahogy elérte a hegytetőt, onnan már győztesen ment tovább, a tünetek végleg elmúltak. Amikor én ezt a történetet hallottam, ő már elmúlt hetvenéves, és állítása szerint évtizedek óta problémamentes volt az egészségi állapota.

P. C. Nelson mondta, hogy a legtöbb ember a sátáni ellentámadás miatt veszíti el a gyógyulását. A koreai háború egyik segédtisztje pedig azt mesélte, hogy egy csatában 14-szer kellett megostromolniuk egy hegylánctot. Azaz 13-szor vesztettek, de 14-edszerre sikerült győzniük. A valóságos hit az Ige tudásának a gyümölcse. Simpson az Ige alapján cselekedett, és valóságos hitet nyert. Ne próbálkozz, hanem cselekedj az Ige alapján!

VI.

A hatodik akadály, ha nem értjük, hogy megvallásunkhoz ragaszkodnunk kell. A Zsidó 4,14 azt mondja: „ragaszkodjunk vallásunkhoz [megvallásunkhoz]”. Hitünk együtt mozog a megvallásunkkal. A Róma 10,10-ben is ez áll: „Szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.” Jézus így szól a Márk 11,23-ban: „Ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe, és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond megtörténik, meglesz néki, amit mondott.”

Amikor St. Louisban prédikáltam, egy fiatal szolgáló-testvér keresett meg: „32 éves vagyok - mondta -, és az orvosok azt állítják, nem lehet gyermekünk. Eljőnnél hozzánk, és imádkoznál a feleségemmel és velem?” Igent mondtam. Beszélgetés közben a felesége megígérte, hogy meg fogja vallani, hogy gyermekük lesz. Nem azt fogja vallani, hogy szeretné, ha lenne, hanem azt, hogy lesz. 12 hónappal később kaptam tőlük levelet, amelyben megírták, hogy egy nagyon

kedves kislányuk született. Csak arra volt szükségük, hogy Isten Igéje alapján cselekedjenek.

Hitünk megvallásunkkal méretik meg. Hasznosságunk az Úrban is a megvallásunkkal méretik meg. Előbb vagy utóbb azokká válunk, amit magunkról megvallunk. Ha a szív és az ajkak megvallása harmóniába kerül, akkor nagyon hatékonyak lesznek az imáink. Sokan a rossz megvallás miatt kerülnek nehéz helyzetbe. Arról beszélnek, hogy gyengék és sikertelenek, és valóban le is süllyednek a megvallásuk szintjére. Létezik egy szellemi törvény, amely Jézus ajkairól hangzott el a Márk 15,23-24-ben, abban az Igében, amelyet éppen az előbb idéztem; tehát, hogy a megvallásunk uralkodik rajtunk. Az vagy, amit magadról mondasz. A vér folyásos asszony, akinek történetét a Márk 5,28-ban találjuk, így szólt: „Ha csak a ruháit illelhetem is, meggyógyulok.” Jézus erre így felelt: „Leányom, a te hited megtartott [meggyógyított] téged. Eredj el békével, és gyógyulj meg a te bajodból.” Ez az asszony tehát megvallotta azt, amiben hitt; és amit mondott, be is következett.

18. tanulmány

Az isten szerinti hit

Márk 11,12-14

És másnap, mikor Bethániából kimentek, megéhezett. És meglátván messziről egy fügefát, amely leveles volt, odament, ha talán találna valamit rajta: de odaérvén ahhoz, levélnél egyebet semmit sem talált; mert nem volt fügeérésnek ideje. Akkor felelvén Jézus, mondta a fügefának: „Soha örökké ne egyék rólad gyümölcsöt senki!” És hallották az ő tanítványai.

A Márk 11, 20-24 pedig folytatja: „Reggel pedig, amikor mellette mentek el, látták, hogy a fügefafa gyökerestől kiszáradt. És Péter visszaemlékezvén, mondta néki: Mester, nézd, a fügefafa, amelyet megátkoztál, gyökerestől kiszáradott. És Jézus felelvén, mondta nékik: Legyen hitetek Istenben! Mert bizony mondom néktek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, meglesz néki, amit mondott. Azért mondom néktek: Amit könyörgésetekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglesz néktek.”

Figyeljünk most csak arra a mondatra, hogy „Legyen hitetek Istenben!” Vagy ahogy a magyarázó fordításban áll: „Legyen néktek az Isten hite!” Illetve, ahogy a görögben áll: „Legyen Isten szerinti hited!” Jézus bemutatta, hogy Neki Isten szerinti hite van. Észrevette a leveles fügefát, és közelebb ment, hogy megnézzé, mert a fügeérés ideje még nem jött el. „Miért kerestél fűgét - kérdezheti erre valaki -, ha nem volt itt a fügeérés ideje?” De azon az égövön, ahol a fügefák megtartják leveleiket, általában megtartják a gyümölcsöt (fűgét) is. Megvizsgálta a fát, és azt mondta neki: „Soha örökké ne egyék rólad gyümölcsöt senki!” Másnap látták, hogy a fügefafa gyökerestől kiszáradt. Péter így szólt hozzá: „Mester a fügefafa, amelyet megátkoztál, elszáradt.” Mire egy rendkívül meghökkentő választ kapott: „Legyen hitetek Istenben!” [Legyen Isten szerinti hitetek] Mert bizony mondom néktek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, meglesz néki, amit mondott.”

Jézus meghatározza, leírja nekünk az Isten szerint való hitet. Az Isten szerinti hit olyan hit, hogy valaki hisz valamit a szívében, azt kimondja a szájával, és amit kimondott, megvalósul. Jézus bemutatta, hogy Neki ilyen hite van. Azt mondta a fának: „Soha örökké ne egyék rólad gyümölcsöt senki.” Ez a hit szólította életre a világot.

A Zsidó 11,3-ban ez áll: „Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtett, hogy ami látható, a láthatatlantól állott elő.” Mit csinált Isten? Hitte, hogy amit mond, megtörténik. Kimondta, hogy legyen Föld; és az meglett. Életre szólította a növény- és állatvilágot. Életre szólította az egeket és a Földet, a Holdat, a Napot, a világmindenséget. Egyszerűen kimondta, és megtörtént. Ez az Isten szerinti hit. Hitte, hogy amit mond, az megtörténik, és úgy lett.

Jézus bemutatta, hogy O rendelkezik ezzel a fajta hittel, és azt mondta, hogy a tanítványoknak is meglehet ugyanez: hisznek a szívével, kimondják a szájukkal, és amit hisznek, bekövetkezik. Most azt mondod: „Én is akarom, és imádkozom, hogy Isten adja meg nekem ezt a fajta hitet.” Imádkozol? Csak az idődet vesztegeted, hiszen már megvan. Minden hívőnek Isten szerinti hit adatott.

A Róma 12,3-ban az áll: „Mert a nékem adott kegyelem által mondom mindenkinek közöttetek, hogy feljebb ne bölcseledjék, amint az Isten adta kinek-kinek a hit mértékét.” Ez nem a világon élő összes embere vonatkozik. MERT a világon nem minden ember hívő. Ha megnézed a 2 Thesszalónika levelet, ott Pál azt írja: „Mert nem mindenkié a hit!” Tehát nem minden ember hisz. Hite a hívőnek van. Róma 12,3: „...mondom mindenkinek közöttetek” - „köztetek”! És nem a világban! Pál nem a világ bűnöseinek írta ezt a levelet, hanem azoknak, akik Rómában voltak, Isten szerelmeseinek, hivatalos szenteknek.

Minden hívő, Istennek minden gyermeke, minden keresztény rendelkezik az Isten szerinti hit egy mértékével. Hadd

menjek egy kicsit tovább, hogy bebizonyítsam ezt nektek. Efézus 2,8: „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töleték van: Isten ajándéka ez.” A hit nem önmagunkból származik. A kegyelemről ugyanezt mindnyájan tudjuk. Pál azt mondja, hogy az a hit, amely által üdvösséget nyertél, nem tőled volt. Nem természetes, emberi hit volt. Ezt Isten adja a bűnösöknek.

Hogyan ad Isten megtérésre való hitet a bűnösöknek? A Róma 10,17 megmagyarázza: „A hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.” Figyeljétek meg a kifejezést: „...a hallás pedig Isten Igéje által.” Hit által térsz meg, és ez nem magadtól van, ez ajándék, ahogy is Pál is mondja. Ajándék, mert Isten adja, Istentől jön. Róma 10,8-ben ez van: „De mit mond? Közel hozzád az Ige [a beszéd], a szádban és a szívedben van, azaz a hit Igéje [beszéde], amelyet mi hirdetünk.” A Bibliát, Isten üzenetét a hit beszédének nevezi. Miért nevezhetjük a Bibliát a hit Igéjének vagy a hit beszédének? Azért, mert ez a beszéd hoz létre hitet a megtéretlen ember szívében. Ugyanezt a fajta hitet hozza létre, amely a világ-mindenséget is teremtette, és ugyanez adatik a mi szívünkbe is. És ezt az Igén keresztül kapjuk, mert ez a hit mértéke.

A Róma 10,8-at megismétlem: „De mit mond? Közel hozzád az Ige [a beszéd], a szádban és a szívedben van.” Figyeljétek meg, hogy ez pontosan megegyezik azzal, amit Jézus mondott: „Szívében nem kételkedik, hanem hiszi... amit mond...” Érted most már azt a gondolatot, hogy hinni kell a szívben és kimondani a száddal?

Jézus hitt, és kimondta. Isten hitt, és kimondta. A Föld így jött létre. A 9. vers folytatja: „Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta Őt a halálból, megtartatol.” 10. vers: „Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.” Látjuk, hogy a bűnös a hit egy bizonyos mértékét kapja azáltal, hogy hallja az Igét, majd használja azt. Arra használja, hogy megteremtse az üdvösség valóságát a saját életében. „Mikor mentett meg téged Isten?” „1990. május 24-én, kb. 10 óra 10 perckor.” Tévedsz. Akkor, amikor Jézus meghalt érted és feltámadott, kb. 2000 évvel ezelőtt. De ez akkor lett valóság - megmentés - számodra, amikor elhitted és megvallottad.

Az üdvösség minden emberé. Minden férfi és nő rendelkezik azzal a joggal, hogy megtérhessen. Jézus az egész világért meghalt. Ezért szeretem T. L. Os-borne testvér szavait: „Senkinek nincs joga kétszer hallani az evangéliumot, amíg minden ember nem hallotta legalább egyszer.” Minden embernek joga van tehát hallani az evangéliumot, mivel az üdvösségét megszerezték, és az árát kifizették. A prédikált igazság hitet hoz létre a szívben. Ezért aki hisz és megvallja azt, amiben hisz, akkor az ő hite által valósággá válna a saját életében mindazt, amiről prédikáltak neki.

Figyeljük meg a Róma 10,13-14 és 17-ben ezeket a szavakat: „Mert minden, aki segítségül hívja az Úr Nevét, megtartatik [üdvösségre jut]. Mi módon hívják azért segítségül azt, akiben nem hisznek? Mi módon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak? Mi módon hallának pedig prédikáló nélkül? Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.” Ez az állítás igaz bármiről, amit Istentől kaphatunk. Az Isten szerinti hit úgy jön, hogy hallod Isten Igéjét. Istennek nincs másfajta hite, csak ez, és ez az isteni hit hallás által jön. Azaz Isten annak a szívébe, aki az Igét hallja, az O saját hitét adja. Nem csoda, hogy Jézus azt mondta, „hallván hallanak”. Nem hagyhatod, hogy az Ige az egyik füleden bemenjen, a másik füleden ki, mert így nem terem gyümölcsöt benned; nem eredményez hitet. Akkor sem jön létre hit a szívedben, ha úgy viselkedsz, mintha Isten Igéje tündérmese volna. De ha tisztelettel és őszintén hallgatod, és ennek alapján cselekszel is, akkor létrejön benned a bibliai hit. Gyakran van olyan elképzelésünk a prédikálásról, mint amilyen a fiamnak volt 5 éves korában. Azt kérdezte: „Anyuka, azok a mesék, amiket apuka mond, amikor prédikál, azok tényleg igazak vagy csak prédikál?” Az emberek sokszor azt gondolják, hogy csak prédikálunk.

Egy teljes evangéliumi keresztény hölgy jött hozzám, miután látott egy metodista asszonyt meggyógyulni gyógyíthatatlan betegségéből. Könnyes szemmel kérdezte:

- Megmondaná, hogy létezik, hogy Isten meggyógyítja ezt a metodista asszonyt, akinek nincs is Szent Szellem-keresztése? Én pedig szólok nyelveken, mégsem gyógyulok meg?
- A gyógyulásnak semmi köze a nyelvekhez. Az Úr már 2000 évvel ezelőtt ráhelyezte a te betegségéidre Jézusra, és Jézus elhordozta azokat. Az Ő sebeivel már akkor meggyógyultál, de te nem fogadod el, és nem hiszed ezt. Megpróbálsz az Urat rávenni arra, hogy most tegye meg azt, amit ő már rég megtett. Ha képes vagy buzgón és boldogan dicsérni Istent azért, amit tett, és elhinni és megvallani, akkor láthatóan is megnyilvánul majd a gyógyulásod. Ha keresztény vagy, akkor van elég hited arra, hogy meggyógyulj. Megteheted, hogy egyszerűen nem használod, nem enged felszabadulni. Ne kérj több hitet, nincs szükséged többre! A legnagyobb dolgokat már sikerült elhinned. Az újjászületés a legnagyobb dolog, ami megtörténhet veled. Ez a legnagyobb csoda. Sokkal nagyobb, mint meggyógyulni valamilyen betegségéből! Mit kell tenned? Használd a hitnek azt a mértékét, amivel rendelkezel, és engedd felszabadulni. Jézus elmondta, hogyan kell ezt megtennünk: mondd ki a száddal azt, amit hiszel a szíveddel. Ha hiszel a Bibliában, akkor hiszed azt is, hogy Jézus magára vette az erőtlenségeidet, és hordozta a betegségéidet. Ha hiszel a Bibliában, akkor hiszed azt is, hogy Ő ezt már 2000 évvel ezelőtt megtette -feleltem.

1 Péter 2,24: „Akinek sebeivel gyógyultatok meg.” Ez azt jelenti; ha te azt mondod, hogy az Úr majd „valamikor” meggyógyít, akkor nejn vagy összhangban azzal, amit a Biblia mond, mert a Biblia azt mondja: „...gyógyultatok meg.” Ne emberi tradíciók, hanem az Ige szerint szabadítsd fel a hitedet! A hit jelen idő. Ha azt mondod, „reméled”, hogy „majd” meggyógyulsz, akkor jövő időben beszélsz. Rendelkezel az Isten szerint való hit mértékével, tehát használj! A 2 Korinthus 4,13-ben ezt olvashatod: „Mivelhogy pedig a hitnek mi bennünk is ugyanaz a szelleme van meg, amint írva van: Hittem és azért szóltam; hiszünk mi is, és azért szólunk.” Pál a korinthusi gyülekezetnek írt, de ami vonatkozik a

korinthusi gyülekezetre, az vonatkozik a nálatok lévő gyülekezetre is. Azt írta nekünk: „...a hitnek mibennünk is ugyanaz a szelleme van meg.” Egyetlen apostol sem írt a Bibliában egyetlen alkalommal sem abból a célból, hogy az embereket bátorítsa a hitre. Ma azért kell bátorítanunk a hívőket, mert Isten Igéje nem valóságos a ma élő emberek számára. Hívők vagyunk! Nem írjuk a gyermekeinknek sem, mikor távol vannak, hogy ne felejtssenek el lélegezni, mert lélegezni fognak, amíg élnek. Tehát nem kell a hívőket arra bátorítanod, hogy higgyenek, hiszen ezért azok, akik: vagyis hívők.

Évekkel ezelőtt, Új-Mexikó államban egy összejövetel után a szenátor és bankigazgató felesége, egy kedves hölgy jött hozzám, és arra kért, imádkozzam érte, hogy több hite legyen. Megmondtam neki, hogy nem tehetem, mert ima által nem lehet a hitet megnövelni. Megkérdeztem, hogy hívő-e? Azt mondta, igen. De ki hallott már olyan hívőről, aki nem hisz?

Ha vereségben élsz, azt te magad okoztad, a saját ajkaddal: „...ha valaki azt mondja... és a szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond megtörténik, meglesz neki, amit mondott.” Valaki ezt így fejezte ki: „Ha azt mondd: nem tudod, akkor abban a pillanatban, amikor ezt kimondod, olyan, mintha megkorbácsoltak volna. Azt mondd, hogy nincsen hited, mire a kételkedés úgy ágaskodik fel benned, mint egy óriás, és megbénít.”

Szavaid által veted magad börtönbe. Kudarcról beszélsz, és a kudarc rabságban tart téged. A Példabeszédek 6,2-ben ez van: „Szádnak beszéde által estél törbe.” A magyarázó fordításban így áll: „Fogságba estél a szádnak beszédével.” Nagyon kevesen vesszük észre, hogy a saját beszédünk uralkodik rajtunk. Egy fiatalember mesélte, hogy soha nem verték meg addig, amíg meg nem vallotta, hogy valószínűleg meg fogják verni.

Az emberek azt állítják, beszédüket értelem irányítja. Ez nem baj, ha Krisztus értelme lakozik bennük. Bennünk, hívőkben, Krisztus értelme kell, hogy lakozzék. De ha a gondolkodásodat a kétség uralja, akkor bizony az ördög értelme lakozik benned, és ha érzéseidet a félelem uralja, akkor azt is az ördög uralja-

Soha ne beszélj kudarcokról! A vereség és a kudarc nem tartozik Isten gyermekeinek az örökségéhez! Isten soha nem teremtett félresikerült dolgot, és O új teremtéssé tett bennünket! Mi nem a test akaratából születtünk, nem emberek akaratából, minket O Jézus Krisztusban teremtett! A félresikerült dolgokat emberek csinálják rossz hittel és rossz gondolkodásmóddal. Az 1 János 4,4 azt mondja: „...nagyobb az, Aki bennetek van, mint az, aki e világban van.” Tanuld meg, hogy a nagyobbban bízz, Abban, Aki benned van. O, Aki benned van, hatalmasabb, mint bármi ezen a világon. Isten szavakkal teremtette a világmindenséget. A hittel megtöltött szavaknál nincs nagyobb erő ezen az egész világon!

Valakitől hallottam, hogy a legtöbb ember az ördög ellentámadásakor veszítette el a gyógyulását. Velem is majdnem ez történt. Az emberek kérdezték, jobban van-e a szívem, és én azt válaszoltam, hogy nincs. Egy idő után kezdtem is rosszabbul érezni magam. Feküdtem az ágyon, és megvizsgáltam, miért hanyatlik az állapotom. Ezután elkezdtem azt mondani, hogy jól vagyok, és így is lett. Imádkoztam a gyógyulásért, mert kívántam. Hittem a szívemben és megvallottam az ajkaimmal. Azt mondtam az embereknek, hogy jól vagyok. Erre furcsán néztek rám. De mivel jó megvallást tettem, azt láttam, hogy a tüneteim csökkentek, végül elhagytak. Megkérdezték, hogy elvigyenek-e autóval, de elutasítottam: Nem, inkább egy kicsit sétálok. Mindenkinek megvallottam, hogy jól vagyok. Sokan hirdetik, hogy a gyógyulás nem a napjainkban élő emberek számára adatik, de erre azt tudom mondani, hogy tanításuk az ördögtől van, és a Biblia azt mondja, hogy az ördög hazug.

A betegség, a probléma legyőzésének kulcsa a szív hite és a száj megvallása. Tudtam, hogy nekem megvan a szükséges hitem, mert egy bizonyos mérték az Isten szerinti hitből már elegendő. Szánk milliommossá vagy koldussá tehet minket. Ajkaid téged győztessé vagy fogollyá tehetnek. A vér folyásos asszony hitből beszélt, és hite győztessé tette őt. Megvallásod betegségben tarthat, de meg tudod tölteni a szavaidat szeretettel is, és az a legkeményebb szívet is megolvasztja, segít a csüggedőknek és a megtört szívűeknek. Meg tudod tölteni a szavaidat olyan hittel, amely a mennyet is fölkaparja, és meg tudod tölteni őket gyűlölettel és méreggel is. Szavaidat meg tudod tölteni a menny levegőjével, és az kiárad, amikor beszélsz. Hited soha nem fog magasabbra emelkedni, mint a szádnak beszéde. Jézus azt mondta a vér folyásos asszonynak, hogy az ő hite tette őt egészségesé.

Gondolatok jöhetnek és mehetnek, de ha te nem vagy hajlandó őket szavakká formálni, akkor meghalnak, mielőtt megszülettek volna. Egy ember megkért, hogy imádkozzam érte, hogy az ördög soha ne súgjon gonosz gondolatokat a fülébe. Ezt magamért is megtenném, ha tehetném. De az ördög területén vagyunk, testben élünk. Nem tudjuk megakadályozni, hogy az ördög fülünkbe súgja a maga gondolatait. Nem tudod megakadályozni, hogy madarak repüljenek a fejed fölött, de azt már igen, hogy fészket rakjanak a hajadban. Ugyanígy el tudod utasítani, hogy a gonosz gondolatokat cselekedetekké váltsd. A legjobb dolog, amit tehetsz, hogy nevetsz az ördögön, mert hazug.

Vedd fel azt a jó szokást, hogy nagy dolgokat gondolsz ki! Tanuld meg, hogy használd azokat a szavakat, amelyek a szellemedet mozgásba hozzák! A hit megvallásai valóságot teremtenek! A megvalósulás követi a megvallást. A megvallás megelőzi a megvalósulást, a birtoklást.

Két dolog fontos tehát az Isten szerinti hittel kapcsolatban: az első, hogy az ember higgyen a szívében; a második, hogy higgyen a saját szavaiban is. Nem elég valamit csak a szívben hinni. Ahhoz, hogy Isten működjön, munkálkodjon, hinned kell a saját szavaidban is. Ez a hit kizárólagos törvénye. Mind a kettőben hinned kell. A szónak az ajkaidról kell elhangoznia; ez hatalmat, erőt ad a betegség, a démonok és a körülményeid felett.

19. tanulmány

A megvallás meg hozza a birtoklást

Jézus így szólt a Márk 11,23-24-ben: „Mert bizony mondom néktek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, meglesz néki, amit mondott. Azért mondom néktek: amit könyörgésetekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglesz néktek.” Ez a két kedvenc versem a Bibliából. Azt hiszem azért, mert ez a két vers hozott le a betegágyról, évekkal ezelőtt. A hit Isten Igéjéből táplálkozik. Sok ember csodálkozik, hogy miért nem növekszik hitben. Sokszor azért, mert nem táplálkoznak Isten Igéjéből. A hit úgy növekszik, hogy tápláljuk és gyakoroljuk azt. Mi Isten Igéjéből táplálkozunk, és azután gyakorlatban alkalmazzuk. Az Ige cselekvőivé kell lennünk, nemcsak hallgatóivá. A Jakab levélben ez áll: „Az igének pedig megtartói legyetek, ne csak hallgatói.” Az Igét megtartani azt jelenti, hogy annak alapján cselekszünk. Az egyszerű olvasás vagy elmélkedés még nem építi a hitet, csak létrehoz egy bizonyos hitminőséget, de ennek a mi mindennapi beszédünk részévé kell válnia. Az Igének a mindennapi beszédünk részévé és mindennapi magatartásunkká kell válnia.

Ahogy nő a hit, úgy csökken a Sátán uralma felettünk. A körülmények egyre kevésbé nyomasztanak, és a félelmet is leromboljuk. Mindenki vágyik arra a percre, amikor megszabadulhat a félelemtől. Olyan sok félelmünk van! Sokáig még, mint Isten szolgálja is meg voltam kötözve bizonyos félelmekkel. De már olyan rég megszűntek, hogy úgy tűnik, mintha soha nem is lettek volna. Hiszem, hogy eljön az idő, amikor a félelmet leromboljuk, és végleg a múlt részévé válik.

Ahogy a hited növekszik, elkezded gyakorolni a jogaidat Krisztusban. Elkezded elvenni azt, ami a tiéd. Először azokat a dolgokat foglald el, amelyekben azelőtt csak reménykedtél. Reménykedtél, hogy lesz pénz, és most hit által el is veszed. Ha beteg vagy, akkor azt kell mondanod: „Az Ő sebeiben meggyógyultam”, és nem azt: „Még mindig beteg vagyok”. Ha ezt mondod, akkor be kell látnod, hogy az Ige igaz, de te nem cselekedtedtél annak alapján. De ha azt mondod: „Az Ő sebeiben meggyógyultam, és nem vagyok beteg”, akkor az Ige alapján cselekszel. Elérheted azt a szintet, hogy mindig Isten Igéje alapján cselekedj.

Amikor baptista prédikátor voltam, nem hallottam semmit a teljes evangéliumi egyházzal és Isten Gyülekezetéről. Nem tudtam, hogy van még rajtam kívül valaki, aki hisz az isteni gyógyulásban. Fiatal, baptista igehirdető voltam, és amikor valamilyen tünetet észleltem a testemen, abban a pillanatban megálltam és elkezdtem hangosan nevetni: „Sátán! Nem tudod, hogy ezt nem teheted? Isten Igéje azt mondja, hogy én meggyógyultam! Isten Igéje azt mondja, hogy Jézus elvette az én erőtlenségemet és hordozta az én betegségemet. Kinyilvánítom, hogy jól vagyok!” Ellenálltam a betegségnek, éppen úgy, mint a bűn kísértésének. Szükséges, hogy ellenálljunk mindannak, ami nem osztályrészünk. Dicsértem Istent, és még valami mást is tettem. Olvastam a Jakab levélben egy igét: „Teljes örömmel tartásátok atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe estek.” Tudtam, hogy itt a kísértés szó próbatételt is jelent. Tehát örömmel kezdtem tartani minden próbát. Elkezdtem dicsérni Istent teljes gőzzel, és néha már mialatt ezt tettem, minden tünet eltűnt.

Miután a Szent Szellem-keresztiséget elnyertem, többször előjött az ördög és megtámadta a gyermekeim testét. Nagyon dühös lettem rá. De letérdeltem, elkezdtem Istent dicsérni a próbáért, amely lehetőséget ad arra, hogy az Ő Igéjét gyakoroljam. Tíz eset közül kilencben már akkor elnyerték a gyermekeim a gyógyulást, mielőtt felkeltem volna az imából.

Egy alkalommal a kislányom beteg volt, és én ismét letérdeltem az ágya mellett, hogy imádkozzam érte. Megköszöntem Istennek a próbát, mert Ő azt mondta: „Teljes örömmel tartásátok atyámfiai, amikor különféle kísértésekbe estek”. Tehát örülni kezdtem. Mialatt örvendeztem és nevettem, éreztem, hogy a homlokra hirtelen lehűlt. Kissé csalódott lettem, hiszen még nem is kezdtem el imádkozni.

Ez a hit cselekedete volt az Ige alapján, mert az Ige mondja, hogy teljes örömmel tartásuk, amikor különféle kísértésekbe esünk, és ez valóban egy kísértés, próba volt. Inkább én lettem volna beteg a gyermekeim helyett.

Csodálatos, hogy képesek vagyunk felnézni és azt mondani: „Atyám, köszönöm, hogy az vagyok, amit te mondasz rólam. Te azt mondtad, hogy meggyógyultam, és én hála Istennek, meg is gyógyultam.” A hit birtokbavétel, mert a Biblia azt mondja, hogy aki hisz, annak megvan az, amit kért.

A hit Isten Igéje megvallásának az atmoszférájában növekszik. Nem a bűn megvallásának atmoszférájában. Ha rosszat tettünk, valljuk meg, és Ő megbocsát. Most azonban arról a megvallásról beszélek, hogy kik vagyunk Krisztusban. Ez a megvallás, amely szívünk hitéből nő ki, biztosan átvészeli azon az akadályon, amely közöttünk és a győzelem között toronyosul. Azt hittem, eleget tanítottam már erről, de az Úr nemrég szólt, hogy azt akarja, még többet tanítsak. Az Egyház ugyanis még mindig szűkében van ezeknek az ismereteknek.

Márk 11,23: „Mert bizony mondom néktek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, meglesz néki, amit mondott.” Az Úr egyszer megmutatta, hogy a keresztyének a kimondásnál futnak zátonyra, nem a hitnél. Nem elég, ha egyszerűen csak hiszem. Ki is kell mondanom. A Róma 10,8-ban ez áll: „De mit mond? Közel hozzád a beszéd [az Ige], a szádban és a szívedben

van: azaz a hit beszéde, amelyet mi hirdetünk.” Tehát a beszéd [az Ige], a szádban van.”

Gyakran, bár hívők vagyunk és újjászülettiink, a hit beszéde nincs a szánkban. Valami másról beszélünk. Ilyenkor ki kell javítanunk magunkat, ismét harmóniába kell kerülnünk Isten Igéjével. Amit megvallok, az az enyém; és mindössze ennyi az enyém. Ha csak akkor vagy hajlandó valamit megvallani, miután már ténylegesen birtokolod is - helytelen gondolkodás. Így a szekeret kötöd a ló elé, és soha nem kapod meg, amire vársz. Hasonló a helyzet a megtéréssel is. A Róma 10,9-10 így szól: „Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten föltámasztotta Őt a halálból, megtartatol. Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.” A megvallás törvénye az, hogy kimondom, hogy megszereztem, mielőtt ténylegesen meg is volna.

Pontosan így gyógyult meg béna testem és deformálódott szívem is. Megértettem az igazságot, és megvallottam, hogy meggyógyultam. Megvallottam, mielőtt még kézzelfoghatóan megtörtént volna. Mikor kimondtam, hogy a szívem jól van, még ágyban voltam, és abban a percben, ahogy megvallottam, az ördög megtámadott. De hála Istennek, akkor már ismertem ezt a törvényt. Az ördög azt mondta, nem gyógyultam meg, hiszen még ágyban vagyok és a szívem is rozszul ver, de én azt feleltem erre, hogy nem azért gyógyultam meg, mert láthatóan vagy érezhetően egészséges vagyok, hanem azért, mert hiszem. Hit által van meg az egészségem. Ha én hazudok, akkor Jézus is hazudik. És tíz perc múlva már kinn voltam az ágyból; a lábamon álltam. Az ördög megpróbált hazugnak nevezni, de mi tudjuk, hogy az Ige igaz.

Szánkkal valljuk meg az üdvösséget is. Már azelőtt megvalljuk, hogy megtérünk; mielőtt Isten a szellemünkbe költözne és újjáteremtene. Amikor újjászülettél, bizonyosságod lett a szívedben. De a megvallást akkor tetted, amikor még nem volt meg ez a bizonyosságod. A megvallás viszont létrehozta szívedben azt, amit megvallottal, és Isten működni kezdett a szellemedben és újjáteremtett.

Néhány évvel ezelőtt tartottam egy összejövetelt Texasban. Egy éjszaka, ahogy imádkoztunk a betegekért és azokért, akik Szent Szellemet akartak venni, sorra került egy rendkívül előkelő külsejű hölgy is. Azt mondta, azért jött, hogy vegyen Szent Szellemet. Szerette volna, ha kézzel átadja, de azt is mondta, hogy még meg is kellene térnie, mert nem biztos abban, hogy van-e üdvössége, és szüksége van gyógyulásra is. Szent Szellemeért jött, de még két dologra volt szüksége.

Elimádkoztam vele egy imát: „Mennyei Atyám, az Úr Jézus Krisztus Nevében jövök Hozzád. Te azt mondtad az Igédben, hogy aki hozzád jön, azt semmiképpen ki nem veted, és azt mondtad, aki az Úr Nevét segítségül hívja, üdvösséget nyer. Én most segítségül hívom ezt a Nevet, és kérek Téged, hogy ments meg, adj üdvösséget. Azt mondtad, ha megvallok a számmal, hogy Jézus az Úr, és hiszem a szívemben, hogy Isten feltámasztotta Őt a halálból, akkor üdvözülök. Én hiszem, hogy Jézus Krisztus Isten Fia, meghalt az én bűneimért és feltámadt a halálból az én megigazulásomért, és számmal megvallok Őt megváltómnak, és megvallok azt is, hogy üdvösségem van.” Amikor befejezte ezt az imát, elmondta, hogy valami történt a szívében. Megmagyaráztam neki, hogy megvallotta Jézust Úrnak, ezért örök életet nyert.

Tehát megvallotta, hogy neki ez megvan, és azután vette a Szent Szellemet és a gyógyulást is. Mind a hármat tíz perc alatt vette át. A megvallás még azelőtt megtörténik, mielőtt Isten cselekedne a szellemünkben és újjáteremtene azt. Abban a percben, ahogy elismered Jézus Krisztust Uradnak, örök életed van. Megvallok, hogy van üdvösségem, mielőtt Isten még cselekszik és újjáteremt. Ugyanez a törvény érvényes, amikor a Szent Szellem vételéről van szó. Hiszem, megvallok és azután megkapom.

Amikor először találkoztam teljes evangéliumi hívőkkel, észrevettem, hogy többet tudok a hitről, mint ők. Ők többet tudtak a Szent Szellemről és a szellemi ajándékokról, én viszont többet tudtam a hitről. Sajnálatos hibát követünk el, ha azt gondoljuk, mi már semmit nem tanulhatunk másoktól.

Elmentem egy teljes evangéliumi pásztorhoz, hogy vegyem a Szent Szellemet. A pásztor azt mondta, hogy inkább az aznapi, esti istentiszteleten keressem őt fel. De én azt feleltem, hogy nekem biztosan nem tart majd hosszú ideig, hogy betöltekezzem. Megmagyarázta, hogy vannak bizonyos törvények, amelyeknek ha engedelmességek, az meghozza az eredményt, ha pedig nem, akkor hiába várok. Törvények szabályozzák az elektromosság működését is; és ezeket sem hagyhatom figyelmen kívül. Ugyanígy van ez a szellemi területen is. Én valóban nem fordítottam nagy figyelmet ezekre a dolgokra. Hallottam róluk, de nem figyeltem rájuk. Letérdeltem egy nagy karosszék mellett a nappaliban, felemeltem a kezem és azt mondtam: „Mennyei Atyám, eljöttem ide, hogy vegyem a Szent Szellemet. A Te Igéd, az Apostolok cselekedetei 2,38 szerint a Szent Szellem ajándék: 'Térjete meg és kereszteskedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak Nevében a bűnöknek bocsánatára; és veszitek a Szent Szellem ajándékát.' A 39. vers azt mondja: 'Mert néktek lett az ígéret és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, kik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.' Ebben tehát én is benne vagyok. Tudom, hogy a Szent Szellem éppen úgy ajándék, mint az örök élet. Elfogadtam már az Úr Jézus Krisztust és a gyógyulást hit által, most pedig veszem a Szent Szellemet hit által. Köszönöm, hogy most betöltesz Szent Szellemmel, és hogy Ő belém költözött.” Azután azt mondtam: „A Te Igéd azt mondja az Apostolok cselekedetei 2,4-ben: 'és megteltek mindnyájan Szent Szellemmel, és kezdtek szólni más nyelveken, amint a Szellem adta nekik szólniuk.'”

Szeretném ha észrevennétek, hogy az apostolok csak azután kezdtek el nyelveken szólani, miután beteltek Szent Szellemmel. Sok nehézséget okoz ez ma az embereknek. Nem hiszik, hogy a Szent Szellem bennük van, csak ha már elkezdnek nyelveken szólani. Pedig először hinned kell, azután meg kell vallanod, végül engedd, hogy az Ige gondoskod-

jon magáról. Néha butaságokat is hallok: valaki azt mondta, hogy a Szent szellem „beszéli” az embert. De a Biblia soha nem állítja, hogy a Szent Szellem valaha, valakivel is „csinált” valamit. A démonok „csinálnak” az emberekkel dolgokat; a Szent Szellem vezet és tanít. Az Apostolok cselekedetei 2,4 kijelenti, hogy a Szellem adott nekik szólást.

Egy dolog, hogy veszünk valamit, amit valaki ad nekünk, és egészen más, ha rá vagyunk kényszerítve, hogy az akaratunk ellenére cselekedjünk.

Kilencévesen anyai nagyszüleimhez költöztem. Nagynéném még otthon élt. Az volt a szokása, hogyha szüksége volt valamilyen gyógyszerre, akkor nekem is adott. Amit ő bevett, azt nekem is be kellett vennem. Azok közé az emberek közé tartozott, akik azt hiszik, minden este be kell venniük egy nyugtatót, tehát ilyenkor nekem is be kellett vennem. Biztosítalak benneteket, hogy magamtól soha nem vettem volna be. Ő vetette be velem. Bár ez talán egy kicsit kegyetlen illusztráció, de úgy gondolom, sikerül megértetnie a lényegét.

Az Apostolok cselekedeteiben azt mondja az Ige, hogy ők **vették, elfogadták** a Szent Szellemet. Nem kényszer alatt cselekedtek; senki sem erőltette rájuk. A Szent Szellem ajándék. Először **elfogadod**, azután **megvaid** és végül nyelveken **szólsz**.

Én megvallottam, hogy a Szent Szellem bennem van és azt mondtam, várom, hogy készítené az ajándékot a nyelveken való szólásra. Megígértem, hogy azt fogom szólani, amit Ő ad nekem. Ekkor lenn, a bensőmben keletkeztek bizonyos szavak. Idegen szavak voltak, és nem tudtam, jelentenek-e valamit. Úgy tűnt, mintha kavarnának bennem és feljőnének, amíg a torkomhoz nem érnek. Egy-két percig szinte fuldokoltam, de végül elkezdtem kimondani őket. Kikapcsoltam az elmémet, és egyszerűen elkezdtem beszélni. Három dalt énekeltem el ezen az új nyelven. Úgy mentem le a gyülekezetbe, hogy végig nyelveken szóltam.

Emberek ezreivel foglalkoztam, hogy a Szent Szellem-kereszttségbe vezessem őket. Ha követnek, akkor még a „súlyos eseteket” is el tudom vezetni a betöltékezéshez. Foglalkoztam valakivel, aki ötven évig kereste a Szent Szellemet. Főiskolai tanár volt, feleségével részt vett az Azusa utcai ébredésen 1906-ban, és a felesége megkapta akkor a Szent Szellemet, ő viszont nem. De megkapta, amint a kezünket rátettük, miután szolgáltunk felé. Meg kellett vallania, hogy elnyerte, és ezután már tudott nyelveken szólani. Isten törvénye az, hogy te hiszel, majd megvaid, hogy amiben hittél, a tiéd; és azután ez valósággá válik.

Ugyanez igaz a gyógyulás tekintetében is: megvallom, hogy az Ő sebeiben meggyógyultam, de ezt akkor teszem, amikor még a betegség a testemben van. Az Esaiás 53,4-ben azt olvassuk: „Pedig betegségeinket Ő viselte, és fájdalmainkat hordozta, és mi azt hittük, hogy ostromoztatik, verettetik és kínoztatik Istentől.” Az 5. vers pedig így szól: „És Ő megsebesített bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünk büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyultunk meg.” Egy másik fordítása ennek: „Bizonytalán Ő hordozta a mi betegségeinket és mi erőtlenségeinket.” Megvallom tehát, hogy az Ő sebeiben meggyógyultam. Lehet, hogy a betegség és a tünetei nem hagyják el azonnal a testem, én mégis szigorúan ragaszkodom a megvaidhoz, amivel a Zsidó levél 4,14 is erre buzdít.

Tudom, hogy amit Ő mondott, azt képes meg is cselekedni. Tudom, hogy a Biblia, amely Isten följegyzése, azt mondja Ábrahámról a Róma 4,17-ben és az azt követő versekben: „(Amint meg van írva, hogy sok nép atyjává tetted téged) az előtt, az Isten előtt, akiben hitt, aki a holtakat megeleveníti, és azokat, amelyek nincsenek, előszólítja mint meglevőket. Aki reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok népnek atyjává lesz, aszerint, amint megmondott: így lesz a te magod. És hitében erős lévén, nem gondolt az ő már elhalt testére, mintegy százesztendőssé lévén, sem Sárának elhalt méhére; Az Istennek ígéretében sem kételkedett hitetlenséggel, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván az Istennek. És teljesen elhitte, hogy amit Ő ígért, meg is cselekedheti.” Tudom, hogy amit Ő ígért, azt képes meg is tenni. Tudom, hogy meggyógyultam, mert Isten mondja, hogy meggyógyultam. Nem számít, milyen tünetek jelentkeznek a testemben; nevetek rajtuk.

Évekkel ezelőtt összejöveteleket tartottam, és három estén át minden alkalommal riasztó tünetek zavarták a nyugalomom. Harmadik este már nem tudtam aludni. Az ördög egyre csak azt mondta, hogy nem lesz ebből gyógyulás. Nem akartam senkit sem zavarni, így a fejem fölé húztam a takarót és elkezdtem nevetni. Nem volt nagy kedvem hozzá, mégis megtettem: „Ha-ha-ha” - és így tovább. Az ördög egyre jobban nyüstölt, hogy nem fogok meggyógyulni, én meg csak nevettem. Végül megkérdezte, hogy min nevetek, mire megmondtam neki, hogy rajta. Újra és újra megkérdezte, én meg újra és újra azt feleltem, hogy rajta nevetek. Azt súgta, nem fogom megkapni a gyógyulást, de én megmondtam neki, hogy nem is kell megkapnom, mert már megkaptam 2000 éve, és ha én akkor meggyógyultam az Ő sebeiben, akkor most is egészséges vagyok. Erre nagyon fölháborodott, fogta a cókókját és elment.

Győztes vagyok, mert megtanultam ezt a törvényt. Mindannyiunknak meg kell tanulnunk ezt a törvényt, ha sikeresek akarunk lenni.

Amikor bátran megvallom ezt, akkor - és csak ekkor - birtoklom is. Számmal végzem el a munkát: a megfelelő helyre teszem az Igét. Az Ige oldalán állok, mert ha a betegség és a fájdalom oldalára állnék, akkor nem gyógyulnék meg. Elutasítom a betegséget. A hitet a megvaid vezérli. A megvaidnak ilyennek kell lennie: „Az Ige kijelenti, hogy meggyógyultam. Köszönöm Atyám, és dicsérlek, mert ez tény.”

A Filippi 4,6-7-ben ezt olvassuk: „Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságokban és könyörgésekben minden

alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. És az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” Az utolsó teendő a sorban a hálaadás: kértem valamit, Jézusban megkaptam, és hálát adok az Atyának érte. Nem aggódom tovább, hiszen már megvan. Éppen olyan valóságosan, mintha már a zsebemben lenne, mert az Ő Igéje ezt állítja. Az Ő Igéje pedig igaz.

Isten Igéjének megvallása a te problémádat is megoldja. A Christian Science (Keresztény Tudomány) területén és bizonyos tudományos vallásokban használják azokat az Igéket is, amelyeket mi használunk, és tesznek megvallásokat is, de mindent a saját erejükre építenek. Azt hiszik, hogy Isten az értelemben lakozik. De mi olyan megvallásokat teszünk, amely Isten Igéjén alapul. Ok értelmi, lelki megvallást tesznek; mi szellemit, szívbélit.

Folyamatosan bizonyosságot teszünk valamiről, és néha bizonyosságtételünk katasztrofális. Saját szavaid hatása épp olyan erős, mint a környezetedé. Ha állandóan azt mondd, hogy valamire képtelen vagy, mert nincs erőd; ahogy ezt mondogatod, érzed is, hogy az erőd valósággal elhagy. Ott maradsz gyengén, tele határozatlansággal és kételkedéssel. Hatóerőd odavan. A megvallás a hit kifejezője. Néhány ember azt mondja, hogy a gyermeke engedetlen. Tőlem ilyet soha, senki nem hallott, mert az én gyermekeim engedelmesek voltak, mivel megvallottam, hogy engedelmesek. Hitem megvallása pedig valóságot teremtett. Néhány ember szüntelenül rossz dolgokat; kétséget, kudarcot vall meg. Nem jönnek rá, hogy ez a megvallás fosztja őket ki képességeikből, hat-hatóságukból. Nem akarják észrevenni, hogy megvallásuk még a sziklaszilárd, kemény utat is csúszós, sáros mocsárrá változtatja alattuk. Beszélj csak a szegénységről, és bőségesen lesz benne részed! Beszélj arról állandóan, hogy nincs pénzed, és mindig szűkölködni fogsz. Ezek a dolgok így működnek, mert szellemi, igei törvényszerűség működik általuk.

Néhány évvel ezelőtt egy teljes evangéliumi gyülekezet volt rám bízva arra az időre, amíg pásztoruknak műsora volt a rádióban. Kedd esténként adakozott a gyülekezet a programra. Alkalmanként 30 percig, egy óráig is eltartott, amíg a pénzt összeszedték, mégis elmaradásban voltak. Ez túl hosszú idő a gyűjtésre. Azt mondtam magamnak, hogy ezen túl könyörgés nélkül fogjuk megkapni a pénzt. Az első kedden, miután a pásztor elment és megkezdődött a gyűjtés, azt ajánlottam nekik, hogy most az én módszeremmel csinálják. Egy-két szó után azonnal adják tovább a perselyt. A három hónap alatt, amíg ott voltam, egyszerűen csak továbbadtuk a gyűjtőtányért, miután pár szóban elmondtuk, hogy ez a rádióprogramra való adakozás. A gyűjtés felelőse beszámolt arról, hogy a pénz ebben az időben megduplázódott, pedig nyáron általában visszaesés szokott bekövetkezni, de akkor kifizettek minden számlát és tartozást is. Abbahagyták a szűkölködéstről tett megváltásokat. Megvallottak, hogy bővölködnek, és ez bőséget eredményezett.

A Biblia azt mondja, hogy akinek van, annak még adatik és akinek nincs, attól még az is elvétetik, amije van. A betegségről vagy szűkölködéstről tett megvallások kizárják Istent az életedből, és helyette behívják a Sátánt. A betegség, erőtlenség megvallása a Sátánt magasztalja, Istent pedig kifosztja az Ő dicsőségéből.

20. tanulmány

A hittel összhangban lévő cselekedet

Jakab 2,14-22:

Mi a haszna atyámfiai, ha valaki azt mondja, hogy hite van, cselekedetei pedig nincsenek? Avagy megtarthatja-e őt a hit? Ha pedig az atyafiak, férfiak vagy nők, mezítelenek, és szűkölködnek mindennapi eledel nélkül, És azt mondja nekik valaki ti közületek: Menjetek el békességgel, melegedjete meg és lakjatok jól; de nem adjátok meg nekik, amire szüksége van a testnek; mi annak a haszna? Azonképpen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, meghalt önmagában. De mondhatja valaki: Neked hited van, nekem pedig cselekedeteim vannak. Mutasd meg nekem a te hitedet a te cselekedeteidből, és én meg fogom neked mutatni az én cselekedeteimből az én hitemet. Te hiszed, hogy az Isten egy. Jól teszed. A démonok is hiszik, és rettegnek. Akarod-e pedig tudni, te hiábavaló ember, hogy a hit cselekedetek nélkül meghalt? Avagy Ábrahám, a mi atyánk, nem cselekedetekből igazítottatott-e meg, felvivén Izsákot az ő fiát az oltárra? Látod, hogy a hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel, és a cselekedetekből lett teljessé a hit.

Weymouth fordítása így szól: „Vajon mi jó van abban testvéreim, ha egy ember megvallja, hogy van hite, de az ő cselekedetei mégsem felelnek meg annak?” A 22. vers pedig így: „Látjátok, hogy az ő hite együttműködött az ő cselekedeteivel, és az ő cselekedetei által vált a hite tökéletessé.” Néhányan azt gondolják, ezek az igék a megtéréstről szólnak. Holott ezek olyanoknak szólnak, akik már megtértek. Jakab hívőknek írt: „Mi a haszna atyámfiai...” - tehát a testvéreihez beszél és rámutat, hogy az ő hitük a megfelelő cselekedetek nélkül nem fog eredményt hozni, annak ellenére, hogy már hívők.

Az egyik legnagyobb hiba, amelyet a hívők elkövetnek, hogy megvallják a hitüket Isten Igéjében, ugyanakkor ellentmondó cselekedeteikkel semlegesítik a jó megvallásukat. Kimondjuk, hogy bízunk abban, hogy Ő betölti szükségünket, ugyanakkor azon rágódunk, hogyan fizessük ki a számlánkat; azaz helytelen a cselekedetünk. Megvalljuk, hogy Isten

Igéje igaz, de a következő pillanatban mindent lerombolunk a helytelen cselekedettel. Cselekedeteitek feleljenek meg a hiteteknek, ha valamit el akartok érní Istennél!

Jakab 1,22: „Az Igének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat.” Sok ember öncsalásban él. Az ördögöt hibáztatja, tulajdonképpen azonban saját magát csalja meg, mert nem cselekszi az Igét. Aki cselekszi az Igét, annak a cselekedetei harmonizálnak a megvallásával.

Máté 7,24-27-ben ez áll: „Valaki azért hallja éntőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, aki a kősziklára építette az ő házát: És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütöttek abba a házba; de nem dőlt össze: mert a kősziklára építetett. És valaki hallja éntőlem e beszédeket, és nem cselekszi meg azokat, hasonlatos lesz a bolond emberhez, aki a fűnyyre építette házát: És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütöttek abba a házba; és összeomlott: és nagy lett annak romlása.” A legtöbb ember nem hallja meg, amit Jézus itt mond, és az élet viharában tönkremegy. Egyszerűen azért, mert nem cselekvője az Igének, nem gyakorolja annak útmutatásait.

Ugyanaz a vihar és szél ütöközött bele mind a két házba. De az egyik összeomlott, a másik pedig megállt, mivel a bölcs ember Isten Igéjének a cselekvője volt, a bolond pedig nem. Nem az élet viharai győznek le bennünket. Ha azok győznének le bennünket, akkor mindannyiunkat legyőznének. Néhányan ugyanazzal a viharral szemben nem szenvednek vereséget, míg mások elbuknak. Azok nem győzetnek le, akik Isten Igéjét cselekszik. Lehet, hogy akik legyőzetnek is teljes mértékben megtértek, de mégsem cselekedtek a hitük alapján.

Ha a betegség próbája jön, néhányan kétségbeesnek, néhányan azonban állják a sarat, és nem adják fel. Az élet viharai, betegségek, anyagi nehézségek és más próbák mindannyiunkat elérnek. A szelek fújnak és a vizek áradnak, de aki cselekszi az Igét, az tudja, hogy Isten soha nem szenved vereséget.

Sokan megvallják Krisztust és azt is, hogy hiszik Isten Igéjét az 1 Mózes 1-től a Jelenések végéig, de mégsem cselekszik, csak beszélnek róla. De ha csak beszélnek az Igéről, értelmükkel elfogadják, hogy az Ige igaz, semmit sem használ nekik, ez még nem elsajátítás.

Hogy Isten Igéjét elsajátíthasd, kell, hogy meg is cselekedd. Azt tedd, amit O mond. A Biblia így fogalmaz: „Bizodalmas legyen az Úrban teljes elmédből [szívedből]; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál.” Az egyetlen módja, hogy bízzunk az Úrban, az, hogy bízzunk az O beszédeiben. Nem bízatsz Benne anélkül, hogy az O Igéjében nem bíznál, mert Isten és az O Igéje egyek, ahogy te és a te beszéded is egyek vagytok. Ha a beszéded nem jó, akkor te nem vagy jó. Ha Isten Igéje nem lenne jó, akkor O nem lenne jó. De hála Istennek, **az ő Igéje jó**, és Neki gondja van arra, hogy be is teljesítse, amit mondott.

A Jeremiás 1,12-ben ezt olvassuk: „És mondta nekem az Úr: Jól láttál, mert gondom van az én Igémre, hogy beteljesítem azt.” A magyarázó fordításban pedig ezt: „Vigyázok arra, hogy az én Igémet véghez vigyem.” Ha nem sajátítod el az Igét, akkor semmi jót nem művel az életedben. Az Úr azt akarja, hogy az Ige jót műveljen veled. Azt akarja, hogy megkapd mindazt, amit az O beszéde megígért. De ha te nem cselekszel az O beszéde szerint, akkor O sem tud jót tenni veled.

Amikor teljes szívemből bízom az Igében és nem az emberi értelemre támaszkodom és nem embereket keresek a szabadságomért, akkor cselekszem olyan cselekedeteket, amelyek harmonizálnak a hittel. Ekkor cselekedetem tökéletes összhangban van a hitvallásommal. Hosszú időre volt szükségünk, hogy ezt megtanuljunk.

Amíg nem a hitednek megfelelően cselekszel, életed folytonos kudarcban fog telni. Megvallhatom és kimondhatom, hogy „Isten az én életem erőssége”, (mert a Biblia ezt mondja Róla, és én hiszem a Bibliát), de ha ugyanakkor tovább beszélek a gyengeségeimről, a bennem levő képtelenségről, a hitem hiányáról, biztos, hogy kudarcot vallok, mert nincs megfelelő cselekedet bennem. Ha emberi módszerekhez fordulok, szükségszerűen eljutok az erőm végére. Csak egy biztos dolog van; ha Isten Igéjéhez fordulok. Arra van szükségem, hogy ezen az alapon cselekedjem.

Sok évvel ezelőtt, a betegágyon nem tudtam, hogy meggyógyulhatok, és egy ideig Istent hibáztattam. Azt mondtam: „Uram, te jobban bánasz másokkal, mint velem. Ott van például Owen, akivel együtt kezdtük az első osztályt. Én már megtértem, de amikor bűnös voltam, se voltam olyan bűnös, mint ő. Ám ő soha nem volt beteg, én pedig egész életemben beteg voltam. Soha nem tudtam futni és játszani, mint más fiúk, és 15 éves koromra végleg ágyhoz kötött lettem. Owen Smith most valószínűleg lenn van a városban az édességbolt előtt, és a zsebe tele van pénzzel. Jó ruhában jár és egészséges. Nekem pedig se pénzem, se egészségem. Persze a pénzét szerencsejátékon nyerte, vagy másokat zsarolt. Szóval neki mindene megvan, én meg meg fogok halni, pedig sohasem voltam olyan rossz, mint ő. Ez egyszerűen nem járja!” - ő mennyire sajnáltam magam!

Nagyanyám jött, és megpróbált megbékíteni. Együttértzett velem, de ez bosz-szantó volt, csak rosszabbá tett mindent, mert még jobban sajnáltam magam, még keservesebben sírtam és még jobban haragudtam Istenre. Azt is mondtam: „Uram, itt van egy másik fiú, mögöttünk lakik. Nagy, izmos gyerek, jó kiállású. Az a fajta fickó, aki mindenkitől elhódítja a barátnőjét. En meg itt fekszem teljesen kiszolgáltatottan, és a szívem nem dobog rendesen. És neki még autója is van, ráadásul a legújabb típus. Ügyeskedő, nem dolgozik, de még nem kapták el. Én sohasem voltam olyan rossz, mint ő, de úgy tűnik, Te jobban szereted nálam, és nekem meg kell halnom.” Nagyon sajnáltam magam és még jobban sírtam. Nagyanyám és anyám újra odajöttek és egymást felváltva éreztek együtt velem. Már félig halott voltam, de még csak

nem is szoltam Istenhez. Végül, amikor este hat körül anyám újra bejött, megkérdeztem, segítené-e nekem, ha meg akarnék gyógyulni. O azt felelte, hogy ezzel a csata félig már meg volna nyerve. Ez jó, akkor már a felét megnyertem, mert biztos, hogy akarom, és elhatároztam, hogy teszek valamit a csata másik felét illetően is. Tudtam, hogy ez Isten és közöttöm dől el. Úgy láttam, hogy jó lesz beszédbe elegyedni vele. Elkezdtem imádkozni, de nem hallgatott meg. Nem tudtam kapcsolatot teremteni Vele. Végül rájöttem, mi a baj. Néhány hónappal azelőtt, amikor megtértem, megígértem az Úrnak, hogy nem fogok kételkedni semmiben, amit olvasok az Igében. Felvettem a Bibliát, és elkezdtem olvasni az Újszövetséget. Megígértem, hogy mindent, amit olvasok, gyakorlattá teszek, és cselekvője leszek az Igének.

Elkezdtem Mátéval és elolvastam egészen a Máté 6. fejezetéig, de a 6. rész 25. versében volt valami, ami megfogott: „Azért azt mondom néktek: Ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek és mit igyatok; sem a ti testetek felől, mibe öltözködjétek. Avagy nem több-é az élet, hogynem az eledel, és a test hogynem az öltözet? Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat. Nem sokkal különbek vagytok-é azoknál? Kicsoda pedig az közületek, aki az aggodalmaskodásával megnövelheti a természet egy arasszal? Az öltözetetek felől is mit aggodalmaskodtok? Vegyétek eszetekbe a mező liliomait, mi módon növekednek: nem munkálkodnak, és nem fonnak; De mondom néktek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül egy. Ha pedig a mezőnek fűvét, amely ma van és holnap kemencébe vettetik, így ruházza az Isten, nem sokkal inkább-é titeket, ti kicsinyhitűek? Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? vagy Mit igyunk? vagy Mivel ruházkodjunk? Mert mind ezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mind ezekre szükségetek van. Hanem keressétek először Istennek országát, és az Ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek. Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől; mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég minden napnak a maga baja.”

Egy kis lábjegyzet abban a Bibliában, amit akkor olvastam, azt írta: „Ne aggódjatok, ne háborogjatok.” és utalt a Filippi 4,6-ra, amely így szól: „Semmi felől ne aggódjatok.” Annak magyarázó fordítása pedig így: „Ne háborogjatok, ne legyen aggodalmaskodásotok semmi felől.”

Isten azt kérte tehát, hogy ne aggodalmaskodjam, ne aggódjam, ne háborogjak; és én megígértem, hogy gyakorlatba ültetem, amit olvasok. De akkor haldokoltam és halálra aggodalmaskodtam magam. Nagyanyám és anyám is az aggodalmaskodás világbajnokai voltak. Öntudatlanul is arra tanítottak, hogyan kell aggódni. Senki nem aggódott nálam jobban, amikor kisgyerek voltam. Ez volt a legnagyobb bűn, amelyből meg kellett térnem. Nagyon nagy bűn, ha valaki engedetlen Isten Igéjének, és sokkal rosszabb szokás, mint például a dohányzás. A dohányzás csak félig öl meg, míg az aggodalmaskodás teljes egészében.

Egy orvos egyszer elbeszélgetett velem, és megkérdezte, elmondták-e már nekem, hogy mi a bajom. Megmondtam neki, hogy még nem. Ő azt vallotta, hogy az emberekkel közölni kell a pontos diagnózist, ezért most velem is megteszi. Fogott egy receptet és ráírt hét orvosi szakkifejezést. Azt mondta, hogy mindaddig - ne felejtsetek el, hogy ez 1933-ban volt - hét komoly szervi szívbetegséget ismert a tudomány és nekem ebből a hétből kettő megvan. Elmondta, hogy én már így születtem, szívdeformálódással, és az egész mellkasi részem is deformálódott, a vérem pedig vizes és sápadt volt, a fehér vérszajteim felfalták a vörös vértesteket, és ezen sem lehetett segíteni. Testem majdnem teljesen benuult állapotba került, csak egy kicsit tudtam a karomat mozgatni. Azt mondta, engem nem lehet meggyógyítani, és fel kell készülnöm a halálra.

Lelkemre kötötte, hogy ne legyek ideges, bármi balhé történik az utcán, nekem nem szabad látnom, mert ha felizgatom magam, meghalhatok. Azt is mondta még, hogy a aggódás meg tudja ölni az embert. Azt hiszem, rájött, hogy anyám és nagyanyám nagy aggodók, és hogy én is aggódtam, mert nem tudtam biztosan, mi a bajom. De hogy azt mondta, ne tegyem, ezzel jól feladta a leckét. Isten elkezdett bennem munkálkodni az aggódás bűnével kapcsolatban. Kezdem belátásra jutni ezen a területen.

Ma már úgy vagyok vele, hogy inkább káromkodnék, mint aggodalmaskodnék. De mivel mindkettő bűn, egyiket sem tehetjük. Kb. este hatkor megmondtam az Úrnak, hogy többé nem fogok aggodalmaskodni. Megígértem neki, hogy gyakorolni fogom azt, amit olvastam.

A Máté 6-ig minden Ige világos volt számomra, az utána következők pedig sötétek. Isten Igéje sokaknak homályos, mert nem járnak abban a világosságban, amit már megkaptak. De ha megfordulsz és elkezdesz világosságban járni, akkor az Ige érthetővé lesz előtted. Abban a percben, ahogy odafordultam a Máté 6-hoz és elkezdtem annak a világosságában járni, az Ige többi része is felfénylött. De három hónapig vagy még tovább is eltartott, amíg a Máté 6-tól el tudtam indulni. Hiába olvastam tovább, nem nyertem áldást belőle, mert nem tettem meg, amit Istennek megígértem. Pedig Isten ezt várja tőled, akár megígéred neki, akár nem, mert ez az a fő elv, amely szerint O munkálkodik.

Tehát megígértem Neki, hogy többet nem aggódom és el sem csüggedek, rossz hangulataim sem lesznek. Minden ilyenfajta dolog az ördögtől jön. Teltek, múltak az évek, és az ígéretem azóta is tartom.

Az aggódás a lehetséges legnagyobb kísértés. Soha nem csüggedek és nem sajnálom magam. Csalódtam néhány emberben, de ez egy pillanatra sem szegte a kedvem. Isten azt kéri, hogy ne idegeskedjünk semmi miatt. Azt mondta, hogy váljunk az Ige cselekvőivé, hajtsuk végre az annak megfelelő cselekedeteket.

Hosszú időbe telt, míg a feleségemet is leszoktattam az aggodalmaskodásról. Már nem tesz ilyet. Mikor a két gyermekünk még nagyon kicsi volt, egyszer megharagudott rám és hirtelen azt mondta: „Azt hiszem, te egyáltalán nem ag-

gódnál, ha a gyerekek és én egy pillanat alatt holtan rognánk össze.” Azt feleltem: „Persze hogy nem. Nagyon ostoba lennék, ha akkor kezdenék aggódni. Mi haszna lenne?” (Biztos érted, hogy az aggódás nem hozná vissza őket.) Erre persze még dühösebb lett, végül azonban az ő értelme is megvilágosodott. Ha nem vagyunk az Ige cselekvői, akkor magunkat csapjuk be. Jakab azt mondja: „Az Igének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magotokat.” A magyarázó fordításban ezt olvassuk: „...becsapván saját magotokat.” Az 1 Péter 5,7-ben ez áll: „Minden gondotokat Őreá vessétek, mert Néki gondja van reátok.” A magyarázó fordítás pedig azt mondja: „A ti gondotok teljességét reá vessétek, minden szorongásokat, aggodalmaskodásokat, minden gondotokat egyszer és mindenkorra ráhelyezték, mert 0 szeretettel és gondossággal törődik veletek.” Isten Igéje valóban megvilágosít bennünket.

1939-ben egy olyan gyülekezet pásztorágát vettem át, amelyet senki más nem volt hajlandó elfogadni. Köztudott volt, hogy a gyülekezet bajban van. Én voltam az első pásztor, akit hajlandóak voltak anyagilag támogatni. Evekkel később mesélték, hogy abban az időben elmentem egy nagyobb összejövetelre, ahol megkérdezték tőlem, hogy mennek a dolgok, mire azt mondtam, soha nem volt jobb és a világon semmi gond nincsen. (Arra gondolhattam, hogy „nekem” nincs semmi gondom a világon.) Erre a fejüket csóválták és csodálkoztak, mert tudták, hogy nagyon is sok a problémám, hiszen a legnehezebb gyülekezetet vezetem. Néhányan azt mondták, nem vagyok elég értelmes ahhoz, hogy aggódjam. Hála Istennek, nagyon is sok értelmem volt! Túl sok ahhoz, hogy aggódjam. Persze most bibliai értelemről beszélék.

Ha elég bibliai értelmű van, akkor egyáltalán nem aggódsz, hanem azt teszed, amit az Ige kér tőled. Azt vettem észre, hogy az emberek nagyon szeretnek kikerülni a teher alól. Úgy tűnik, nagyon felbuzdítja őket, ha rájönnek, hogy nem nekik kell hordozni azt a terhet. Az Igében az áll: **Minden gondotokat Őreá vessétek.** Imádkozhatsz a problémáidért, de semmi nem történik, ha továbbra is hordozod azokat. Így Isten semmit nem tud tenni, mert ahol vagy, onnan nem tudod Őt elérni. A senki földjére jutottál: féléton vagy Isten és az ördög között. Isten nem tud elérni, de az ördög be tud jutni a legbelső tanácsaid közé, és összezavar.

Nekem is voltak problémáim, gondjaim és volt felelősségem is; tudtam, hogy valamit kell mondanom az embereknek. Elhatároztam, hogy az Igét fogom prédikálni, mindenkit helyesen fogok kezelni és az egészséget átadom az Úrnak. Ennyi volt az én felelősségem.

Ennek eredményeként egy folyamatos ébredés következett be, mintegy 18 hónapon át. Minden vasárnap a megszokott istentiszteleteken emberek tértek meg, és töltekeztek be Szent Szellemmel. Egész más, ha Istent állítod munkába és nem próbálsz meg egymagad hordozni a nehézségeket. Bevallom, hogy voltak zűrök: a gyülekezet 23 éves volt, én 21. Régi közösség volt már ez, az emberek házasodtak, sok volt a család, sok volt a sérelem, viszály. A családi problémákba egyszerűen nem szabad belekeveredni! Előfordult, hogy felálltam prédikálni, de legszívesebben nekimentem volna az egész bandának és megmondtam volna nekik, amit gondolok. Ám amikor így éreztem, a Jelenések könyvéhez lapoztam és a mennyről vagy a szeretetről prédikáltam.

Jónéhány évvel ezelőtt egy sátoros összejövetelen találkoztam egy testvérrel, aki ugyanezt a gyülekezetet pásztorolta. Azt mondta, hogy az ő megítélése szerint én voltam az egyetlen személy, aki képes volt sikert elérni azon a helyen. Ő viszont olyan helyzetbe került, hogy már majdnem otthagya az egészséget. A vasárnapi iskola pangott, az anyagiak úgyszintén. Azt mondta, mindenki csak tehetetlenkedik, és megkért, áruljam el a titkot, amivel sikert lehet elérni. Bízattam, hogy a következő hat hétben vasárnap reggelként prédikáljon a szeretetről, azután pedig a mennyről. Ha az embereket rávezeti, hogy a mennyel foglalkozzanak és tele legyenek szeretettel, ez megoldja a bajt. Később meglátogattam és elmondta, hogy hat hét alatt a gyülekezet kijött a válságból; a vasárnapi iskola is jobban ment, mint bármikor. Ugyanazok az emberek, akiknek azelőtt problémájuk volt, most rendbehozták magukat és nagyszerűen haladtak. Állította, hogy a helyzet már nem is lehetne jobb. Amikor szolgálatát befejezte, a gyülekezet könyörgött neki, hogy térjen vissza. Olyan jó gyülekezet lett, hogy negyvenen jelentkeztek, hogy a pásztori hivatal betölthessék ott. A változást valójában az Úr hozta, akkor, amikor ő a gondját Őreá vetette.

Amikor fiatal házasok voltunk, a feleségem, aki azelőtt methodista volt, nem értett semmit az isteni gyógyulásból. Előfordult, hogy szerdán megbetegedett és otthon maradt, én pedig egyedül mentem az imaösszejövetelre. Amikor hazatértem, megkérdezte, kértem-e a testvéreket, hogy imádkozzanak érte. Mindig azt mondtam: nem, és soha nem értette, miért. Végül megmagyaráztam neki, hogy már imádkoztunk, mielőtt elmentem a gyülekezetbe, és ha azután újból imádkoztunk volna, azzal hatástalanítottuk volna az előző imánkat. Ez következtelenség Istennel szemben. Sokan hiszik, hogy elég egy pár embert összegyűjteni imádkozni, és máris megoldódik a probléma. De ez nem igei magatartás. Már kértük a gyógyulását, és én egyszerűen úgy cselekedtem, mintha meg is kaptuk volna a választ.

A Szent Szellem szólt hozzám: „Adj hitelt annak, ami megígátott. A természetes gondolkodású ember ezt nem érti meg, de neked nem értened kell -mondja az Úr -, neked cselekedned kell az Ige alapján. Akár érted, akár nem, ha hiszed és cselekszed, akkor minden megvalósul számodra is, és Velem járhatasz.”

Ő a hit Istene. Ha te Vele jársz, akkor a hitben jársz. Nem számít, milyenek a körülményeid, milyen hatások érnek; minden problémát át kell adnunk az Ő gondjaiba. Tanuljuk meg, hogy Istent hogyan indítsuk munkára. Ő munkálkodni akar az érdekedben, munkálkodni akar az oldaladon, de amíg ragaszkodsz a problémáidhoz és megpróbálsz azokat saját magad megoldani, addig nem tud beavatkozni. Csodálatos a helyzetünk; az, hogy átadhatjuk Neki a gondjainkat.

Legnagyobb ellenséged a test. A test és a természetes emberi gondolkodás korlátoz a képességeidben. A körülményekre nézel, a hatásokra, problémákra, gondokra, próbákra, viharokra, a szélre; és azt mondd: „Nem megy!” A kételkedés, a

test, az érzékek és az ördög nyelve ez a „Nem tudom; nem vagyok rá képes; nincs erőm; nincs lehetőségem.” De a hit nyelve más: „Mindenképp képes vagyok Általa, mert Ő megerősít engem!” Pál írt erről az egyik gyülekezetnek.

Most talán azt mondod: „Na igen, de Pál apostol volt!” Igen, apostol volt, de ez nem azt jelenti, hogy több ereje volt, mint nekünk. Az apostolság nem adott neki különleges erőt. A prédikátoroknak nincs feltétlenül több forrásuk, mint másoknak. Van egy szolgálatuk és egy kenet rajtuk, ami által betöltik a szolgálatot. De ugyanúgy szembe kell nézniük az élet viharával, mint minden közönséges hívőnek.

Pál így írt: „Mindenképp van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.” Nem azt mondta, hogy minden dolgot megtehet, mert apostol, hanem azt, hogy „Krisztusban” mindenre van érje. Te is Őbenne vagy, éppen úgy, mint Pál. 2 Korinthus 5,17: „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régi elmúltak, imé újjá lett minden.” Te új teremtés vagy Krisztusban. Krisztus nemcsak Pálé volt, Ő a tiéd is. A hit nyelve azt mondja: „Mindent megtehetek Őbenne! Az én Atyám megerősít engem! Nem győznek le, nem szenvedek vereséget. Ha egy természetes erő megtámad, nem tud legyőzni, mert nincs annyi természetes erő az egész világon, ami le tudná győzni Őt, Aki a bensőmben lakik.”

„Nagyobb az, Aki bennetek van, mint az, aki e világban van.” A ti erős váratok belül van. Megtanultam, hogyan kell munkára indítani a „nagyobb” személyt. Megtanultam, hogyan kell Őt arra ösztönözni, hogy munkálkodjon bennem. Istentől születtem és része vagyok az Ő szeretetének, ezen felül pedig él bennem az Ő Szelleme; az, aki feltámasztotta Jézust a halálból. **Bennem van Isten bölcsessége, ereje és képessége.** Gyakorlom, hogy ez a bölcsesség vezesse az intellektusomat. Engedem, hogy Ő vezérelje az elmémet és Ő szóljon az ajkaimon keresztül. Bátor vagyok és Isten gondolatait gondolom Őutána. Bátor vagyok és szólok az én ősi ellenségem jelenlétében: Isten az én erőm!

A 23. zsoltárt nekünk írták: „Asztalt terítesz nékem az én ellenségeim előtt.” Hála Istennek, Ő az én életem erőssége! Ugyan kitől féljek? Nagyobb az, Aki bennem van, mint az, aki e világban van. Isten nagyobbá tett engem az ellenségeimnél. Isten megadja, hogy lábamat a gyengeség, a félelem és a bizonytalanság nyakára tehessem. Felállók és kijelentem, hogy aki hisz Őbenne, az nem szégyenül meg. Nem szégyenülhetek meg! Isten ereje az enyém! Nem a magam erejében bízom, hiszen a Biblia egy szóval sem beszél arról, hogy én erős volnék. Pál azt írta az efézusi gyülekezetnek, hogy Isten az ő erőssége.

Néhány ember bizonyóságot tesz és mindenkit megkér, imádkozzanak érte; a többiek imádkozzanak, hogy ő a végső kitarthasson. De Isten nem ilyen kitarást kíván tőled! Ő azt akarja, hogy te szabadon mozogj, és hagyd, hogy Ő cselekedjen. Burkolozzatok mindnyájan Isten ígéreteibe!

1937-ben a kormány egy vezetékelt akart fölszereltetni Ohio állam egyik városában. 200 ember tartotta, hogy egy acél-oszlophoz rögzítse, de a vezeték hirtelen fölvágódott a levegőbe, és akik rákapaszkodtak, felrepültek. A legtöbben azonnal leestek, összetörték kezüket, lábukat, és néhányan meg is haltak. Egy ember volt csak, aki megkapaszkodott, és látszott, hogy fönmarad. Az emberek pánikba estek, mert tudták, bármelyik pillanatban lezuhanhat és minden csontját összetörheti. De ő csak lógott és kapaszkodott. Egy és háromnegyed óra telt el, amíg vissza tudták húzni a vezetékelt a helyére. Miután rögzítették, levették ezt az embert is. Már ott várta a mentő, hogy kórházba vigye, de ő azt mondta, teljesen jól van. Kérdezték, hogyan tudott kitartani, mire azt felelte, rájött, hogy mintegy 4 lábnyi kötele van, és így egyik kezével kapaszkodott, a másikkal pedig a dereka köré csavarta a kötelet, és az megtartotta őt. Szabadon lebegett, élvezte a tájat, mialatt mindenki más halálra rémült miatta. Hány emberrel megtörténik, hogy megpróbál kitartani, de kimerül, és sokan leesnek, holott csak arra lenne szükség, hogy magukra tekerjék Isten ígéreteit és szabadon lebegjenek! Még élvezhetnék is a tájat.

Fiatal baptista voltam, amikor hallottam a következő történetet: Egy ember ballagott a vasúti töltésen, csomagjával a hátán. Egyszer csak beleütközött egy csapatnyi munkásba, akik épp a síneket javították. Úgy gondolta, biztosan leparancsolják majd onnan, ezért elővette a jegyét és megmutatta. De a főnökük hajthatatlan volt. Azt mondta, hogy a töltésen járni még vonatjeggyel is tilos. Sok ember van hasonló helyzetben. A vágány jó, de nem kellene gyalogolniuk, és a csomagot sem kellene cipelniük. „Minden gondotokat Őreá vessétek, mert Néki gondja van reátok.” Isten ereje az enyém, Isten képessége az enyém. Ez a hit beszéde; az annak megfelelő cselekedet pedig az Isten Igéje alapján való cselekedet. Ha ezt teszed, az Úr maga indul el, hogy munkálkodjon érdekedben.

21. tanulmány

Hogyan töltheted ki a csekked Istennél?

Márk 5,25-34

„És egy asszony, aki tizenkét év óta vérfolyásos volt, és sok orvostól sokat szenvedett, és minden vagyonát magára köl-

tötte, és semmit sem javult, sőt inkább még rosszabbul lett, mikor Jézus felől hallott, a sokaságban hátulról kerülve, illetve annak ruháját. Mert ezt mondta: Ha csak ruháit illethetem is, meggyógyulok. És vérének forrása azonnal kiszáradt és megérezte testében, hogy kigyógyult bajából. Jézus pedig azonnal észrevehén magán, hogy isteni erő áradott ki belőle, megfordult a sokaságban és mondta: Kicsoda illetve az én ruháimat? És mondták néki az ő tanítványai: Látod, hogy a sokaság szorít össze téged, és azt kérdezed: Kicsoda illetett engem? És körülnézett, hogy lássa azt, aki ezt cselekedte. Az asz-szony pedig tudva, hogy mi történt vele, félve és remegve ment oda és elébe borult és elmondott néki mindent igazán. Ő pedig mondta néki: Leányom, a te hited megtartott téged. Eredj el békével, és gyógyulj meg a te bajodból.”

Több évvel ezelőtt Arizonában vezettem egy ébredési összejövetelt, és a helyi gyülekezet pásztoránál voltam elszállásolva. A péntek esti istentisztelet után rendeztek egy kis vacsorát. Már épp a frissítőket akarták felszolgálni, amikor ösztönzést kaptam Isten Szellemétől, hogy imádkozzam. Szokatlanul erős ösztönzés volt, sokkal erősebb, mint általában. A jelenlévők mind teljes evangéliumi keresztyények voltak. Mondtam a házigazdának, hogy imádkoznom kell, mire valamennyiünket egybehívott. Mindnyájan megálltunk és imádkozni kezdtünk. A térdem még alig érintette a padlót, amikor már a Szent Szellem hatalmában voltam.

Tudjátok mit jelent a Szent Szellem hatalmában lenni? János az Úr napján a Szent Szellem hatalmában volt. Az Apostolok cselekedetei 18,9-ben az Úr szólt Pálnak éjjel egy látomásban: „Ne félj, hanem szólj és ne hallgass!” Az Apostolok cselekedetei 23,11-ben pedig ezt látjuk: „A következő éjszakán pedig mellállván az Úr, mondta: Bízzál Pál! Mert miképpen bizonyosságot tettél az énfelőlem való dolgokról Jeruzsálemben, azonképpen kell néked Rómában is bizonyosságot tenned.” Az Apostolok cselekedetei 22,17-18-ban Pál azt írja: „Lőn pedig, hogy mikor Jeruzsálembé megtértem és imádkoztam a templomban, elragadtattam szellememben. És láttam Őt, ki ezt mondta nekem: Siess és menj ki hamar Jeruzsálemből: mert nem veszik be a te bizonyágtételeidet énfelőlem.” Ha az első egyházban voltak ilyen átélések, akkor nekünk is lehetnek hasonlóak, mivel bennünk is ugyanaz a Szent Szellem lakik.

Elkezdtem nyelveken szólni, azonnal, ahogy a térdem érintette a padlót. A Szent Szellemben voltam, de elragadtatásnak is nevezhetjük ezt az állapotot. Ez nem azt jelenti, hogy nem tudod mit csinálsz. Egyszerűen csak azt, hogy a testi érzékelésed egy bizonyos módon fel van függesztve. Akkor, abban a pillanatban nem tudtam hol vagyok; nem tudtam, hogy Phoenixben, Arizonában vagyok; úgy tűnt, mintha egy fehér felhőn térdelnék. Elkezdtem nyelveken imádkozni, amilyen erősen és gyorsan csak tudtam, a Szellem sóhajtásaival, mintegy háromnegyed órán át. Elég járatos voltam már a szellemi imában ahhoz, hogy tudjam, közbenjárok valakiért, aki elveszett. És azon a bizonyos éjszakán az ima végén egy nagy győzelmet éltem át.

Arra bátorítok mindenkit, aki így imádkozik, hogy társon ki, amíg nem éli át a győzelem érzését; amíg a szelleme nem kezd el nevetni vagy énekelni, mert ez azt jelenti, hogy amiért imádkozott, arra megvan a válasz. Kaptam egy látomást is: láttam a vasárnapi istentiszteletünket, kb. 5-600 jelenlévővel. (Ne felejtsetek el, hogy péntek este volt.) Láttam magam, ahogy prédikálok, és ahogy később az oltárhoz hívom az embereket. Azt is láttam, hogy egyik kezemmel a szószék-re támaszkodom, a másikkal pedig rámutatok egy emberre, aki a középső szakaszban ül, a második sorban, és azt mondom neki: „Barátom, az Úr megmutatta nekem, hogy 70 éves elmúltál, de még nem vagy keresztyény, és nem hiszed, hogy van pokol. De Isten szólt hozzám, hogy mondjam meg neked; az egyik lábaddal a pokolban állsz és a másikkal is csúszol már bele.” És a látomásban az az ember kijött a helyéről, letérdelt az oltárhoz, és dicsőségesen megtért.

Miután az egésznek vége lett, a jelenlévők, akik tudták, hogy láttam valamit, megkértek, beszéljek róla, és elmondtam nekik mindent. Vasárnap este a gyülekezetben azonnal arra a bizonyos helyre néztem, és valóban ott ült az az ember. Soha életemben addig nem láttam őt, de pontosan úgy öltözött, ahogy a látomásban pénteken. Elmondtam a prédikációt, majd áthajoltam a szószéken és szóltam hozzá, ő pedig kijött és megtért.

Később elmesélte mindazt, amit én is tudtam már róla. Elmondta, hogy 72 éves, és valóban azt tanították neki, hogy ne higgyen a pokolban. Azt is bevallotta, hogy pontosan értette, amit mondtam, azaz hogy egyik lába a pokolban van, és a másik is csúszik már befelé. Nagyon komoly szervi szívbajban szenvedett, az orvosok azt jósolták, hogy bármelyik percben meghalhat. Ez volt az első alkalom életében, hogy gyülekezeti épületben járt. Soha, senki nem imádkozott érte, a gyülekezetben sem ismerte őt senki sem. Őt hónapja érkezett Arizonába és vásárolt egy motelt Phoenixben. Néhányan, akik ott szálltak meg, tettek neki bizonyosságot. Szinte kivonszolták a gyülekezetbe, ahol végül megtért.

A Szent Szellem tudta, hogy el fog jönni, és mi már előtte imádkoztunk érte. Ez a szellemben való ima áldása és előnye. Ezután a látomás után történt, hogy az Úr Jézus megjelent nekem. Beszélt szolgálatomról és néhány dologról, amely az országunkkal, a kormányunkkal állt kapcsolatban, és a következő évben volt esedékes. Szólt a saját életemet érintő anyagi dolgokról is, és minden úgy lett, ahogy Ő mondta.

Így szólt hozzám: „Légy hűséges és töltsd be a szolgálatodat fiam, mert az idő közel.” (Az idő isteni és emberi oldala két különböző dolgot jelent.) Azt feleltem Neki: „Drága Úr Jézus, mielőtt elmegy, szeretnék valamit kérdezni tőled. Két prédikációm van a vérfolyásos asszonyról a Márk 5-ből, arról, aki megérintette ruhádat. Mind a kettőt a Szent Szellem-től kaptam. Az egyiket akkor, amikor a gyülekezetbe igyekeztem az autópályán és közben nyelveken énekeltem. Később, amikor Alabamában el akartam kezdeni ezt a prédikációt, és már fel is olvastam az ígét a Bibliából, hirtelen úgy tűnt, hogy bizonyos versek háromszorosára növe kiemelkednek a szövegből. Megértettem valamit, és ez szolgált a következő prédikáció alapjául. Uram, ahányszor csak elmondom ezt a két prédikációt, úgy tűnik, hogy a Szent Szellem megpróbál egy harmadik üzenetet is átadni, egy olyat, amely többé-kevésbé kiegészíti a meglévő kettőt. Az ima ideje

alatt pedig, amikor nagyobb kenet van rajtam, úgy tűnik, meg is kapom ezt az üzenetet, de soha nem tudom átvenni. Azt hiszem, nem tévedek, és ha igazam van, akkor szeretném, ha most átadnád nekem.”

Az Úr így válaszolt: „Igazad van, Szellemem, a Szent Szellem megpróbált a te szellemednek egy újabb üzenetet átadni, de nem tudta ezt megragadni. Amíg itt vagyok, megteszem amit kértél. Írd!” Gyorsan kapkodni kezdtem. Általában tartok kéznél papírt és ceruzát, mert az Úr sokszor szól hozzám. Ha ilyenkor nem írjuk le, elveszíthetjük, amit kaptunk. Ezt minden prédikátor, de még néhány laikus keresztény is tudja.

Tehát elkezdte: „Írd: 1; 2; 3; 4;” - ebből tudtam, hogy az üzenet négy pontból fog állni. Azután így folytatta: „Ha valaki megteszi ezt a négy lépést, és ezt a négy elvet működésbe hozza, mindig megkapja, amit tőlem vagy Istentől, az Atyától kér. Ezt a négy lépést azonnal meg lehet tenni. Alkalmazhatod az üdvösséggel, a gyógyulással, a Szent Szellem vételével és a győzelemmel kapcsolatban; és azonnal meglesz, amit kértél.

Vannak dolgok, amelyeknek a kibontakozásához idő kell. Például, ha nagy összeget akarsz keresni egy évben, akkor ezeket az elveket néhány hónapon keresztül kell a gyakorlatban alkalmaznod. Hasonlóan egy bizonyos időtartamra van szükség a gyülekezeti munka vagy a vasárnapi iskola építése esetében. De akár azonnal teszik meg ezeket a lépéseket, akár egy hosszabb időszak alatt gyakorolják, eredménnyel járnak, vagyis kitöltheted a csekkedet Istennél.” Azok alapján, amit elmondott, így fogalmaztam meg a saját prédikációm címét: „Hogyan töltheted ki a csekkedet Istennél?”

Ezek a lépések annyira egyszerűek, hogy szinte butácskának tűnnek, de ha megfigyeled, Jézus prédikációi sohasem voltak komplikáltak, bonyolultak. Olyan kifejezéseket használt, amelyeket tanulatlan emberek is megértettek; szőlőskertekről, juhokról és pásztorokról beszélt. A szellemi igazságokat egyszerű módon illusztrálta. Azok, akiknek O prédikált, nem részesültek az oktatásnak ama előnyeiben, amelyeket mi élvezünk ma. Isten soha nem szólt úgy, hogy ne lehetett volna megérteni. Ami az Atyától jön, az tiszta és szemléletes.

Az első lépés: Mondd ki!

Mi a vér folyásos asszony első lépése? Mit cselekedett először? Márk 5,28: **„Mert ezt mondta:** Ha csak ruháit illehetem is, meggyógyulok.” Tehát ez volt az első dolog, amit tett. Az Ige azt mondja, hogy hallott Jézusról, valaki beszélt neki Róla. De ezt nem ő tette, ezt az a valaki tette. Minden csatának van egy isteni és egy emberi oldala. Megvan a részed a játszmában. Van feladatod, és azt be kell töltened. Isten nem fog elhagyni, cserbenhagyás csak részedről történhet. De ha mi gondosan megteesszük a magunkét, akkor biztosak lehetünk a győzelemben.

Beszélték Jézusról, ő hallott Jézusról, tudta, hogy Jézus meggyógyítja az embereket. Mit tett erre? Mi az első lépése a gyógyulás felé? **„Mert ezt mondta.”** Az első lépés tehát az, hogy ki kell mondanunk. Látomásomban, akkor éjszaka Jézus így folytatta: „Pozitív” vagy „negatív” -, ez az egyéntől függ. Amit kimond, azt fogja kapni. Ez az asszony mondhatott volna negatív dolgot is a pozitív helyett, és akkor aszerint kapott volna. Mondhatta volna, hogy már semmi értelme, olyan sokat szenvedett és olyan sok orvos tanulmányozta az esetét, hogy a legjobb lenne ha meghalna. De ha ezt mondta volna, akkor ezt is kapta volna, ám ő nem tagadólag beszélt. Pozitív megvallást tett: „Ha ruháit érinthetem is, meggyógyulok.” És megtörtént. Ezért veled is megtörténhet, amit kimondasz, kitöltheted a csekked Istennél.

Az első lépés csekked megírásakor a kimondás, megvallás. A vereséget saját ajkaiddal okozod. Példabeszédek 6,2: „Szádnak beszédei által estél törbe, megfogattattál a te szádnak beszédeivel.” Mi, mint hívő keresztények, sohasem beszélhetünk vereségről, kudarcról. Ha próbákról, pénzhányról beszélsz, észreveheted, hogy a hited azonnal kiszárad, eltűnik. De ha arról beszélsz, milyen hatalmas a te mennyei Atyád és mit tud tenni, akkor hited ugrásszerűen meg fog növekedni. Ha megvallod, hogy szegény vagy, ez megállítja a pénzt abban, hogy hozzád jöjjön. Bebizonyosodott az életemben ez az igazság.

Néhány évvel ezelőtt, karácsonyra elígérkeztem egy bizonyos gyülekezetbe. Előtte három éjszaka nem tudtam aludni, és az Úr egyre kért, hogy ne menjek oda. De vitatkoztam Vele és mondtam, hogy mennem kell, hogy ez egy nagy gyülekezet és nagy összeget ígértek, nekem pedig szükségem van erre a pénzre. De az Úr továbbra is azt mondta, nem akarja, hogy odamenjek. Megígértem Neki, hogy felhívom a pásztorot, és ha ő elenged a megbeszélte szolgáltról, akkor nem megyek el, de ha nem hajlandó elengedni, akkor odamegyek mindenképp. (A szellemi ember egyik jellemzője, hogy a saját kárára eskszik, és esküjét nem változtatja meg.)

Következő este fel akartam hívni a pásztorot, de a telefonom abban a pillanatban szólalt meg, amint tárcsázni kezdtem volna. Ő telefonált. Megkérdezte, jövök-e a megbeszélte időben, mire azt válaszoltam, hogy úgy tervezem, igen. Azt felelte, azokban a napokban el kell utaznia, de azért nagyon szeretné, ha mindenképp mennék. Megmondtam neki, hogy az Úr szólt, ne abban az időben menjek a gyülekezetébe. Erre azt válaszolta, hogy valóban jobb lenne, ha később mennék, mert így több ideig maradhatna távol, és a dolgait nyugodtan elrendezhetné. (Végül két évvel később mentem oda, és mindkettőnknek jobb volt így.)

Amikor letettem a kagylót, megkérdeztem az Urat, ezek után mit akar, hová menjek. Ő egyszerre mindig csak egy lépést mutat meg. Ha az egész utat látni akarod, mielőtt cselekedni kezdesz, akkor soha nem fogsz cselekedni, és az egész ügyed megfeneklik. Úgy éreztem, azt kívánja, hogy hívjak fel egy másik pásztorot, aki már telefonált és írt is, és megígérte, hogyha jövök, garantálja a telházat minden estére. Ha 800 embert össze lehet hívni, akkor nem lehet gond a pénzfelajánlással sem. De amikor megkérdeztem az Urat, hogy valóban akarja-e, hogy odamenjek, azt mondta, nem akarja. Tehát ismét feltettem a kérdést, hová menjek. Azt felelte, hogy menjek egy kis texasi gyülekezetbe a louisianai határ

mellé, vidékre. Ezen a helyen maximum 70 ember volt a vasárnapi istentiszteleten. Megkérdeztem, tisztában van-e azzal, miről beszél? (Tudjátok, úgy beszélek Vele, mint bárki mással, mert közelebb is vagyok Hozzá, mint bárki más-hoz. Ő úgyis tudja, mit gondolok, tehát azt nyugodtan meg is mondhatom neki.)

Azt mondtam, nem tehetem meg, hogy odamenjek, mert ez a gyülekezet nem tud eltartani. Előfordult már, hogy 1 dollár 99 centet adtak egy hétre, ha valaki odalátogatott. Ez annyi, mintha 199 ember egy-egy pennyt tenne a perselybe. Azzal érveltem, hogy ennek a gyülekezetnek a pásztorja még azt sem tudja, hogyan kell gyűjtést rendezni. De az Úr szólt, hogy éppen ezért akarja, hogy odamenjek. Megígértem, hogy elmegyek, de elvárom Tőle, hogy a költségvetésemet ugyanúgy kielégítse, mintha nagy gyülekezetbe mennék. Erre azt felelte, hogy tegye ki-ki a maga dolgát: én odamegyek, Ő pedig gondoskodik rólam. Következő vasárnap, karácsony után elindultam. Egész délután vezettem, úgy tűnt, mintha lementem volna a térképről.

Amikor megérkeztem, a pásztor azzal fogadott, hogy már telefonált, mégse menjek, mért a termésük tönkrement abban az évben. Azon a vidéken paradicsomot és gyapotot termeltek, de a jég elverte az egyiket, a szárazság meg tönkretette a másikat. Azt mondta, ezúttal még 10 centet sem tud nekem ígérni. „Nem kértem a tíz centet” - feleltem. Azután azt javasoltam neki, ne álljon fel és ne mondja meg az embereknek, hogy tájékoztatott már a termés csődjéről. Ha valamit mondani akar, akkor azt mondja, amit a Biblia mond: „Az Úr a Föld és annak teljessége.” Ez az 50. Zsoltárban van. Közölje a hívőkkel, hogy az ezüst, az arany és a jószág az ezernyi hegyeken az Úr, és ami az Úr, az a miénk is. Ezután rendezte meg a gyűjtést, de ne könyörögjön, egyszerűen csak teremtsen egy kis lehetőséget arra, hogy adhassanak.

Szóltam az Úrnak, hogy nagy összegre számítok. Legkevesebb 150 dollár kell a megélhetésemhez hetente, de ezt nem mondtam meg a pásztornak, mert azonnal pánikba esett volna. Amikor eljött a gyűjtés ideje, elmondta a gyülekezetnek azokat az Igéket, amelyeket kértem. A tizedik este végén 248 dollár 15 centet kaptam. Az első istentiszteleten csak egy ember vett részt, hét végére 32-en kaptak Szent Szellem-keresztiséget. A 32-ből kb. 28-29 abban a pillanatban megkapta, amikor rájuk tettem a kezemet. A 29-ből 13 felnőtt férfi volt és 12 családfő, tehát a pásztornak 12 új családja lett a gyülekezetben tíz nap alatt.

Régi vágású, vidéki, egyhelyiséges gyülekezet volt ez. Tél lévén, egy kis vaskályha állt a szoba közepén. Javasoltam a pásztornak, hogy még néhány szobát kellene építeniük, hogy a gyerekek vasárnapi iskolája külön lehessen. Ő azt felelte, hogy ezt előző ősszel már megpróbálta elkezdni; beszélt egy olyan szakemberrel, aki megígérte, megszerzi az alapozáshoz szükséges anyagot és minden egyebet is, és az egész csak 400 dollárba kerülne. Megkérdeztem, miért nem kezdtek el az építkezést, mire azt válaszolta, azért, mert tönkrement a termés.

Miután vasárnap befejeztük az istentiszteletet, elmondtam az embereknek, hogy én annak idején a vasárnapi iskolában az utolsó sorban ültem, és a hangzavarban semmit sem hallottam, mivel abban az egy szobában volt minden korosztály együtt. Az ő pásztoruk viszont talált egy nagyon jó lehetőséget, de közbejött a termés elvesztése, és így az anyagi hiányok megátolták őt abban, hogy az épületet továbbfejlessze. Az ügy azonban annyira fontos, hogy az első 10 dollárt én adom bele. Mielőtt még leállíthattam volna őket, több mint 400 dollár gyűlt össze.

Ugyanakkor vasárnap, az istentiszteleten elmondtam az embereknek azt is, hogy a lekészletben tartózkodtam, ahol nem volt gázvezeték; olyan ételt ettem, ami spirituszéggön készült, és mindennek petróleum íze volt. A pásztor erre is azt felelte, hogy egy iparos ugyan elvállalná a gáz bevezetését, de le kellett erről mondaniuk, mivel a termés elúszott. Szóltam tehát az embereknek, hogy meg kellene szerezni a pénzt erre is. Megvolt néhány perc alatt. Tíznapos ottlétem végén beszélgettünk az anyagiakról, és a pásztor elmondta, hogy azelőtt egy-két személy látogatta az istentiszteleteket, és általában 15 dollárt kapott hetente, így más munkát is kellett vállalnia, hogy megélhessen; de akkor, azon a héten, vasárnap reggel ő is 140 dollárt kapott heti fizetésként. Az új embereknek, akik megtértek és beépültek a gyülekezetbe, a tizedről kezdtem prédikálni, és a gyülekezet az alatt a tíz nap alatt 2000 dollárt adakozott összesen. A pásztor megígérte, hogy soha többé nem fog a szegénységről beszélni. Ha erről beszélsz, ez megállítja a pénz áradását. Ha kételyeidet és félelmeidet mondod ki, te magad teszed tönkre a saját hited.

A második lépés: Tedd meg!

Semmi haszna nem lett volna annak az asszonynak abból, ha csak annyit mond: „Megérintem a ruháit, és meggyógyulok”, de nem tett volna semmit. Jézus így szólt hozzám: „Cselekedeteitek vereséget hoznak vagy sikert. Aszerint kapjátok vagy nem kapjátok azt, amit kértetek.” A vér folyásos asszony az ő beszéde szerint cselekedett. Megérintette az Úr ruháját.

A harmadik lépés: Fogadd el!

„...és megérezte testében, hogy meggyógyult bajából... Ki érintette meg a ruhámat?” - kérdezte Jézus, mert tudta, hogy erő áradt ki belőle. A tanítványok csodálkoztak: „Látod, hogy a sokaság szorít össze téged, és azt kérdezed: kicsoda illetett engem?” Az asszony először megvallást tett, azután jött a gyógyulásért, majd megkapta és elfogadta, végül pedig érezte, hogy megszabadult a betegségtől. Figyeld meg, hogy a gyógyulás érzése azután következett, hogy ő megtette, amit kimondott. A legtöbb ember azt akarja, hogy a gyógyulás érzése legyen az első, csak azután mondják és cselekszik, amit kell, de te ne ezt tedd, neked előbb ki kell mondanod és cselekedned, és így tapasztalni fogod a gyógyulást is. Jézus észrevette, hogy erő áradt ki belőle. Az egész világ rettegett a nukleáris fegyverek miatt, mert azok rádióaktív anyagot hagytak a légkörben. Ezt az erőt nem lehet látni vagy érezni, mégis halálosan veszélyes. De munkálkodik egy olyan erő is a földön, amely nem halálos és nem veszélyes; ez az erő jó, és mindig jelen van mindenhol. Ha minden

beteg tudná ezt, meggyógyulna a betegségéből. Létezik egy erő, amelynek az a célja, hogy megszabadítson mindentől, ami nekünk árthat.

A negyedik lépés: Mondd el másoknak!

A vér folyásos asszonyról azt olvassuk, hogy „elmondott néki mindent igazán”. Jézus arról beszélt, hogy nekünk is úgy kell elmondanunk, hogy mások is elfogadhassák azt. Az első lépés a kimondás, a negyedik pedig az elmondás. Először kimondta, amit hitt; utóbb pedig, ami vele történt. Ki kell mondanod bizonyos dolgokat hittel, mielőtt megkapnád őket Istentől. Az emberek rossz dolgokat mondanak ki, mert a rossz dolgokban hisznek. De mikor a jó dolgot kezdik el hinni és kimondani, akkor azt fogják megkapni.

Látomásomban elmondtam az Úrnak, hogy most már megértettem ezt a négy lépést, amelyet ha valaki megtesz, akkor megkaphatja a gyógyulást, ahogyan az Igében ez az asszony is. De vajon ez azt jelenti, hogy az emberek így vehetik a Szent Szellemet is? És Ő azt felelte; igen.

- Tehát ez azt jelenti, hogy bármely hívő kitöltheti a csekkjét győzelemre a betegség, az ördög és a világ felett? - kérdeztem.
- Határozottan igen! - felelte az Úr - De ha nem ezt teszik, csak az idejüket pazarolják az imádkozással.

Végül megkértem, adjon még néhány Igét ezzel a négy lépéssel kapcsolatban. Válaszul az 1 Sámuel 17,20-54-et adta, amelyben Dávid ugyanezt a négy lépést használja.

Dávid lement a táborba és látta, hogy a filiszteusok az egyik oldalon gyülekeznek, a zsidók a másikon. A filiszteus óriás azt mondta, hogy a vesztes oldal szolgálja lesz a győztes oldalnak. „Mire Dávid így szólt...” Azaz az első dolog, amit tett, az volt, hogy kimondta, harcolni fog Góliát ellen: „Az Úr, aki megszabadított engem az oroszlánnak és a medvének kezéből, meg fog szabadítani engem e filiszteusnak kezéből is.” Saul pedig elbocsátotta őt: „Eredj el, és az Úr legyen veled!” Dávidnak nem volt konkrét Igéje, egyszerűen csak tudta, hogy megkaphatja, amit kimond. Tudta, hogy kitöltheti a csekkjét, hogy Isten megtesz bármit, ha ő kimondja. Ha Isten nem tesz többet érted, azt jelenti, hogy te nem mondtál többet magadról. Mindaz, amid ma van, annak az eredménye, amit tegnap mondtál. Ha kátyúban vagy, azért van, mert ennyit hiszel magadról. De hajói beszélsz és jól hiszel, akkor szárazra kerülhetsz.

Dávid kiment „pásztori szerszámával”, és „Mikor pedig odatekintte a filiszteus és meglátta Dávidot, megvetette őt, mert ifjú volt és piros, egyszersmind szép tekintetű.” Dávid hagyta őt beszélni. Te sem tudod az ördögöt megakadályozni a beszédben; csak hadd halandzsázzon. De ha befejezte, neked is van mit mondanod. Jézus sem csendesítette le az ördögöt, de amikor befejezte, Neki is volt néhány szava: „Meg van írva...” Dávid pedig azt mondta: „Te karddal, dárdával és paizzsal jössz ellenem, én pedig a Seregek Urának, Izrael seregei Istenének nevében megyek ellened, Akit te gyalázzal illetél. A mai napon a kezembe ad téged az Úr, és megöllek téged, és fejedet levágom rólad. A filiszteusok seregének tetemét pedig az égi madaraknak és a mezei vadaknak fogom adni a mai napon, hogy tudja meg az egész föld, hogy van Izraelnek Istene.” Dávid csak kis falusi gyerek volt, Góliát pedig óriás, kb. három és fél méter magas; olyan hatalmas, hogy egy másik ember hordozta a pajzsát.

Néhányan megkérdezik: „Honnan tudta Dávid, mit kell mondania?” Amikor világi dolgokról van szó, mindenki pontosan tudja, mit tegyen. Ha el akarod adni az autód, pontosan tudod, mennyiért fogod eladni. Ha állást akarsz szerezni, akkor is pontosan tudod, mit kell tenned. De ha már szellemi dolgokról van szó, nem, tudod, mit tégy. Mégis kitöltöd valahogy a csekked, akár tudod, akár nem. Az Úr mindent megcselekszik, amire neked hited van. Sokan olvasták ezeket az Igéket, mégsem jelentett számukra semmit.

Évekkel ezelőtt, 1952 májusában az otthonomhoz közel prédikáltam egy sátoros összejövetelen. Feleségem és gyermekeim is velem jöttek. Anyám megkérdezte, hova megyek, és amikor válaszoltam, felszólított, legyek nagyon óvatos az úton, mert arra nagyon sok a baleset és a sérülés. Azt is elmondta, hogy amikor én utazom, ő egész éjszaka ébren van és imádkozik értem. Mindig várja, hogy megszólal a telefon: baleset történt.

Így szólt: „Fiam, tudom, hogy van hited, nekem soha nem volt túl sok.” Ő is az „Isten Gyülekezete” egyház tagja, de beszédeivel lerombolja Isten áldásait.

Amikor a család összejön, mindannyian megegyeznek abban, hogy én egy két lábon járó csoda vagyok. Anyám úgy gondolta, hogy én az úton minden percben imádkozom. De megmondtam neki, hogy soha nem kérem, hogy az Úr legyen velem.

- Most miért mondd ezt, mi ütött beléd? - kérdezte.
- Semmi, csak az Ige - válaszoltam, amelyben ez áll: „El nem hagylak téged, sem el nem maradok mellőled.” Ő azt akarta, hogy állandóan imádkozzam, hogy Isten velem legyen. De felvilágosítottam, hogy nem úgy utazom, hogy közben üvöltök, kiabálok és rimánkodok Jézusnak, hogy ne hagyjon el. Mielőtt útnak indulok, mindig megvallom: „Mennyei Atyám, nagyon hálás vagyok a te Igédért, és nagyon boldog vagyok, hogy Jézus velem van.” Elmondtam anyámnak, hogy az angyalok mindig velem vannak: „Az Úr angyala táborot jár az öt félök körül, és kiszabadítja őket” - jelenti a 34. Zsoltár. Jézus, Isten és a Szent Szellem bennem vannak, ezért énekelve, örvendezve utazom, hiszen az Úr már kijelentette, hogy a gonosz nem lesz felettem úr. Egy svéd fordításban a 91. Zsoltár 10. verse így szól: „Egy baleset sem fog

téged elérni.” („Nem illet téged veszedelem.”)

Tehát amikor elmondtam anyámnak, hová is készülök legközelebb, így szólt: „Fiam, ne vidd oda a feleségedet és a gyermekeket. Azt hallottam a rádióban, hogy feketehimlő- járvány van abban a városban. És ha rosszabbodik, bezárják a színházakat, uszodákat is.” De én megmondtam neki, hogy az összejövetelet már megterveztük és megyünk, és azt is, hogy a gyermekeim közül egyiknek sem lesz soha himlője. Erre kiugrott a székből, szívéhez kapott és közölte, hogy nagyon megbántottam, amiért így beszéltem, és tényleg nem érti, mi ütött belém, mi van velem. Fel kellett világosítanom, hogy a 91. Zsoltárral már akkor beoltottam őket himlő ellen, amikor megszülettek.

Hálás vagyok Istennek a vakcináért, de azok soha nem adnak 100%-os védelmet, én viszont tudok valamit, ami 100%-os védelmet ad: a 91. Zsoltár 10. verse: „Nem illet téged a veszedelem és csapás nem közelget a te sátorodhoz.” A feketehimlő csapás, tehát a gyermekeim soha nem kaphatják meg. Anyám erre azt felelte, hogy ismer egy nagyszerű prédikátort, akinek a fia megkapta. Azt feleltem erre, hogy nekem a Bibliában kell hinnem, nem a tapasztalatokban, és az is lehet, hogy az az ember nem ismerte a Biblia tanítását erről, és így nem tudta elsajátítani Isten ígését. Megmondtam neki, hogy egyik gyermekem sem lesz beteg. Hála Istennek nem is kapták meg, és nem is fogják megkapni.

Összes orvosi kiadásunk 37 dollár 50 cent volt: amikor a fiam megszületett, az orvos 25 dollárt kért, lányom születésekor pedig 12,50-et. A lányok fele annyit érnek, mint a fiúk. (De ez csak vicc: más orvost hívtam, aki nem volt olyan drága.)

Nem azt állítom, hogy a győzelmek úgy potyognak rád, mint érett cseresznye a fáról. Nem fogsz virágágyakon feküdni egész életedben! Az ördög meg fog próbálni, az ördög meg fog kísérteni! 1954-ben Oregonban összejöveteleket tartottunk és útban voltunk hazafelé. Útközben megálltunk egy kis városnézésre. Utahban láttuk a nagy mormon templomot. Az őr elmondta, mi van belül, mert nem lehetett bemenni. Elmondta, hogyan hozták fel a köveket Utahba ökörszekereken, és hogyan építették meg a templomot, hogy az örökkévalóságig álljon. Tornyán egy angyalszerű lény van, amely Maroni angyalt akarja ábrázolni, aki szerintük megjelent Joseph Smith-nek és utasította, hogy ássa ki azokat a táblákat, amelyekből a Mormon Könyvet magyarázzák.

Nem fogadom el a Mormon Könyvet. Olvastam, de nem egyezik meg az Újszövetséggel. Pál apostol azt mondja a Galata 1,8-ban: „De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok.”

Álltunk a pázsiton, és az őr beszélt az angyalfiguráról. Leírta, hogy több, mint 4 méter magas, vert rézből készült, arannyal borították, trombita van a kezében, amelyet éppen fújni készül.

Ekkor meghallottam, hogy valaki mögöttem elesett. Olyan hangos volt a csattanás, hogy még azt is hallottam, ahogy a feje koppant a földön. Valaki szólt, hogy egy fiú az. Az őr azt felelte, hogy ez gyakran megesik, amikor ezt a történetet meséli. Azt hitte, ez egy természetfölötti jel, amely alátámasztja a mese-jét.

Feleségem ekkor hátranézett és meglátta, hogy ez a mi fiunk, aki ekkor 15 éves volt. Olyan nagyot esett, hogy a cipője lerepült a lábáról. Térde egészen a melléhez szorult, karja kicsavarodott és úgy tűnt, hogy a nyelvét rágja egy rohamban, szeme is kifordult és mereven nézett.

Géppisztolysorozatként eresztette belém az ördög a gondolatait és azonnal olyan látást adott a gyermekemről, hogy epilepsziája vagy hasonló betegsége van, és intézetben kezelik mialatt én prédikálok. De hála Istennek, tudom, hogyan kell kitöltenem a csekemet Istennél. Megragadtam a fiam, és a karjánál fogva felemeltem; és bár olyan volt, mint egy hulla, rákiáltottam: „Jöjj ki belőle! Megparancsolom, az Úr Jézus Krisztus Nevében, hogy azonnal jöjj ki belőle!”

Az őr, aki közben odajött, hogy segítsen, amikor meghalotta, hogy azt mondom: „Jöjj ki belőle!” hátrahőkölt, majd sarkon fordult és elrohant. Nos, a fiú kiegyenesedett, és a szemét is rendesen kinyitotta, majd megkérdezte, hol van és mi történt vele. Mondtam neki, hogy az ördög kiütötte, de Jézus erősebb volt. Mi megírtuk akkor a győzelmi csekkünket. Az őr azt képzelte, hogy ez a természetfölötti bizonyítéka annak, amit ő mondott, de sikerült megszabadulnunk az ő bizonyítékaitól.

Kimondhatod és megteheted. Ha a gonosz szellem nem ment volna ki belőle, miután harmadszor parancsoltam neki, szétszaggattam volna ott mindent. Evék teltek el azóta, de még mindig ott állnék és mondanám, hogy jöjj ki belőle a Jézus Nevében! Van hatalmunk az ördög felett, nem kell vereséget szenvednünk!

Megkérdeztem az Urat, a bűnös is megtehetné-e ezt a négy lépést, és használhatná-e ezeket az elveket? Azt felelte, igen, hiszen használja is az üdvösségre jutásban. De én már többször olvastam az Újszövetséget, és soha nem találtam ilyet a megtérésről szóló igékben. Vannak ilyen igék, mondta az Úr, csak még nem ismertem fel őket. Az egyik a Lukács 15-ben, a tékozló fiú története.

A legelső dolog, amit a tékozló fiú tett, a kimondás volt. Az Ige prédikálása megmutatja a bűnösnek önmagát; meglátja, hogy elveszett. Az a fiú így szólt: „Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened. És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam; tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy.” A következő lépésben cselekedett: elindult és hazafelé tartott. Harmadik lépésként elfogadott: atyja hozzáfűtött és a nyakába borult. Gyűrűt húzott az ujjára, sarut a lábára, és felöltöztette.

Jézus így folytatta: „Azok az emberek, akik odajönnek az oltárhoz kiáltozva és könyörögve, hogy mentsem meg őket,

nem azért jönnek, hogy megtérjenek. Azért jönnek, hogy megpróbálják magukra erőltetni annak a gondolatát, hogy hisznek valamiben. Ha úgy jönnének oda, ahogy a tékozló fiú tette, Isten találkozna velük, mielőtt az oltárhoz érnének.” A tékozló fiú történetéből tudjuk, hogy ezután mi történt: testvére nem akarta látni, de az apa kijött és kérlelte. Az elvesztettek számára üzenet az, amit az Atya akkor mondott: „Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.”

22. tanulmány

A kételkedés Isten áldásainak a legnagyobb tolvaja

Máté 14,22-31

És mindjárt kényszerítette Jézus az ő tanítványait, hogy szálljanak a hajóba és menjenek át előre a túlsó partra, amíg ő elbocsátja a sokaságot. És amint elbocsátotta a sokaságot, felment a hegyre, magánosan imádkozni. Mikor pedig beesteledett, egyedül volt ott. A hajó pedig immár a tenger közepén volt, a haboktól háborgattatva; mivelhogy a szél szembe-fújott. Az éjszaka negyedik részében pedig hozzájuk ment Jézus, a tengeren járván. És mikor látták a tanítványok, hogy ő a tengeren járt, megrémültek és mondták: Ez kísértet; és a félelem miatt kiáltottak. De Jézus azonnal szólt hozzájuk, mondván: Bízatok; én vagyok, ne féljete! Péter pedig felelvén néki mondta: Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vizeken, ő pedig mondta: Jövel! És Péter kiszállván a hajóból, járt a vizeken, hogy Jézushoz menjen. De látva a nagy szelet, megrémült; és amikor kezdett merülni, kiáltott: Uram, tarts meg engem! Jézus pedig azonnal kinyújtván kezét, megragadta őt és mondta neki: Kicsinyhitű, miért kételkedtél?

Máté 13,58

Nem is tett ott sok csodát, az ő hitetlenségük miatt.

Máté 17,14-20

És amikor a sokasághoz értek, egy ember jött hozzá, térdre esett előtte és mondta: Uram, könyörülj az én fiamon, mert holdkóros és kegyetlenül szenved; mivelhogy gyakorta esik a tűzbe, és gyakorta a vízbe. És elvittem őt a te tanítványaidhoz, és nem tudták őt meggyógyítani. Jézus pedig felelvén, mondta: Óh hitetlen és elfajult nemzetség! Vajon meddig szenvedlek titeket? Hozzátok őt ide nekem. És megdorgálta őt Jézus, és kiment belőle a démon; és meggyógyult a gyermek azon órától fogva. Ekkor a tanítványok magukban Jézushoz menvén, mondták neki: Mi miért nem tudtuk azt kiűzni? Jézus pedig mondta nekik: A ti hitetlenségetek miatt. Mert bizony mondom néktek: Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne; és semmi sem volna lehetetlen néktek.

Márk 4,35-40

*Azután mondta nekik azon a napon, amint este lett: Menjünk át a túlsó partra. Elbocsátván azért a sokaságot, elvitték őt, úgy amint a hajóban volt, de más hajók is voltak vele. Akkor nagy szélvihar támadt, a hullámok pedig becsaptak a hajóba, annyira, hogy már-már megtelt, ő pedig a hajó hátsó részében a fejaljon aludt. És fölkeltek őt és mondták neki: Mester, nem törődöl vele, hogy elveszünk? És felkelvén megdorgáló a szelet, és mondta a tengernek: Hallgass, némulj el! És elállt a szél és lett nagy csendesség. És mondta nekik: Miért vagytok ily félénkek? Hogy van, hogy nincsen hitetek? **Márk 11,23-24***

Mert bizony mondom nektek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, meglesz néki, amit mondott. Azért mondom nektek: Amit könyörgésetekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglesz néktek.

Figyeljük meg a kifejezést: „nem kételkedik a szívében.” Az olvasott igékben az a közös, hogy a kételkedés megfosztotta szereplőiket Isten legnagyobb áldásaitól. Az Úr minden esetben megdorgálta őket a kételkedés és hitetlenség miatt. Tudom, hogy isteni mindenhatóságával beavatkozott, amikor Péter merülni kezdett és kérte, hogy tartsa meg. És a Márk 4. fejezetében pedig, amikor felkeltették őt: „Mester nem törődöl vele, hogy elveszünk?” - azt mondta a viharak: „Hallgass, némulj el!” De a legértékesebb, legjobb dolog, amelyet nyújtani akart nekik, az lett volna, hogy saját hitükkel nyerjék el mindezeket.

Ebben a történetben Jézus elküldte a tanítványait, hogy keljenek át a tengeren, Ő pedig felment a hegyre imádkozni. Az éjszaka negyedik részében, kb. hajnali négy és hat óra között elindult hozzájuk, a tengeren járva. Amikor meglátták, megijedtek, és felkiáltottak a félelemtől, mert azt hitték, kísértet (szellem). De Jézus azonnal bátorította őket: „Bízatok; én vagyok, ne féljete!” Péter pedig felelt neki: „Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vizeken.” Ő pedig szólt: Jöjj! „És Péter kiszállván a hajóból, járt a vizeken, hogy Jézushoz menjen.”

Tudom, hogy hamarosan elkezdett süllyedni. De neked nem kell Péter sorsára jutnod, mert téged Isten megvilágosít, hogy megmutassa, mindez miért történt, és így veled már nem kell, hogy ugyanez megtörténjen. Péter megijedt az erős széltől. Szemét a körülményekre szegezte; elkezdte azokat a dolgokat nézni, amelyek körülötte voltak, és levette a tekintetét Jézusról. Abbahagyta annak megcselekvését, amit Jézus kért tőle.

A hit - Isten Igéje alapján való cselekedet. Amikor abbahagyta a cselekvést, azonnal süllyedni kezdett. Minden biztonnal kételkedett is, mert Jézus rászólt: „Kicsinyhítű, miért kételkedtél?”. Valóban volt bizonyos hite, de ez csak kis ideig hordozta őt. A csoda elkezdődött, de nem teljesedett ki. Sokszor előfordul, hogy egy csoda elindul, de nem ér a tetőpontjára, mert az emberek elkezdenek a körülményekre vagy a tünetekre nézni. Péter levette a szemét Jézusról, Isten Igéjéről, és azonnal elkezdett süllyedni. Figyeljétek meg, hogyan reagált erre Jézus: „Kicsinyhítű, miért kételkedtél?” **A kétely megfosztotta a legjobbtól, amit Isten akart neki adni.** Jézusnak nem az volt a szándéka, hogy Péter elsüllyedjen; úgy gondolta, együtt sétálnak majd vissza a hajóba. Ne kritizáljátok Pétert, csak miután már jártatok a vizén és nem süllyedtetek el! Akkor elfogadjuk a kritikátokat. (Egyébként se kritizáljátok másokat.)

Az utolsó gyülekezetben, amelyet pásztoroltam, anyagi gondjaink voltak. Már-már úgy tűnt, összecsapnak fejkünk fölött a hullámok. Egy kis újjáépítés, egy kis részletfizetés, és kimerítettük a gyülekezet pénztárát. Minden harmadik évben ki kellett fizetnünk az esedékes biztosítási összeget. Meg is kaptuk a felszólító levelet, de a titkárnő eltette és elfelejtette. Amikor megtalálta, már szombat volt, és a határidő hétfőn lejárt. Ha nem fizetünk, megszűnik a biztosításunk. Megígértem, hogy összegyűjtjük a pénzt, de ez a háromévenként fizetendő összeg túl nagy volt ahhoz, hogy egyetlen istentiszteleten összejöhessen. Vasárnap este megmagyaráztam a gyülekezetnek, hogy fizetnünk kell. Megmondtam, hogy én mennyit ajánlok fel, és kértem, hogy ők is tegyenek felajánlásokat szóban, hogy összeszámolhassuk a pénzt, mielőtt beszédnénk. Kb. nyolc perc alatt a teljes összeg együtt volt, a tényleges gyűjtéskor pedig még ennél is többet számoltunk Össze.

Másnap feleségemmel a városban ebédeltünk az egyik kávéházban. Gyülekezetemből egy hölgy volt a pincér azon a helyen a déli órákban. Ezúttal is jött, hogy felszolgáljon nekünk. Senki nem volt rajtunk kívül a teremben, még nem kezdődött el a déli csúcsforgalom. Testvérünk miközben felszolgált, elmondta, hogy neki nem tetszett, ahogy én előző este a gyűjtést levezettem. Elég élénken hangot adott az érzéseinek. Egy szót sem feleltem, hagytam, hadd beszéljen. Egész idő alatt, mialatt kiszolgált, morgolódt.

Végül, miután hálát adtunk az ételért, elmondtam neki, hogy van még kifizetni valónk arra a hétre, és következő vasárnap este újból lesz adakozás. Felajánlottam neki, hogy átveheti a gyűjtés rendezését, de ha nem tudja összegyűjteni a szükséges pénzt, akkor a saját zsebéből kell állnia azt. Azt mondta, hogy ez esetben nem fog eljönni a következő istentiszteletre. Ha nem jön el - feleltem -, nyilvánosan be fogom jelenteni, hogy miért nincs ott, és legközelebb felállítom, és akkor kell megtennie, amit előzőleg elmulasztott. Megkérdezte, komolyan gondolom-e, amit mondtam. Igennel feleltem, erre megígérte, hogyha mégsem teszem meg, soha többé nem fog kritizálni. Én viszont elhatároztam már mindent, csak az Úr változtathatatta volna meg az elgondolásomat.

A következő összejövetelen megkérdezte, hogy komolyan gondolom-e még a szombati dolgot, és én még mindig komolyan gondoltam. Megmondtam neki, hogy nem lenne szabad kritizálnia senkit, csak ha már felülmúlta azt, akit kritikával illet. Bevallotta, hogy nem tudna engem semmiképpen sem felülmúlni. Vasárnap reggel ott volt, hogy vezesse az osztályát - vasárnapi iskolában tanított -, és elmondta, hogy imádkozik, változtassam meg a szándékomat, de én egyáltalán nem változtattam meg, és nem is akartam megváltoztatni. Az esti istentiszteleten megmagyaráztam a gyülekezetnek, hogy miért van szükség a gyűjtésre, és bekonferáltam, hogy ez a bizonyos testvérnő vezeti ma az adakozást. Erre felugrott, és azt mondta, hogy ő adja majd az első összeget. Mielőtt bármit tehettem volna, az emberek felálltak és követték a példáját, és mielőtt eszméltem, már megvolt a szükséges összeg. Másnap a kávéházban megígérte, hogy soha többé nem fog kritizálni, zárva fogja tartani a száját és egyáltalán nem fog azzal törődni, hogyan vezetem a pénzgyűjtéseket.

Ne kritizáld az öreg Pétert, amíg nem jársz a vizén! Láttá az erős szelet és megijedt. **A kétely és félelem kéz a kézben járnak, de a hit és a szeretet is.**

A Biblia azt mondja: „A teljes szeretet kiüzi a félelmet.” A hit végzi el a munkát. A Máté 13,58-ban ez áll: „Nem is tett ott sok csodát az ő hitlenségük miatt.” Márk ezt a 6. fejezet 5. versében így fejezi ki: „Nem tehet ott semmi csodát, csak néhány beteget gyógyított meg, rájuk vetvén kezét.” Jézus szolgálata alatt szülővárosában csak néhány ember gyógyult meg. A magyarázó fordítás kiemeli, hogy ezek is egyszerűbb esetek voltak. Egy bibliai szótárban pedig azt olvassuk, hogy a görögben nyilvánvaló, hogy csak apróbb panaszokkal voltak ott emberek és ezek közül is csak néhány gyógyult meg. A kétely kifosztotta őket. A Márk 6,6 így folytatja: „És csodálkozott azoknak hitlenségén.” Ha ezeknek a szavaknak a jelentését komolyan vesz-szük, akkor megértjük, hogy a kétely megrabolta egész Názáret városát azoktól az áldásoktól, amelyeket Isten nekik tartogatott. Amikor Jézus elhagyta a várost, az emberek ott maradtak betegen, pedig meggyógyulhattak volna. Meg kellett volna gyógyulniuk, de a kétely és a hitlenség megfosztotta őket ettől az áldástól. A kétely meg tud fosztani egyéneket az áldástól, de egy egész gyülekezet hitlensége Istent is vissza tudja tartani a munkától. A kétely - Isten nagy áldásainak nagy tolvaja.

Néhány évvel ezelőtt Texasban egy teljes evangéliumi gyülekezetben prédikáltam. Ez már azután volt, hogy az Úr megjelent nekem látomásban, 1950-ben. Gyógyítás szempontjából ez volt a legnehezebb hely egész életemben. Bántott, hogy csak néhány ember gyógyult meg. Az Úr elé álltam, imádkoztam és böjtöltem. Imám és böjtöm második napján bennmaradtam a gyülekezeti épületben. A nap nagy részét imával töltöttem. Ima közben meglepőnek tűnt, hogy valaki

el tudja olvasni az Igéket, de valójában nem veszi tudomásul, amit olvas. A Márk 6,5 még sohasem volt olyan éles előtem, mint akkor, amikor az Úr szólt, ahogy ott térdeltem az oltár mellett: „Ne érezd rosszul magad emiatt, hiszen én is csak néhány embert tudtam meggyógyítani a saját városomban. A szolga nem nagyobb az ő Uránál.” Szíven ütöttek a szavai, alig akartam elhinni, hogy valóban igaz lehet, hogy csak néhányan gyógyultak meg.

Majd azt kérte, lapozzak a Márk 6,5-höz, és miután elolvastam, elmondta, hogy én sem fogok tudni többet tenni Nála. Megkérdeztem: Miért csak néhányan gyógyultak meg Názáretben? Válaszul felhívta figyelmemet a következő versre: „És csodálkozott azoknak hitelenségén.” Megkérdeztem, én vajon mit tehetek ezek után? Azt tanácsolta, az aznap esti istentiszteleten ne a nagyteremben imádkozzam a betegekért, hanem vigyem át őket valamelyik hátsó szobába, és ne engedjem, hogy más ott legyen, csak azok, akik igénylik ezt a szolgálatot. Még a pástort és feleségét se engedjem be, csak ha ők is imát kérnek.

„Nem szeretném így csinálni, rengeteg lesz a kritika” - feleltem az Úrnak. Ekkor megmutatta a Márk 8-ból, hogyan fogta a vakot és vitte ki a városból, hogy imádkozzon érte. Emlékeztetett a Márk 7,32-33-ra is, amely azt mondja: „És hoztak néki egy nehezen szóló siketet és kérték őt, hogy vesse rá kezét. Ő pedig amikor kivitte azt a sokaság közül egy magát, az ujjait annak fülébe bocsá-tá és köpvén illette annak nyelvét.” Elmondta, hogy abban a városban igen nagy hitelenség volt. Félrevonta a betegeket, hogy meggyógyíthassa őket. Ha az emberek pusmognak, mert én is így csinálom, akkor meg kell mutatnom nekik ezeket az igéket. Megtettem, és amikor így kezdtem el imádkozni a betegekért, sokkal több gyógyult meg közülük.

Volt egy nyolc-kilenc éves kislány, akinek a térde emberfej nagyságúra duzzadt, és teljesen mozgásképtelen volt, úgy, hogy vinni kellett. Reumás láz gyötörte, ízületei megdagadtak, szíve is nagyon súlyos állapotban volt. Több kórházban kezelték már, és azt mondták, valószínűleg nem fog sokáig élni és sohasem fog tudni járni. Szolgáltam felé már azelőtt is, de semmi sem történt a körülöttünk levő nagy hitelenség miatt. Az Úr tudta, hogy hol a hitelenség és elválasztott attól. Nehéz úgy imádkozni a betegekért és cselekedni az Úr parancsát, ha a körben állók hitelenséget lehelnek a tarkódra.

Aznap este tehát szolgáltam a kisgyermek felé. Nem kérdeztem meg a szüleit, keresztények-e, de később megtudtam, hogy római katolikusok. Közöltem velük, hogy kiűztem azt a szellemet, amely fogva tartotta a gyermeket, és rövidesen sokkal jobban lesz, sőt járni fog. Mielőtt az istentiszteletnek vége lett, mindez meg is történt; járt.

A következő évben a gyermek szülei meglátogattak a gyermekkel együtt. Bizonyságot tettek arról, hogy a kislányuk valóban meggyógyult. A kórházban kb. háromszor ismételték meg a vizsgálatokat, mert pontos feljegyzést akartak készíteni. Tudták, hogy ezúttal csodát látnak: a szíve tökéletes volt és a gyermekjárt.

Az édesanya elmondta, hogy kislányuk gyógyulása után férjével együtt mindketten újjászülettek. Római katolikusok voltak, de átmentek egy protestáns gyülekezetbe, mert azt gondolták, minden protestáns gyülekezet hisz az isteni gyógyulásban. Bizonyságot akartak tenni gyermekük gyógyulásáról, de amikor megpróbálták, majdnem kidobták őket. Ezután egy teljes evangéliumi gyülekezetbe mentek, és azóta is oda járnak. A kételkedés megfosztotta egész Názáret városát mindattól, amit Isten akart nekik adni, és képes arra, hogy téged is ugyanúgy kifosszon.

Máté 17,14-20:

És amikor a sokasághoz értek, egy ember jött hozzá, térdre esvén ölelte és mondván: Uram, könyörülj az én fiamon, mert holdkóros és kegyetlenül szenved; mivelhogy gyakorta esik a tűzbe, és gyakorta a vízbe. És elvittem őt a te tanítványaidhoz, és nem tudták őt meggyógyítani. Jézus pedig felelvén mondta: Óh hitetlen és elfajult nemzetség! Vajon meddig leszek veletek? Vajon meddig szenvedlek titeket? Hozzátok őt ide nekem. És megdorgálta őt Jézus, és kiment belőle a démon; és meggyógyult a gyermek azon órától fogva. Ekkor a tanítványok magukban Jézushoz menvén, mondták neki: Mi miért nem tudtuk azt kiűzni? Jézus pedig mondta nekik: A ti hitelenségetek miatt.

Máté 10,1:

És előszólítván tizenkét tanítványát, hatalmat adott nekik a tisztátalan szellemek felett, hogy kiűzzék azokat, és gyógyítsanak minden betegséget és minden erőtelenséget.

Ha azt állítanám, hogy a tanítványoknak nem volt hatalmuk, hogy kiűzzék a démonokat, ezzel Jézust tenném hazuggá, mivel O azt mondta, hogy adott nekik hatalmat a démonok felett. S amikor megkérdezték Őt a kudarcuk oka felől, kiderült, nem az, hogy nem volt meg a megfelelő erejük.

Évekig hallottam teljesevangéliumi hívőktől, hogy több erőre van szükségük. De nem erről van szó, rosszul fogták fel az egész dolgot. Ha benned van a Szent Szellem, akkor már megvan az erőd is. Azt gondolták, több erővel automatikusan menne. De nem erővel, hit által működik. Az embereket nem az erő, hanem a hit hiánya, a kételkedés fosztja ki Istenből. Jézus nem azt felelte, hogy azért nem tudtátok kiűzni a demont, mert nem volt elég erőtök, hanem azt mondta: „a ti hitelenségetek miatt.”

Bármit kaptál már Istentől, mind hit által realizálódott. Az üdvösség a legnagyobb ajándék, az újjászületés a leghatalmasabb dolog, amit ember kaphat. Ha már újjászületté, hitre van szükséged ahhoz, hogy élvezd az üdvösség áldásait. Az áldások nem úgy potyognak rád, mint érett gyümölcs a fáról. A 2 Korinthus 5,7 azt mondja: „Mert hitben járunk, nem látásban.”

A Szent Szellem-kereszttség hatalmas ajándék, amelyet Isten adott az ő gyermekeinek. De pusztán attól, hogy betölte-keztél Szent Szellemmel, még nem váltál feltétlenül sikeres kereszténnyé. Vannak körülötted Szellemmel betöltött keresztények, akik nem sikeresek, bár szólnak nyelveken. Az erőt a hit hozza mozgásba. Ha a hit hiányzik, nem éred el az erő tárházát, forrását a bensődben. Néhány embert annyira leköt a természetes élet, hogy azt hiszik, a baj a természetes dolgokkal van. De a baj oka valójában a szellemi síkon keresendő.

A gyógyítás hatalmas ajándékát Isten adta nekünk. Többen állítják, hogy nem Isten akarata, hogy mindenki meggyógyuljon. De én előbb káromkodnék, minthogy ilyet kiejtsek a számon, mert ez Jézus megsértése volna. A Máté 8,17-ben ez áll: „O vette el a mi erőtlenségünket, és O hordozta a mi betegségünket.” A gyógyulást hit által lehet elfogadni, és hitre van szükség ahhoz is, hogy fenntartsuk az egészségünket.

A legtöbb ember a sátáni ellentámadás során veszíti el a gyógyulását. Az ördög visszatér, hogy elhitesse veled, nem is gyógyultál meg. De ha ebben a helyzetben is megállsz Isten Igéjébe vetett hittel, és kitartóan megvallod: „Meggyógyultam”, akkor elfut tőled, mert a Bibliában az áll, hogy álljunk ellen az ördögnek és az elfut tőlünk. Bármilyen, amit Istentől nyersz, hit által kezd működni az életedben.

Az Apostolok cselekedetei 6,1-5-ben ezt olvassuk: „Azokban a napokban pedig, mikor a tanítványok szaporodtak, támadt a görög zsidók között panaszol-kodás a héberek ellen, hogy az ő közülök való özvegyasszonyok mellőzöttek a mindennapi szolgálatban. Annakokáért a tizenkettő egybegyűjtve a tanítványok sokaságát, mondta: Nem helyes, hogy mi az Isten Igéjét elhagyjuk és asztalok körül szolgáljunk. Válasszatok azért, atyámfiai, ti közületek hét férfit, kiknek jó bizonyosságuk van, kik Szent Szellemmel és bölcsességgel teljesek, kiket erre a foglalatosságra beállítsunk. Mi pedig foglalatosságunk maradunk a könyörgésben és az igehirdetés szolgálatában. És tetszett e beszéd az egész sokaságnak: és kiválasztották Istvánt, ki hittel és Szent Szellemmel teljes férfiú volt, Fiiepet, Prokhórust, Nikánórt, Timónt, Párménást és Nikolaust, ki Anthió-kiából való prozelitus volt.”

Szeretném most csak Istvánt kiemelni. Hét embert választottak ki, mindegyikük teljes volt Szent Szellemmel. De István nemcsak hogy tele volt Szent Szellemmel, hanem hittel is telve volt. Tele lehetsz Szent Szellemmel úgy, hogy a világon semmire nem vagy képes, mert nincs hited. Sok ilyen embert ismerünk. A 8. vers azt mondja: „István pedig teljes lévén hittel és erővel, nagy csodákat és jeleket cselekedett a nép között.” Nem olvassuk, hogy a többieknek lett volna ilyen hite. Az Apostolok cselekedetei 8. fejezetében hallunk még Filepről, hogy ő is nagy dolgokat cselekedett, de a többi ötről többé nem esik szó. Ők is tele voltak Szent Szellemmel, de nem volt megfelelő hitük, amely az erőt munkába állította volna. A kételkedés megrabolja a Szent Szellemben keresztelt hívőket is a jótól, amit Isten szánt nekik. Van erejük, de nem használják.

Néhány évvel ezelőtt olvastam a „Pünkösdi Evangélium” című lapban, hogy valaki Afrikában megtért egy misszionárius szolgálata nyomán, és evangélista lett a bennszülöttek között. Olvasta, hogy mit cselekszik Isten Amerikában bizonyos szolgálatokon keresztül, és elhatározta, hogy bőjtölni és imádkozni fog, amíg Isten meg nem adja neki is ezt az erőt. Ezért egy 21 napos bőjtbe kezdett. A 10. napon az Úr szólt hozzá, hogy keljen fel és fejezze be a bőjtölést, mert az erő már benne van, egyszerűen csak el kell kezdenie használni. Tehát elkezdte, és mielőtt még észbe kapott volna, már Afrika Billy Graham-jének nevezték. 80000 fős tömegek áradtak hozzá. Bőjtölni akart, hogy megkapja az erőt, de az Úr kijelentette, hogy az már benne van.

A kételkedés megfosztotta Názáret városát attól a jótól, amelyet Isten akart adni nekik. Kételkedés fosztotta ki a tanítványokat is; nem tudták a démont kiűzni. Az Úr megmondta nekik, hogy az ok, hitetlenségük volt.

Körülbelül 16 évvel ezelőtt, szeptember 2-án, kb. este 10-kor az Úr megjelent nekem egy látomásban. A látomásban jobbkezének egyik ujját a tenyerembe tette, mire a kezem égni kezdett, mintha egy izzó széndarab lett volna benne. Azt mondta, hogy elhívott és felkent a betegekért való speciális szolgálatra. (Már évek óta imádkoztam akkor betegekért).

Elmondta, hogy amikor imádkozom egy betegért, egyik kezemet tegyem a teste egyik oldalára, másik kezemet pedig a másikra. Ha ez a tűz átugrik kézzől kézre, ez azt jelenti, hogy gonosz szellem van a testben. Ha nem ugrik át egyik kezemből a másikba, akkor egyszerű gyógyulási esettel állok szemben. (A Biblia különbséget tesz a démonizés és a beteggyógyítás között.) Az Úr azt mondta, hogy kezemet tegyem rájuk és imádkozzam értük; ha a tűz az egyik kezemből a másikba cikázik át, akkor démont kell kiűznöm az Ő Nevében. Az Ő Nevében a démon vagy démonok el fogják hagyni a testet.

A legközelebbi összejövetelemlen Oklahomában megkeresett egy keresztény. Elmondta, hogy gerinc-tuberkolózisa van, több orvos is látta már. Gerince és az egész háta olyan merev volt, mint egy deszka. Egyik kezem a mellére, másikat a hátára tettem, és éreztem, hogy a tűz hol itt van, hol ott; ugrál. Tudtam, hogy egy gonosz szellem tartja fogságban a testét, tehát parancsoltam, hogy hagyja el őt. (Ez a gonosz szellem a testében, és nem a szellemében volt! A test megváltása még nem teljesedett be.)

Kizavartam tehát a démont a testéből. De csináltam egy hibát: hitetlenségbe estem. Megkérdeztem, hogy meg tudna-e hajolni, és nem tudott, mire azt mondtam, még egyszer megpróbálok imádkozni. De ezt nem próbálgatni kell! Hitetlenségemmel ezzel a párral szóval bizonyítottam.

Másodszorra sem tudott meghajolni. Harmadszor is megpróbáltuk, és még mindig nem ment. Végül elküldtem, és ő visszaindult a helyére, amikor hirtelen Jézus jelent meg előttem és szólt hozzám: „Azt mondtam, a Nevemben a démo-

nok kimennek. Űzd ki őket az Én Nevemben!”.

Feleltem neki, hogy mindezt én is tudom, mire megismételte a szavait. Én ismét azt válaszoltam, hogy tudom, erre újból elmondta, és én megint feleltem, hogy emlékszem mindarra, amit abban az előző látomásban tanított nekem. Egyre csak a magamét hajtogattam. Jézus újból rám nézett és így szólt: „Igen, de azt is mondtam, hogy mennie kell, sikerülni fog.” És eltűnt.

Tudtam már, hogy a hitem mondott csődöt. Visszahívtam azt az embert, majd egyik kezemet a mellére, másikat a hátára tettem, és megparancsoltam a démonnak, hogy jöjjön ki belőle a Jézus Nevében. Ezután közöltem vele, hogy most már szabad. Biztattam, hogy nyújtsa ki a kezét és érintse meg a lábujjait. Megtette, mert szabad volt. A kételkedés megrabolt engem is.

Volt egy prédikációm, amit „bagolyprédikációnak” neveztem. A fiam öt éves korában mindig azt kérte: „Prédikáld a bagolyprédikációt!” Minden este hallani akarta volna.

Egy ismerősömtől kaptam ezt a képet. Ő mesélte, hogy egy farmon élt, és felnevelt két baglyot. Fiókaként talált rájuk, betette őket a csűrbe és ott felnőttek. A végén már egész monstrok voltak. Nem ugyanabból az etetőből ettek, külön edényt kellett fenntartani mindkettő számára. Az volt a szokásuk, hogy amíg nézték őket, nem kezdtek el enni. Csak ültek és rázogatták a fejüket, de nem ettek. Ám alighogy az ember elment, azonnal nekiláttak.

Így csinál sok hívő is a gyülekezetben. Eljön, ül a helyén, bólogat és mondja, hogy nagyszerű meg Ámen. Azután kimegy, és egész más módon kezd élni. Hajlandó vagy végre abbahagyni a kételkedést és elkezdni a cselekvést? Készen állsz arra, hogy befejezd a próbálkozásokat és valóban csinálj is valamit?

23. tanulmány

Megkaphatod, amit kimondasz

Márk 5,25-34

És egy asszony, aki tizenkét év óta vérfolyásos volt, és sok orvostól sokat szenvedett, és minden vagyonát magára költötte, és semmit sem javult, sőt inkább még rosszabbul lett, mikor Jézus felől hallott, a sokaságban hátulról kerülve illette annak ruháját. Mert ezt mondta: Ha csak ruháit illehetem is, meggyógyulok. És vérének forrása azonnal kiszáradt és megérezte testében, hogy kigyógyult bajából. Jézus pedig azonnal észrevehén magán, hogy isteni erő áradott ki belőle, megfordult a sokaságban, és mondta: Kicsoda illette az én ruháimat? És mondták néki az ő tanítványai: Látod, hogy a sokaság szorít össze téged, és azt kérdezed: Kicsoda illett engem? És körülnézett, hogy lássa azt, aki ezt cselekedte. Az asszony pedig tudva, hogy mi történt vele, félve és remegve ment oda és elébe borult, és elmondott néki mindent igazán. Ő pedig mondta néki: Leányom, a te hited megtartott téged. Eredj el békével, és gyógyulj meg a te bajodból.

Összpontosítsuk figyelmünket a 28-as és 34-es versekre. „Mert ezt mondta: Ha csak ruháit illehetem is, meggyógyulok.” „(Jézus) pedig mondta néki: Leányom, a te hited megtartott téged. Eredj el békével, és gyógyulj meg a te bajodból.” Márk 11,23-ben ez áll: „Mert bizony mondom néktek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és a szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, meglesz neki, amit mondott.” Ennek a versnek a zárórészét - „meglesz neki, amit mondott” - tanulmányozzuk a következőkben. Úgy is mondhatod, amit kimondasz (vagy kimondtál) - megtörténik.

Megkaphatod, megtörténhet, amit kimondasz, mivel az az asszony is kimondott egy dolgot, és az meglett. Amit kimondasz; az a te hited beszéde. Amit ez az asszony mondott; az az ő hitének a beszéde volt. Tudom, hogy ez így van, mert maga Jézus állította: „A te hited meggyógyított téged.” Megtörténhet, amit kimondasz. Az asszonnal is pontosan az történt, amit kimondott.

Egy másik csodálatos bizonyíték erre az Ószövetségben van, amikor Izrael Kádes-Barneába ért, és Mózes elküldött 12 férfit Kánaán földjére, hogy kikémleljék azt. A Bibliában az áll, hogy tizen közülük rossz hírt hoztak, ketten jót.

Tulajdonképpen mi is a rossz hír? A kételkedés híradása. Es mi a jó hír? A hit híradása! A kémek közül tíz azt jelentette, hogy óriások élnek azon a földön. Ha híradásukat analizáljuk, látjuk, hogy valójában azt mondták ezzel: képtelenek elfoglalni Kánaán földjét. És egész Izrael elfogadta a többség véleményét. Egyesek szerint a többségnek mindig igaza van, de ha te is így vélekedsz, attól tartok, eltér a gondolkodásunk.

Ha az emberek többségét követed - most keresztényekhez szólok, sőt teljes evangéliumi keresztényekhez -, hitetlenségben fogsz jární. Izrael elfogadta a többség híradását. A többség úgy vélte, lehetetlen elfoglalni a kijelölt földet.

Az **történi, amit kimondasz!** Ok is pontosan azt kapták, amit mondtak. Hitték, hogy a földet nem veszik be; és úgy is

lett. Amikor kételkedsz, akkor is hiszel valamiben! Mindig azt kapod vagy az jelenik meg az életedben, amit hiszel és amit mondasz. Ha nem hiszed, amit kimondasz, akkor semmi közöd a saját beszédedhez. De ha elég kitartóan ismételsz valamit, akkor a szavak nyomot hagynak a szíveden. Ha pedig beépülnek a szellemedbe, akkor kontrollálni fogják az életedet. A tíz kém és Izrael egész többsége pontosan azt kapta, amit kimondott, vagyis nem mentek be az ígért földjére. A pusztában vándoroltak, és meghaltak. Amit kimondták, az következett be.

De Káleb - egyik a tíz közül - máshogy beszélt: „Menjünk oda mégegyszer, és vegyük be azt a földet, mert győzni fogunk!” Józsué így szól a 4 Mózes 14,9-ben: „Csakhogy ne lázongjatok az Úr ellen, se ne féljétek annak a földnek a népétől; mert ők nekünk csak olyanok mint a kenyér; eltávozott tőlünk az ő oltalmuk, de az Úr velünk van: ne féljétek tőlük.” Káleb és Józsué tudták, hogy az óriások ugyan ott vannak és az emberek sáskák a szemeikben, de hitték, hogy **Isten** képes még az óriásokat is a kezükbe adni. Kimondták, hogy képesek azt a földet elfoglalni, a többiek pedig kimondták, hogy nem.

Sokan kérdezik, vajon miért nem gyógyulnak meg? Válaszom: azért, mert kijelentették, hogy nem tudnak meggyógyulni. Szavaik akadályozták meg őket a gyógyulásban. Beszédük szerint csoportosíthatod az embereket. A legtöbb időt arra fordítom, hogy megpróbálom tőlük megvallást nyerni, mielőtt imádkozom értük. Megkérdem őket, mi a véleményük: meggyógyulnak-e, amikor rájuk teszem a kezem és imádkozom. Néha azt válaszolják, remélik, hogy igen. De ilyenkor kénytelen vagyok azt mondani: nem, mert ez nem hit; ez reménység! Akik gyorsak a megvallásban és teli vannak hittel, majdnem azonnal megkapják a gyógyulást. Néhányan kis habozással teszik a megvallást, és ez a habozás az, ami végül vereségre viszi őket. Ezek azok a kis rókák, akik pusztítják a szőlőskertet.

Nem nagy dolog, nem óriási akadály tartja távol Isten gyermekeit a gyógyulástól! Nem a Kánaán földjének óriásai tartották vissza Izraelt a győzelemtől! Bennünket sem az óriások győznek le! Ha ők tennék, legyőzték volna Józsuét és Kálebet is. Az emberek vitték saját magukat vereségbe; saját gondolkodásuk, saját hitetlenségük, saját beszédük győzte le őket.

Téged sem az óriások vagy az élet viharai győznek le; még csak nem is az ördög! Ha vert helyzetben vagy, te magad okoztad a vereségedet. Igen, a rossz gondolkodással és a rossz hittel! A helytelen beszéd győzött le, az vitt vereségbe.

Káleb és Józsué megvallottak, hogy képesek legyőzni az óriásokat. Amit kimondasz - megtörténik! A vérfolyásos aszszony pontosan azt kapta, amit kimondott. Az izraeliták, akik, elfogadták a többség híradását, pontosan azt kapták, amit kimondták. Csak Káleb és Józsué mentek be az ígért földjére. Józsué lett a vezető, Káleb pedig így szól hozzá: „Add nekem a Hóreb hegyét!” Szeretem ezt a jó öreg Kálebet! Szeretem a hit emberét! Ennek a Káleb-nek külön helye van a szívemben. Odaállt Józsué elé, és azt mondta: „Add nekem ezt a Hórebet!” Józsué valószínűleg visszanezített a múltba és rájött, hogy helyes beszédük szerzett győzelmet nekik. Szerette volna elhelyezni öreg barátját, ezért megkérdezte tőle, vajon képes-e elfoglalni a hegyet? Azt akarta, hogy Káleb megvallást tegyen. Közölte vele azt is, hogy óriások élnek arra felé. Káleb erre azt felelte, hogy egészen biztosan képes elfoglalni. Dicsőség Istennek! Áldjuk az Urat, meg is tette!

Sok dolog azért történik meg, mert azt gondoljuk; meg kell történnie. És sok dolog azért történik úgy, mert úgy hisszük, és úgy mondjuk. Olvastam egy tudósról, aki azt mondta, amikor öregszel, az agyad többé nem olyan „lágy”, mint fiatal korodban, hanem kicsit „keményedik”. Én is észrevettem magamon, hogy már nem olyan jó a memóriám, mint valamikor. De rövid idő múlva rájöttem, hogy ennek nem kell így lennie, hiszen az elmém a szellemem része, amely viszont nem öregszik meg soha. Abban a pillanatban észbe kaptam; elkezdtem megfelelően gondolkodni és jól beszélni, és ismét tudtam idézni mindazt az Igéből, amit akartam; a memóriám szinte még javult is.

Néha azért vallunk kudarcot, mert felkészülünk rá. Igen, készülődünk a kudarcra. Elgondoljuk, majd elhiszük, és meg is csináljuk. Nekünk, hívőknek semmi közünk nem lehet a kudarcnak és a kételynek! Nekünk hitet kell szólnunk. Ennek a titka a Márk 11,23-24-ben van, ahol Jézus azt mondta: „Mert bizony mondom néktek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és a szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, meglesz neki, amit mondott. Azért mondom néktek: Amit könyörgésteekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek és meglesz néktek.” Ha hiszed, hogy valamit megkaphatsz, valld is meg!

30 éve, négy hónappal a 16. születésnapom előtt végleg ágyhoz kötött lettem. Öt különböző orvos foglalkozott az esemmel. Egyikük a híres Mayo Klinikán dolgozott. Nagyapám nem volt gazdag ember, de volt egy kis ingatlana; igaz, a gazdasági válság idején az ingatlan nem sokat ért. De voltak összeköttetései, és ha a Mayo Klinika tudott volna segíteni, akkor odaküldött volna engem. Háziorvosunk szerint ez a klinika volt az egyik legjobb egész Amerikában. Ezért ha ennek az orvosnak is azt mondja, hogy semmit sem tehet, akkor csak a pénzt és az időt pocsékoljuk a kezelésre. A szóban forgó orvos pedig kimondta, hogy nincs remény: egy a millióhoz esélyem sincs, hogy életben maradjak. Az orvostudomány akkori állása szerint az én állapotomban senki sem élhetne túl a 16. évét. Az ágy rabja lettem. Egyébként sem tudtam soha úgy szaladgálni és játszani, mint más normális gyerekek; egész addigi életemben félrokkant voltam.

Nagyapámnak több háza volt a városban. 1934 elején, újévkor az egyikbe be is költöztünk. A szállítók a bútort, a mentő meg engem vitt át oda.

Az egyik mentős meg is jegyezte, hogy hallotta, már egy éve nyomom az ágyat. Kilenc hónapja - pontosítottam. Felajánlotta, hogy elvisz egy kis városnézésre. A fejemet tudtam mozgatni, tehát jól láttam mindent. Az autó lassan haladt, nagyon jó volt nézelődni. A mentős megint hozzám fordult: „Fiam, ha jól érzed magad, akkor átmegyünk a téren.” Mc. Kinney-ben laktam, Texasban. Ez idő tájt olyan nyolc-kilencezer lakosa lehetett. Ünnepnapi lévén alig volt forgalom,

tehát szépnek ígérkezett a további kocsikázás.

Emlékszem, északról jöttünk végig a tér nyugati oldalán, ahol egy nagy élelmiszerüzlet állt a sarkon, mellette egy vállalat, amellel pedig a ruhásbolt majd egy áruház, illetve egy cipőbolt és a sarkon egy női konfekció üzlet. Tehát lementünk a tér nyugati oldalán, és megfordultunk a déli oldal felé. Nézegettem az épületeket, a régi törvényházat, amely a tér közepén állt.

Amíg élek nem fogom elfelejteni, de még az örökkévalóságban sem. Emlékszem, ahogy ránéztem a törvényházra, egy hang azt súgta: „Nem gondoltad ugye, hogy még egyszer testben fogod látni ezeket a régi épületeket? És nem is láttad volna, ha ez az ember nem ilyen kedves hozzád.” Ekkor valami megszólalt bennem és felidézte a Márk 11,23-24-et: „Meglesz néki, amit mondott.”

Higgy a szíveddel, és mondd ki a száddal! Ez a hit alapelve! Megkaphatod, amit kimondasz! Abban az öreg mentőkosziban, miközben a könnyek folytak az arcomon, még nem értettem mindazt, amit ma értek. Csak egy kis fénysugaram volt, mint az a fénycsík, amely belátszik az ajtó alatt, vagy a repedéseken keresztül. Ennyi volt a kiindulási pontom, de 1934 január elsején, délután két óra körül azt mondtam: „Igen, látni fogom ezeket az épületeket, ezt a törvényházat; el fogok jönni testben és megállok itt, mert Jézus azt mondta, hogy amit hiszek a szívemben és kimondok a számmal, az megtörténik.” Ha egyszer elkötelezed magad, akkor már helyben vagy.

Eltelt január majd február; és még mindig fekvőbeteg voltam. Március, április, május, június és július is elmentek. Azt mondhatod: „Na, ez nem jött be!” De ezt az ördög mondja. Kitartóan ragaszkodtam a megvallásomhoz, és nem voltam hajlandó feladni. Újra és újra elismételtem Jézusnak, Istennek és a Szent Szellemnek, az ördögnek, az angyaloknak és a gonosz szellemeknek, hogy kitartok. Azt mondtam Istennek, ha ez nem fog sikerülni, az azért lesz, mert az O Igéje alulmaradt. Én ugyanis az Igére álltam, így annak működnie kell.

1934 augusztusának második szombatján végül valóban ott álltam a téren. Tele volt emberekkel a város, olyan nagy volt a tömeg, hogy könyökkel kellett utat törni magamnak a forgatagban. De ahogy a sarokra értem, a könnyek újból folytak az arcomon, miközben így szóltam: „Ördög, megmondtam neked! Nem tudom, tudsz-e olvasni vagy sem, de valószínűleg nem tudsz, mert itt van az Isten Igéje” - és felolvastam a Márk 11,23-24-et a Bibliámból. Nem tudom, az emberek mit gondolhattak, amikor azt látták, hogy egy fiatal fiú áll a sarkon, és könnyes szemmel olvassa az Újszövetséget. De ki törődött akkor velük?

A betegágyon megragadtam az 1 Thessalonika 5,21-et is: „Mindent megpróbáljatok; ami jó, azt megtartsátok [ahhoz ragaszkodjatok].” Tehát kipróbáltam a Márk 11,23-at, láttam, hogy jó, és attól fogva ragaszkodtam hozzá.

Rövid idő múlva elkezdtem a szolgálatomat mint fiatal baptista prédikátor. Egy olyan közösség prédikátora lettem, amely 8 mérföldnyire volt az említett törvényháztól. Szeretnék most valami fontosat mondani! Ne mondjátok soha, hogy az embereknek nincs üdvösségük, ha nincsenek megkeresztelve a Szent Szellemben és nem szólnak nyelveken!

Az első évben négy pár cipőm ment el a szolgálatra. Gyalog jártam a poros úton, igaz, olykor megállt valaki és elvitt autón. Nagyszerű időt töltöttem az evangélium prédikálásával. Gyalogoltam és lelkesedtem: „Ma azt prédikálom, hogy Jézus megment, meggyógyít és újból eljön! Ezt fogom prédikálni a Vö-rös-folyótól a Mexikói-öbölíig, Louisiana határától Új-Mexikóig..!” (Azt gondoltam, no ez igazán hatalmas terület.) Mert tudtam, hittem, hogy megtörténik, amit mondok. Már bevált, és meg voltam arról győződve, hogy most is eredményes lesz.

Mind több teljes evangéliumi emberrel kerültem kapcsolatba, akik hirdették az isteni gyógyítást, amiben én is hittem. Arról is beszéltek, hogy betöltekezhetünk Szent Szellemmel és szólhatunk nyelveken. Egy fiú mondta akkoriban: „Olyan ez, mint a folyópart, ha sokat csúszkálsz, végül benn vagy a vízben.” így voltam én is. Ugyanazt prédikáltam, amit addig, de egy kicsivel kiegészült. A Szent Szellem neked is segít abban, hogy a látásod növekedjen. „Azt fogom prédikálni, hogy Jézus megment, meggyógyít és azt is, hogy betölt Szent Szellemmel. Azt is fogom prédikálni, hogy újra eljön. És ezt most már az Atlantióceántól a Csendes-óceánig, Los Angeles-től New York-ig teszem!” (Amint látod, már jóval túlhaladtam Texason.)

Áldott legyen Isten, hogy meg is tehettem. Több mint egymillió mérföldet utaztam autóval keresztül-kasul Amerikán és Kanadán. Mit utaztam! - futottam, szökdeltem és ugrottam. Sok évig fel és le, végig az országban.

Feleséggel 1938. november 25-én házasodtunk össze. O methodista volt, én baptista. Hálát adok Istennek a methodistákért, mert ha ők nincsenek, nekem sincs feleségem. Néhány nappal azután, hogy összeházasodtunk, nagyon hideg szél fújt, feleségemnek megfázott a torka. Azt mondta, valószínűleg már beteg marad egész télen, mert általában így szokott történni. Már régóta készült a manduláját kivetetni, de valami mindig közbejött; egy kis láz vagy más, és a doktor nem volt hajlandó megoperálni. Visszaemlékeztem az Igére, és azt mondtam: „Nem, te meggyógyulsz és többet ez elő sem fog fordulni.” 29 év eltelt, és még mindig megvannak a mandulái, és sohasem volt ezután torokbaja. Isten Igéje beválik. Megtörténik, amit mondasz.

1949-ben szélesebb körű szolgálatra indultam. Az apósom meghalt, és én a halálos ágyán megígértem neki, hogy gondot viselek a feleségére, azaz az anyósomra; mindig lesz otthona nálunk. így tehát együtt éltünk. Amikor az összejövelelek között hazajöttem, nem volt hely, ahol aludjam. Szükségünk volt egy házra. Először egy háromszobás lakást béreltünk, de úgy tűnt, hogy sokkal olcsóbb lenne, ha megvennénk. Megkerestük a hölgyet, akitől béreltük a házat, ő azonban nem akarta eladni, mert abban reménykedett, hogy valamikor még visszaköltözhöz oda. A feleségem beszélt vele,

majd megírta nekem, mi történt. Én meg visszaírtam, hogy nem tudja, miről beszél, mert Jézus azt mondta: meglehet nekünk, amit kimondunk, és én már kimondtam, hogy az a ház az enyém. Körüljártam a kertben, kimondtam, hogy minden lábnyi rész az enyém. Feleségem tehát újból megkérdezte a hölgyet, aki ismét nemet mondott.

Újra írtam neki, és újra ugyanazt, hogy az a hely az enyém, higgye el, a tulajdonos is el akarja adni. Telt-múlt az idő, a hölgy végül is szólt: eladja a házat. „Ez nem újság számomra -jegyeztem meg a feleségemnek -, már hónapok óta tudom.” Viszont közben kiderült, hogy valaki 500 dollárral többet ajánlott, mint mi. Ekkor megemlítettem a tulajdonosnőnek és a férjének, hogy nem lenne jó, ha Istent kihagynák a dologból. Mire ők elmondták, hogy az elmúlt néhány éjszaka az az érzésük támadt, hogy a ház már valójában a miénk. Tehát megtörténik, amit kimondunk.

Szélesebb körű szolgálatom első évében az ördög megpróbált minden anyagi forrást lezárni. De az év végére mégis 1200 dollárral több készpénzem volt, mint az előző gyülekezetemben, annak ellenére, hogy ott lelkeszlakás állt a rendelkezésünkre, és minden számlánkat kifizették. Ezen a másfajta szolgálati területen fizetnem kellett azért, hogy a családom valahol lakjék, és a saját utazásaimat is én álltam. Az év végén el kellett adnom a régi autóm, hogy mindent elrendezhessek.

Azt mondtam:

- Uram, itt valami nem stimmel! Én a te akaratodban járok, és azt teszem, amit mondtál. De ha a kételynek csak az árnyéka is felmerül, hogy ez nem a te akaratod, azonnal visszamegyek a pásztorsághoz. Azt mondtad a te Igédben, ha hajlandó vagyok engedelmessé válni, akkor a föld gyümölcsét eszem. Tudom, hogy azt akarod, hogy a föld gyümölcsét együk, és a legjobb autót vezessük, nekem most mégis el kell adnom az autóm.

Az Úr így válaszolt:

- Engedelmes voltál, de nem volt benned elég hajlandóság. Nem tartott sokáig, hogy ezt megértsem. Egy pillanat alatt fölgerjesztettem magamban a hajlandóságot.

Ez azt jelentette ugyanis, hogy nem gyakorlom, amit prédikálok. Fájdalmas ütés volt, mert azt állította, hogy prédikálok ugyan a hitet, de nem gyakorlom azt. Hiszen a hit elvei ugyanazok anyagi területen is, mint a gyógyulás területén. Hazamentem és kijelentettem a feleségemnek, hogy veszek egy autót. Azt felelte, hogy ez igazán butaság, hisz még a költségvetésünkéből sem tudunk kijönni. De ha te úgy cselekszel, hogy Isten Igéjének az alapja van a lábaid alatt, akkor az ördögöt minden kézitusában meghátrálásra kényszeríted. Az új autó nem volt épp a legújabb, egy 49-es Olds Mobil.

Kifizettem, majd kimondtam, hogy ezek után valóban veszek egy újat. Minden pásztornak elújságotam, ahol csak prédikáltam, és amikor Fort Worth-be mentem, nekiláttam, hogy valóban megvegyem. (Igazság szerint nem volt elég pénzem.) Miután a régi Olds Mobilom nagyon jó szolgálatot tett, úgy gondoltam, egy újabb típusú Olds Mobil ismét nagy-szerű lesz. A helyi pásztor ismert valakit, akinek éppen ilyen volt, és aki mindig jó szerződést kötött prédikátorokkal, tehát elmentünk ehhez az emberhez.

Ahogy odaértünk, megláttam az udvaron az autót: egy 1953-as, 98-as Olds Mobilt, épp amilyet akartam, még a színe is olyan volt, mint elképzeltem. A tulajdonos az irodában hűsölt, lábát az asztalon pihentette, közben szivarozott. A pásztor úgy mondta a nevem, hogy Hagin „testvér”; majd, hogy érdekel a kinti autó. A tulaj erre levette a lábát az asztalról, és azt felelte, hogy az enyém lehet, bármilyen feltétellel is szeretném, mivel prédikátor vagyok. 1200 dollárt - fűzte hozzá - gond nélkül töröl a hivatalos árból. Megkérdezte, mit vezetek; mondtam, hogy egy 1949-es Olds Mobilt, amiben már 93000 mérföld van, a sebességváltóból csepeg az olaj, a gumik laposak és más alkatrészei is kopottak. Azt felelte, hogy nem gond, annyit számít az autómért, mintha jó állapotban lenne. Igaz, hogy elég sokat kell ráköltönie, hogy rendbehozza, de ebből kivételesen nem akar hasznot húzni. Hisz abban, hogy minden prédikátornak új autója kell, hogy legyen. Bár ő bűnös - mesélte tovább -, mégis hisz Istenben, Isten munkájában, a prédikátorokban és az Egyházban is. (Sok hívőt megszégyenített, és azt is, amiben hisznek!)

Amikor megtudta, hogy milyen részletekben szeretnék fizetni, ott helyben, anélkül, hogy kiszállt volna a székéből, vagy megnézte volna az autóm, elkészítette a szerződést, nekem csak annyit mondott: „Itt írja alá kérem!”

Az új autóval mentem haza. Megkaphatod, amit kimondasz! Tudom, hogy ez így van, megtanultam a betegágyon, 1934-ben. Valaki így érvelhetne: „Persze, mert szolgálatban voltál, szükséged volt az autóra, ezért meg is kaptad.” De hadd mondjam el, hogy te is megkaphatod a kis dolgokat éppúgy, mint a nagyokat.

Az utolsó gyülekezetben, ahol pásztor voltam, voltak jó barátaim, köztük egy házaspár is; a férj orvos. Amikor arra jártunk, hogy vásároljunk vagy valami mást elintézzünk, mindig megálltunk, hogy megnézzük őket. Kedves emberek voltak.

Feleségem elég ideges volt akkoriban, nehézségei voltak az elalvással. Orvos barátunk diétát akart rendelni neki, mert az altatóra nagyon könnyű rászokni, rabjává válni. Tehát diétát rendelt. Megkérdezte a feleségemet, iszik-e kávé, s ha igen, abba tudná-e hagyni orvosi javaslatra. Feleségem azt felelte, hogy már megpróbálta, de nem tudta abbahagyni, csupán lecsökkenteni. Az orvos mégis nagyon kérte, hogy szokjon le, hiszen a kávé ajzószer. De feleségem kétségeskedett, hogy valóban nem lesz képes rá.

Ekkor visszaemlékeztem az Igére, hogy megtörténhet, amit kimondok, és azt mondtam, imádkozni fogok, hogy a kávé-tól legyen beteg. De nem, mégcsak nem is fogok ezért imádkozni, hanem egyszerűen kimondom, hiszen az Úr azt ígér-

te, hogy megkaphatom, amit kimondok. Amikor másnap reggel megpróbálta a kávéadagját lecsökkenteni napi egy csésze és elkezdte inni, rettenetesen rosszul lett. Attól fogva képtelen volt több kávé inni. Tehát ez az elv kis dolgokban is működik. Megtörténik, amit kimondasz!

Megcsináltam ezt jó néhányszor olyan emberekkel is, akik a dohányzástól akartak megszabadulni. Persze semmi sem segít az olyan keményfejűnek, aki nem is akar leszokni. De most azokról beszélek, akik őszinték, becsületesek és valóban szabadulást akarnak. Egyszerűen azt mondtam ilyenkor, hogy a következő cigaretta meg fogja betegíteni őket. Az egyik ilyen dohányos a saját gyülekezetem tagja volt. Eljött hozzám elmesélni, hogy az ima után képtelen volt elszívni egyetlen cigarettát is, pedig előtte 40 évig dohányzott. Amikor valaki az autójában rá akart gyújtani, meg kellett kérnie, hogy oltsa el, mert nagyon rosszul lett. Használhatjuk mindannyian a hitünket, hogy segítsünk azokon, akik valóban segítséget akarnak. Nem tudom mindenkivel megtenni, de az együttműködők számára gyümölcsözők.

1954-ben Port Arthurba költöztünk. A garlandi pásztor egy teljesevangéliumi gyülekezetet helyezett Port Arthurba és felajánlotta, hogy költöztessék oda a családomat, könnyebb így gondoskodni róluk, hiszen én az időm 80 százalékában úton vagyok. Mint mondta, feleségeink úgyis olyanok, mint a nővérek. Egy alkalommal együtt ebédeltünk a gyülekezet egyik tagjával, és szóba került a költözés is. Az illető elárulta, hogy mivel új házat épít, a pásztor megkérte őt, hogy vagy az épülő új házat, vagy a régit adja el nekem. Neki azonban nem tetszett az ötlet. Helyette ajánlott a közelben egy másikat, amire viszont nekem nem volt pénzem. Ha a gyűjtésekre hagyatkoztam volna, be kellett volna érnem egy tízcentes-sel az összejövetel végén. De mégis kijelenttem, hogy megveszem azt a házat.

Odamentünk. A tulajdonos épp akkor adott fel hirdetést az újságban, hogy teljes berendezéssel együtt bérbé ad mindent. Megemlítettem, hogy nekem már van bútorom, mire azt felelte, akkor inkább eladja az egészet nekem. Már kapott ajánlatot valakitől, de nekem 750 dollárral kevesebért számolja fel. 1000 dollárért adta, és még az átírási költségeket is ő maga intézte el. A garázsrészt néhány testvér bérelte, és a bérleti díj majdnem teljes egészében fedezte a havi részleteket. Először majdnem azt mondtam neki, hogy egy dollárom sincs, de hirtelen visszaemlékeztem az Igére. És arra is, hogy a garázsbérlet költsége 45 dollár egy hónapban, a ház részletfizetése pedig 60 dollár, tehát tulajdonképpen nekem csak 15 dollárt kell kapnom ahhoz havonta, hogy egy háromszobás, szőnyegpadlós házat birtokolhassak. Visszaemlékeztem, hogy megkaphatjuk amit kimondunk, így közöltem vele: „Tíz nap múlva átadok Önnek 1000 dollárt.”

Akkor már éreztem, hogy győztem. Másnap megszólalt a telefon. Egy hölgy volt a vonalban, aki éppen egy évvel azelőtt töltekezett be Szent Szellemmel. Érdeklődött, hogy nincs-e szükségem 1000 dollárra? Megkérdeztem, miért kérdezi ezt, házvásárlási szándékomról ugyanis alig néhány ember tudott. Mint mondta, imádkozott, és az Úr szólta neki, hogy adjon nekem ajándékba 500 dollárt és kölcsön is 500-at. Azt feleltem: „Nem kételkedem testvérem, kérlek, hozd át.”

El is jött a borítékkal, amelyben 10 darab 100 dolláros bankjegy volt. Kért, hogy felejtsem el a kölcsön adott 500-at egészen az év végéig - és ezt a kérését öt éven át megismételte.

Istent nem tudod felülmúlni. Ha hiszel az Ő Igéjében, valóban meglesz neked, amit kimondasz.

A nővérem családja felbomlott, és mi befogadtuk a 15 éves unokahúgomat. Nővéremnek el kellett mennie dolgozni és közben a lány rossz társaságba keveredett. Ezért vettük magunkhoz. Ezután megtért, és egy hónapon belül Szent Szellemmel is betöltekezett. Elkezdett tanítani a vasárnapi iskolában. Elvégezte a középiskolát is, és munkába állt. Nővérem közben férjhez ment, így az unokahúgom visszaköltözött hozzá és egy kis időre kikerült a gyülekezetből. Ezalatt találkozott egy férfivel, aki megkérte a kezét. Nem volt ebben az időben közösségben Istennel, de elmondta a vőlegényének, hogy elfogadja a nyelveken szólást. A férfi baptista volt, és úgy tett, mintha minden rendben lenne. Az esküvő után viszont közölte, hogy ő a ház feje, és nem engedi, hogy a felesége ezekkel a „nyelveken szólókkal” barátkozzon. Nagyon dühös volt ránk.

Egyik reggel öt órakor megszólalt a telefon. Nővérem volt. Szinte hisztérikusan mesélte, hogy Ruth (az unokahúgom) megszült, de senkit sem engednek be, hogy megnézze a kisbabát, mert az halott. Később azonban - mesélte tovább - az orvos kijött és azt mondta, hogy életben van ugyan még, de valószínűleg rövidesen meghal. Ezért nem akarják, hogy bárki is lássa. Feje és arca teljesen deformált, nem úgy néz ki, mint egy emberi lény. Valószínűleg életképtelen. Jobb, ha senki nem látja és nem emlékezik rá.

Nővérem elmondta, hogy Ruth férje kérte meg őt, hogy telefonáljon, és arra is kérjen meg, hogy imádkozzam.

Nagyon hidegek voltak hozzám, de azt tudták, hogy imáért hova kell küldeni. Megkértem, hogy abban a pillanatban, ahogy leteszi a telefont forduljon a férjéhez és közölje:

- Ken bácsi azt mondta, hogy a kisbaba élni fog, nem fog meghalni és teljesen egészséges lesz!
- 0 Ken, valóban így gondold? - kérdezte a nővérem.

- Nem gondolom, hanem tudom, mert Jézus mondta: „...ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, meglesz néki, amit mondott.” Majd újból megkértem, hogy azonnal mondja meg a férfinak mindezt, ahogy letesszük a telefont. Arra kértek ugyan, hogy imádkozzam, de nincs szükség az imára, mert Jézus azt ígérte, hogy megkapjuk, amit kimondunk. Feleségem rövidesen meglátogatta Ruth-ot, és ő mesélte el, hogy Ruth férje a nyakába borulva tett vallomást. „Pünkösdi baptista” lett belőle, mert Ken bácsi még 10 perce sem tette le a telefont, amikor kijött a nővér és szólta, megnézhetik a babát, mert ahogy ott

álltak, látták, hogy a feje kigömbölyödik, kiigazodik, egyik pillanatról a másikra helyreállt az állapota, és bizonyosan életben marad. Látnotok kellene ezt a babát ma! Jó növésű fiú lett. Apja betelt Szent Szellemmel és nyelveken szól. Tanít a vasárnapi iskolában és ifjúsági vezető egy teljes evangéliumi gyülekezetben. Ha hiszel Istenben, nem zárhatod ki az életedből!

24. tanulmány

Hogyan eddzük az emberi szellemet?

Szellemlünket nevelhetjük, ugyanúgy, ahogy az elménket; és felépíthetjük, ugyanúgy, ahogy a testünket. Négy alapelvet ismertetek meg veletek, amely segít az edzésben:

1. Az Igén való elmélkedés.
2. Az Ige gyakorlása.
3. Az Igének elsőbbséget biztosítunk életünk minden területén.
4. Azonnal engedelmeskedünk a szellemünk hangjának.

Egy idő után megismerheted Istennek, az Atyának az akaratát életed minden kis részletében. Ő a szellemeddel áll kapcsolatban, nem pedig az elmédvel a gondolkodás révén. Ha engedelmeskedsz a szellemednek, rájöhetsz, hogy tulajdonképpen a Szent Szellemmel engedelmeskedsz. Ne felejtse el, hogy Isten azt mondta a Példabeszédek 20,27-ben: „Az Úrtól való szövétnek az embernek szelleme, aki megvizsgálja a szívnek minden rejtekét.” Ez azt jelenti, hogy Isten a szellemedet használja arra, hogy vezessen téged. Az emberi szellem az Úr lámpása. Nézzük meg ezt a négy pontot, amelyet az imént felsoroltam.

Az Igén való elmélkedés

A négy alapelvből három kapcsolatos az Igével. Rá kell jönnünk a csendes elmélkedés értékére. A legmélyebb szellemi emberek és asszonyok, akiket ismerek, mind időt szánnak az elmélkedésre. Nem lehet szellemi bölcsességet kifejleszteni elmélkedés nélkül. Isten tudatta ezt Józsuéval, már a szolgálata elején, Mózes halála után. Józsué 1,8: „El ne távozzék e törvénynek könyve a te szádtól, hanem gondolkodjál arról éjjel és nappal, hogy vigyázz és mindent úgy cselekedjél, amint írva van abban, mert akkor leszel jó szerencsés a te utaidon és akkor boldogulsz.” Egy másik fordítás így szól: „...akkor leszel képes arra, hogy bölcsen járd az élet dolgaiban.” Valóban nem lesz sikered, ha nem tudsz bölcsen járni az élet dolgaiban. Isten azt mondta Józsuának, hogy elmélkedjen az Igén, és ha ezt megteszi, Isten az ő útját bővítővé, virágzóvá teszi: sikeres lesz.

Tanítottam egyszer egy összejövetelel erről az Igéről. Emlékszem, egy szolgáló testvér megkért utána, hogy prédikáljak az ő gyülekezetében is erről. Elmondta, hogy megpróbált sikert elérni, ezért ha hallott olyan pásztorról, akinek jól ment a munkája, mindig meglátogatta és figyelte, hogyan dolgozik. Programot keresett magának és megpróbálta egy másik ember programját működtetni a saját gyülekezetében, de soha sem lett eredményes. Keresztülrepülte már az egész országot. (Gondolom nem ő az egyetlen, aki így tett.)

Tanításom nyomán elhatározta, hogy minden reggel időt fog szánni arra, hogy elmélkedjék. Mintegy 30 nap múlva - mesélte később - miután mindvégig imádkozott és nem kért semmit, csak elmélkedett az Igén, egyik vasárnap, mintha lavina indult volna meg. Több ember tért meg, mint az elmúlt két-három évben összesen. Saját emberei is megújultak. Kezdett sikeres lenni. Ez az ő élete, amelyben neki kellett sikert elérnie. Neked azonban lehet más az elhívásod. Ahhoz viszont, hogy a te utaid is bővülőködők és sikeresek legyenek, elkerülhetetlen, hogy ne elmélkedj Isten Igéjén!

Zárkózz be a szellemedbe, hagyd kinn a világot - szentelj időt Istenre! Ha nagyon ambiciózus vagy, azt ajánlom, hogy kezdj napi 10-15 perccel, ez nem sok. De kezd el a saját szellemed fejlesztését!

Az Ige gyakorlása

Ez azt jelenti, hogy az Ige cselekvőjévé válunk. A Jakab levélben áll: „Az Igének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói.” Sokan vannak, akik szólnak az Igét, és mi pünkösdiek, örvendezünk az Igében; de kevés az olyan ember, aki az Igének cselekvője is. Nem lehetsz az Ige cselekvője úgy, hogy továbbra is hitelenségeket beszélsz. Jakab 1,22: „Az Igének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat.”

Az, hogy elkezdjük gyakorolni az Igét, vagyis a cselekvői leszünk, nem más, mint hogy minden helyzetben azt tesszük, amit az Ige mond. Néhány ember úgy gondolja, hogy az Ige cselekvése egyenlő a Tízparancsolat megtartásával. De itt a Biblia nem erről beszél. Hiszen mi az Újszövetségben egyetlen parancsolatot kaptunk, a szeretet parancsolatát. Ha szeretsz valakit, nem fogsz lopni tőle, nem fogsz hazudni neki. Pál azt mondta, a szeretet a törvény betöltése. Ha szeretetben jársz, nem fogsz megszegni egyetlen törvényt sem, ami arra adatott, hogy a bűnt megfékezze. Szeretetben kell tehát

járnunk!

Más megfogalmazásban: azt kell tennünk elsősorban, ami meg van írva az apostoli levelekben. Ezek a levelek az Egyháznak íratnak. Az apostoli levelek a mieink.

Filippi 4,6: „Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt.” A magyarító fordítás szerint: „Ne aggodalmaskodjatok semmi felől, hanem minden dologban imával és könyörgéssel ismertessétek meg a ti kéréseiteket Istennel, hálaadással.” Mi a Filippi 4,6-nak jobbára csak egy részét gyakoroljuk, azaz imádkozunk. Jó hogy ezt megtesszük, a baj az, hogy a többit -nem. S így tulajdonképpen nem vagyunk az Ige cselekvői! Tehát mire is szólít fel bennünket ez az ígérés? Ne aggodalmaskodjunk! Ha aggodalmaskodsz, idegeskedsz, nem sok értelme van kéréseket terjeszteni Isten elé! Tanítunk az imáról, de vajon miért nem tanítunk az egész ígérés értelméről? Arról, hogy melyik fajta imádkozás hoz eredményt?!

A túlzott aggodalmaskodásból fakadó ima, amely tele van háborgással - nem hoz eredményt. Olvastam néhány évvel ezelőtt egy kis mondást az újságban, amely így szól: „Az ijedt imádság nem használ.” írója elmesélte, hogy lenn Georgiában egy férfi a feleségével és a fiával a mezőn gyapotot szedett. A fiú felnőtt volt már, majdnem 30 éves, de még mindig otthon élt a szüleivel, mert nem volt teljesen ép az elméje. Hirtelen nagy vihar kerekedett. A családfő azt akarta, hogy várják ki a végét, az asszony és a fiú viszont haza akartak menni. Akkor legalább a megkezdett sort fejezzék be - kívánta az apa, a villámlás azonban olyan ijsztóvé vált, hogy sarlóikat eldobálva mindhárman elkezdtek rohanni a ház felé. Látták, hogy valószínűleg így sem érnek haza, úgyhogy térdükre esve elkezdtek imádkozni. Akkor a fiú, aki nem térdelt, megfordult és odaszólt: „Jöjjenek csak apám, anyám, az ijedt imádság úgysem használ.” Sok igazság van ebben. Ezt jelentette ki Isten Szellemé is Pálon keresztül: „Semmi felől ne aggódjatok!”

Egy szolgáló- testvér fordult hozzám. Elettében egymást követték a viharok és a próbák. Nem tudott aludni, a gyomra alig működött: képtelen volt az ételt magában tartani, idegei is teljesen fel voltak dülva. Eljött, hogy meglássa, tudok-e rajta segíteni. Hála Istennek, tudtam. Először nagyon lázadt a segítségem ellen, bár az valójában Isten segítsége volt. Elkezdtem magyarázni neki, mit mond az Ige arról, hogyan kell imádkozni. Megnéztem és el is olvastattam vele az idevágó részeket. így reagált:

- Igen, de nincs mindenkinek olyan hite, mint neked.

Mit felelhettem mást, minthogy az lehet, de a Bibliája mindenkinek ugyanolyan, mint az enyém. Erre meg azt mondta: úgy érzi, hogy én a világon semmivel sem törődöm.

- Ez csak a látszat - feleltem, s azért gondold, mert én az Igét gyakorlom. Ismétlem: lehet, hogy az embereknek nincs olyan erős hitük, mint nekem, de a

Bibliájuk ugyanaz. A kérdés csak az, hogy valaki akarja-e gyakorolni, amit abban olvas. Amíg aggódik, nem fog tudni sem aludni, sem enni. Elmondtam neki, hogy amikor egyedül vagyok és hangosan olvasom ezt a verset, akkor azt is hozzáteszem az Úrnak, hogy ez az Ige igaz, és én hiszek benne. Azt el tudom képzelni, folytattam, hogy erős kísértésbe kerülhet. Úgy gondolom azonban, hogy Isten sosem kér tőlünk olyat, amit ne tudnánk teljesíteni, mert O igazságos!

Ha Isten azt „üzente”, hogy ne aggódjunk, akkor képeseknek kell lennünk legyőzni az aggodást! Azt elhittem, hogy a kéréseimet megismertethetem Istennel, de azt nehéz volt elhinni, hogy tudok nem aggódni. Isten azonban azt kéri, hogy ne aggódjunk! Ezért hát megtagadok minden aggodást bármi felől, és kéréseimet hálaadással viszem az Úrhoz. Ez lecsendesíti és megnyugtatja a szellememet, amit az ördög megpróbál felkavarni. Aztán, még mielőtt az ördög megpróbál újra a hatalmába keríteni, egyszerűen fogom a Bibliámat és felolvasom ismét ezt a verset, megvallva, hogy igaz.

A testvér később bizonyosságot tett, hogy amikor ezt elkezdte gyakorolni, problémája megoldódott és valójában nem is volt akkora, mint amilyennek vélte. Isten kisegítette a bajaiból.

Te is aggódhatsz valami miatt, sőt annyira is, hogy nem tudsz enni vagy aludni. De ha úgy érzed, hogy a gyomrod egy gyorslift sebességével közlekedik benned, akkor is gyakorold az Igét.

Filippi 4,7-8: „És az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban. Továbbá, Atyámfiai, amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jóhírűek; ha van valami erény és ha valami dicséret, ezekről gondolkodjatok.

Sok ember szeretné megkapni, amit a 7. vers mond, de nem akarja csinálni, gyakorolni azt, amit a 6. vers kér. Pedig ahhoz, hogy megkapd a 7. versben ígértet, gyakorolnod kell magad abban, amit a 6. vers szab feltételül! Csak ekkor fog Isten békességben megőrizni és védelmezni - ahogy a magyarító fordításban is szerepel: „ört fog állni” a szíved és a szellemed fölött!

A szellemünket azáltal képezhetjük tehát, hogy gyakoroljuk az Igét. Learathatod-e a békességet úgy, hogy nem cselekszed az Igét? Nem, ez teljességgel lehetetlen!

Néhány ember örökösén aggódik, retteg, az élet rossz oldalain gondokodik, és szüntelenül hitetlenséget beszél. Aztán minél többet beszélnek bizonyos rossz dolgokról, azok annál nagyobbra nőnek. Ha valami nem igaz, nem becsületes, nem igazságos, nem tiszta és nem kedves, azon ne gondokozz! Lehet például igaz, de mégsem kedves, akkor arról se

beszélj! A magyarázó fordítás szerint: „Isten szeretete bennünk van. és kész, hogy a legjobbat higgye minden személyről.” Azt tapasztaltam az évek során, hogy a legtöbb közszájon forgó történet egyáltalán nem is igaz. Hallhatsz mindenfélét a világon. Néhány hír lehet igaz, de mégsem tiszta, mégsem kedves, nem szeretetteljes; ezért nem kell róluk gondolkodnod. Ha mégis azt tesszük, akkor helyet adunk az ördögnek! Az ő legnagyobb fegyvere a feltételezés ereje; ő mindig keresi a módját, hogy belépjen a gondolatvilágodba. Ezért sorolja fel Pál, hogy mikén gondolkozzunk. Elmélkedj és táplálkozz az apostoli levelekből, amelyeket az Egyháznak írtak! Azokban ott van Isten, a Szent Szellem és O szól az Egyházhoz. Légy az Ige cselekvője, akkor növekedni fogsz szellemileg!

Az Igének elsőbbséget biztosítunk életünk minden területén

Más szavakkal: az Ige abszolút első helyen legyen az életedben! Példabeszédek 4,20-22: „Fiam, az én szavaimra figyelmezz...életük ezek azoknak, akik megnyerik, és egész testüknek egészség.” Az Igében gyógyulás van!

Mindig tedd Isten Igéjét az első helyre! Érthetetlen dolog számomra, hogy néhány ember ezt miért nem hajlandó megtenni. Majdnem 12 évig voltam pásztor. Voltak olyan gyülekezeti tagok, akik megbetegedtek, elmentek kórházba és utána imát kértek. Nem azt mondom, hogy helytelen, ha valaki orvoshoz megy. De miért ne tegyék Isten Igéjét első helyre? Néha a keresztények legutolsó megoldásként fordulnak az Igéhez.

Egy baptista testvér Texasban, aki különösebben nem hitt az isteni gyógyításban, mesélte, hogy korábban betegek voltak a mandulái. Az orvosok műtétet javasoltak, s meg is állapodtak egy időpontban. A család minden reggel együtt olvasta a Bibliát és imádkozott. Azon a reggelen, amelyen a műtétre kellett volna mennie, éppen Asa királyról olvasott, akinek a lába megbetegedett, de ő ahelyett, hogy az Urat kereste volna, az orvosokhoz fordult, és meghalt. A testvér elmondta, hogy a történet nagyon megrázta őt és ráébredt, hogy még nem is imádkozott a mandulájáért. Szólt a családjának, és elkezdtek együtt imádkozni. Ima alatt az Úr kijelentette neki, hogy nincs szükség operációra. Nagy meglepetésére Isten meggyógyította a manduláját, azóta sem volt vele semmi baja.

A testvér esetéből egy leckét meg kell tanulnunk: ez az ige nem mondja, hogy a király azért halt meg, mert először az orvosokhoz fordult, de utal arra, hogy először az Úrhoz kellett volna fordulnia. Képeznünk kell magunkat abban, hogy bármikor megkérdezzük, mit mond Isten Igéje egy adott helyzetben. Néha a család és a barátok megpróbálnak bizonyos dolgokba belevinni, de tudnunk kell, hogy a legfőbb kérdés mindig az, vajon Istennek mi a véleménye a dolgainkról? Isten Igéjét kell az első helyre tenned!

Azonnal engedelmeskedünk szellemünk hangjának

Az emberi szellemnek van egy hangja, amelyet lelkiismeretnek vagy intuíciónak is neveznek, belső hangnak vagy vezetésnek is mondanak. A világ előér-zetként említi leggyakrabban. Ilyenkor valójában a szellemünk beszél hozzánk. (Mindен ember szellemének van hangja, legyen hívő vagy hitetlen.)

Az újjászületés az emberi szellem újjászületése. Ha megadjuk a szellemünknek azt a kiváltságot, hogy az Igén elmélkedünk, ebből a forrásból szellemünk információt nyer. Tanulj meg engedelmeskedni a szellemednek!

Újjászületés után a te szellemedben Isten természete és élete van, mert a Szent Szellem lakozik benned. Az ördög - mivel nincs benned, hanem kívül - nem adhat neked információt. Isten a szellemed által kommunikál veled, mert ettől fogva Ő ott lakik (és nem a fejedben). Szellemed Őáltala nyer információkat, tanulj hát meg engedelmeskedni a szellemednek.

Néhány ember azt állítja, hogy a lelkiismeret nem biztos vezető. De újjászületett, hívő keresztényben a lelkiismeret biztos vezető. Lelkiismereted, az újjászületett szellemed hangja, amelyen keresztül Isten szól hozzád. „Az emberi szellem az Úr szövétnéke.” Isten használni fogja szellemedet arra, hogy vezessen, megvilágítson téged. Ha a szellemednek megadod a lehetőséget, hogy az Igével „táplálkozzék”, és elmélkedsz az Igén, meglátod, hogy egyre biztosabb és biztosabb vezetővé válik. Ugyanis szellemedet az Ige fejleszti, edzi. Pál azt mondja, hogy ő engedelmes volt a lelkiismeretének.

A Szent Szellem némelyikünknek - akiknek bizonyos szolgálataink vannak -olykor másképpen szól. A hívők életében a belső hang legtöbbször a saját szellemük hangja, nem a Szent Szellemé. Jóllehet gyakran hallom, hogy maga a Szent Szellem szól nekem, de sohasem saját magammal kapcsolatosan. A saját vezetésemre nekem is a belső hangomat kell használnom.

A prófétai szolgálat mások érdekében adatik. Saját magammal kapcsolatosan - mint említettem -, nekem is a belső hangomat kell figyelmem. Ha nem a szellemre hallgatunk - tévedünk. Sokszor „kitesszük a gyapjút”, és azt mondjuk Istennek: „Ezt vagy azt tedd, ha azt akarod, hogy én is ezt vagy azt megtegyem.” Ilyenkor tulajdonképpen arra kérjük Istent, hogy jöjjön le az érzéki síkra. Gedeon persze kitette a gyapjút, mert benne nem volt Isten Szelleme. (Bírák 6,36-40) A Szent Szellem csak néhány emberben működött az Ószövetség idején. Akkor az ún. laikusokban nem lakozott a Szent Szellem. Istennek Gedeont tehát az érzéki síkon kellett eligazítania.

Isten ezt megteheti ma is, de azért kényszerül erre, mert sajnos szellemileg tompák vagyunk. Az Újszövetségben Jézus megmondta, hogy más Vigasztalót kapunk. Gedeon nem ismerhette a Szent Szellemet, de te ismered Őt. Isten velünk, emberekkel, a szellemünkön keresztül érintkezik a Szent Szellem által. Ő elküldte a Szent Szellemet, hogy bennünk lakjék, és O, Jézus szavaival, elvezet bennünket minden igazságra. Az érzéki világ istene a Sátán - és nem az egy élő Isten.

Egy üzletember mesélte el, hogyan vesztett 10000 dollárt, mert egy vállalkozással kapcsolatban „gyapjút tett ki”, azaz érzéki jelet kért. A kapott jelből úgy látszott, hogy a dolgot meg kell tennie, bár a belső hangja egész idő alatt azt sugall-

ta, ne tegye. Rossz módszert követett és elvesztette a 10000 dollárt. Sok évig, a történet után szeretne volna megtudni, hol tévedett Isten akaratát illetően? Össze volt zavarodva, mindaddig, amíg helyes útra nem vezethettem. Visszaemlékezett akkor, hogy a belső hang azt ismételtette, ne tegye!

Jómagam soha nem hallottam a gyapjúról a baptista egyházban, de amikor a pünkösdi egyházba kerültem, mindig erről beszéltek. Évekkel ezelőtt pásztor voltam egy gyülekezetben, és úgy éreztem, hogy változtatnom kell az életemen, így „kitettem én is a gyapjút”. Ez volt az egyetlen ilyen próbálkozás az életemben. Majd kértem az Urat: „Ha az a te akaratod, hogy egy bizonyos dolgot elvállaljak, akkor kérlek ezt és ezt engedd megtörténni!” „A gyapjúm” azt jelezte, hogy tegyem, és Isten is rám hagyta... Meg is tanultam a leckét! Többet sohasem tévesztettem el Isten vezetését. És nem tettem magam bolonddá holmi „gyapjúval”. Istennek van jobb útja, mint ez a célbalövő módszer. Ismered már: tanulj meg engedelmessé válni a szellemednek! Nem fog azonnal menni, de egy idő múlva eléred, hogy tudni fogod a szellemedben, mit kell tenned. Megkapod az igent vagy a nemet.

Sokan kérdezik, hogy miért nem gyógyultak meg?

Válaszom: azért, mert kijelentették, hogy nem tudnak meggyógyulni. Szavaik akadályozzák meg őket a gyógyulásban...

Higgy a szíveddel és mond ki a száddal ! Ez a hit alapelve!...

A millióhoz esélyem se volt, hogy életben maradjak ...

Az orvostudomány akkori állása szerint az én állapotomban senki sem élhette volna túl a 16. életévét...

Amikor kételkedsz, akkor is hiszel valamiben! Mindig azt kapod, vagy az jelenik meg az életedben, amit hiszel és amit kimondasz...

Fel kell fedeznünk magunkat az Atya gondolataiban, ahogyan Ő lát minket...

Megdöbbenő, hogy mennyire egyházakban gondolkodunk Biblia helyett és mennyire felekezeti vagyunk, ahelyett, hogy keresztények lennénk.

(Kenneth E. Hagin)

Tartalomjegyzék

1. Tanulmány: Hogyan keletkezik a hit? I
2. Tanulmány: Hogyan keletkezik a hit? II.
3. Tanulmány: Mi a hit? I.
4. Tanulmány: Mi a hit? II.
5. Tanulmány: Mi a hit? III.
6. Tanulmány: Mi a hit?
7. Tanulmány: Mit jelent szívvel hinni? I.
8. Tanulmány: Mit jelent szívvel hinni? II.
9. Tanulmány: Hogyan szabadíthatod fel a hited? I.
10. Tanulmány: Hogyan szabadíthatod fel a hited? II.
11. Tanulmány: Hogyan szabadíthatod fel a hitedet? III.
12. Tanulmány: Hogyan szabadíthatod fel a hited? IV.
13. Tanulmány: Hét lépés a legmagasabb fokú hithez I.
14. Tanulmány: Hét lépés a legmagasabb fokú hithez II.
15. Tanulmány: Hét lépés a legmagasabb fokú hithez III.
16. Tanulmány: Hét lépés a legmagasabb fokú hithez IV.
17. Tanulmány: Hat nagy akadály a hit útjában
18. Tanulmány: Az isten szerinti hit
19. Tanulmány: A megvallás meghozza a birtoklást
20. Tanulmány: A hittel összhangban lévő cselekedet
21. Tanulmány: Hogyan töltheted ki a csekked Istennél?
22. Tanulmány: A kételkedés Isten áldásainak a legnagyobb tolvaja
23. Tanulmány: Megkaphatod, amit kimondasz

24. Tanulmány: Hogyan eddük az emberi szellemet?